

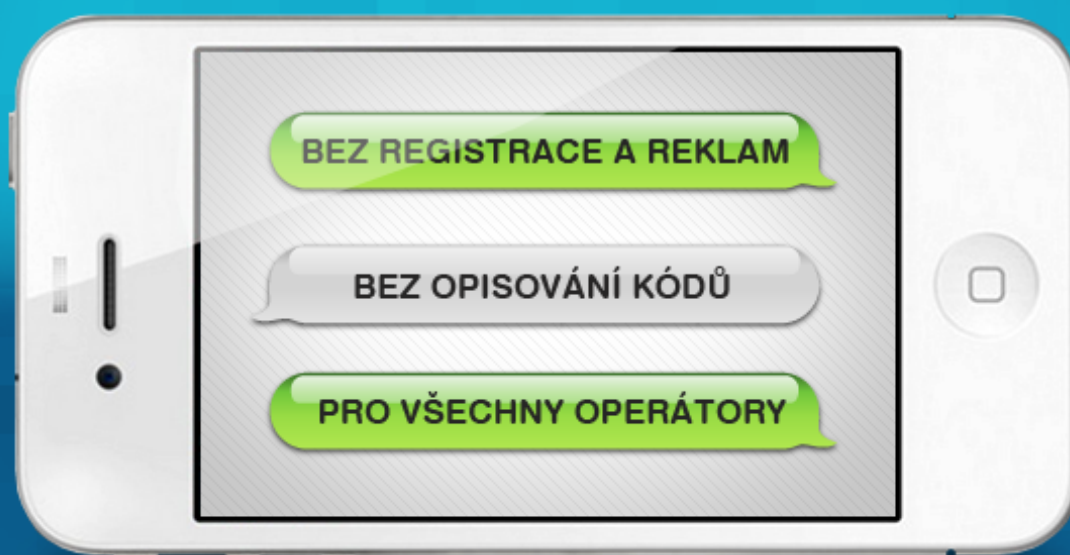
Eater

HŘÍŠNÝ DENÍK

ŠÁRKA JOSEFÍNA ŠÍLENÁ

SMS ZDARMA DO VŠECH SÍTÍ

EsemeS.CZ
SMS zdarma z internetu

Hříšný deník

Šárka Josefína Šílená

NEDĚLE

Na část léta jsme si pronajali od manželových známých chatu v lese na Znojemsku.

Aspoň jsme vypadli na chvílku z Brna. Bylo krásné počasí, koupání kousek, v lese chládek, prostě pohoda a klid. Děti byly spokojené a já s Jirkou taky.

Milovala jsem zdejší letní rána. Vyšla jsem na terasu a zhluboka se nadechla, ptáci zpívali, stromy šuměly ve větru.

Dostala jsem strašnou chuť si jít zaplavat. Děti jsem nebudila, jsou to hrozní spáči a koneckonců Jirka taky. Ani by do vody nevlezl, jenom by si ze mě utahoval, tak jsem šla radši sama. Bylo ještě hodně brzy, před šestou ranní. Nezdržovala jsem se oblékáním plavek, jenom na sebe hodila letní šatky, ručník kolem krku a už jsem pelášila k vodě.

Sešla jsem lesní cestou na místo, kam přes den chodí hodně lidí, v tuto hodinu tady nebyla ani noha.

Naštěstí na tento plácek nechodí chytat rybáři. Ti chodí do jiné zátoky, tak jsem tady byla úplně sama. Zula jsem si boty, a nohou vyzkoušela teplotu vody. Jako kafe. Nad vodou se vznášel mírný opar, ani se nepohnula, nikde nikdo, klid, naprosté ticho, paráda.

Stála jsem po kotníky ve vodě, jedním pohybem odhodila ručník, po něm šaty a už jsem se nořila do velice příjemné vody. Bylo to takové osvobozující, plavat si sama, nikým nepozorována a zároveň trochu erotické, cítit na nahém těle pouze vodu, neomezovaná plavkami, takové vzrušující. Tohle jsem na poslední zažila někdy v pubertě.

Plavala jsem na druhou stranu a zpět, potom vylezla z vody, osušila se, oblékla šaty a nevím, proč mi utkvěl pohled ve křoví. Viděla jsem v něm krčící se postavu. Trochu mě to znejistilo. Chvíli jsme se na sebe dívali. Byl to nějaký cizí chlap. Všimla jsem si jeho strašně krásných očí. Vždycky si u všech všímám nejdříve očí, nevím proč. Jeho pohled byl doslova spalující. Narovnal se, usmál, já mu úsměv oplátila, obula jsem se a šla jsem na chatu.

Všichni ještě spali, využila jsem toho. Sáhla jsem pro osušku, která visela od večera na šňůře na terase. Z terasy jsem šla po schodech dolů, pod chatu, kde byla sprcha. Potřebovala jsem se zbavit rybiny. Pod proudem vody, ani nevím proč, jsem si znovu vybavila ty nádherné uhrančivé oči, které jsem viděla u vody, a ptala jsem se sama sebe, jak dlouho se tam v tom křoví asi krčil, jak dlouho mě pozoroval. Hodila jsem to za hlavu, omotala se do osušky a šla po schodech do chaty udělat snídani.

Po cestě ze sprchy, jsem měla zvláštní pocit v zádech. Už jsem chtěla vyjít schody na terasu, ale otočila jsem se a opět viděla ty nádherné oči, jako u vody. Dotyčný se zastavil na cestě, která vedla kolem naší chaty. Šel pomalu, směrem do vesnice, potom se zastavil, nespouštěl ze mě oči, ale já jsem znervózněla a utekla po schodech do chaty, jako malá holka.

Slyšela jsem, že Jirkovi v podkroví zazvonil mobil. S někým mluvil.

Začala jsem připravovat snídani, jen tak v osušce, Jirka byl zvyklý. Uvařila jsem dětem čaj, nám kávu, nakrájela jsem koláč a chtěla se jít obléct. S Jirkou jsem se potkala u schodů, akorát šel dolů, s mobilem v ruce.

„Dobré ráno,“ usmál se a políbil mě na tvář.

„Dobré,“ odpověděla jsem a otočila jsem se ke schodišti do podkroví, abych se tam oblékla.

„Kampak, madam?“ ptal se. Takhle sexy po ránu, tě nikam nepustím,“ řekl s úsměvem.

Začal mě hladit po nahých ramenou.

„Neblázni, děti nás uvidí,“ řekla jsem s obavou v hlase.

„Neboj, já budu hrozně rychlej,“ zašeptal mi do ucha.

Vzal mě za ruku, dovedl před kuchyňskou linku, kde bylo trošičku soukromí a odkud bychom děti slyšeli jít dolů ze schodů.

Postavil se za mě, líbal mě zezadu na krku a rukou si odhrnul stranou osušku, aby se s ní dostal do mého klínu. Já jsem zvedla ruce, hladila Jirku ve vlasech, vychutnávala si jeho zručné prsty na klitoris a na zadečku cítila, jak roste. Začala jsem se pohybovat v bocích a třela se o jeho vzrušení. Pak mi jenom nadzvedla osušku, mírně jsem se předklonila a vnikl do mě zezadu. Opírala jsem se o linku. Jirka do toho bušil tvrdě, jako stroj a za chvíli dosáhl vyvrcholení, ale já ne!. Když skončil, políbil mě letmo na rty a odnesl snídani na terasu.

Zklamaně jsem se šla obléct, vzbudila děti, aby šly na snídani a šla za Jirkou na terasu.

„Radko,“ spustil opatrně Jirka.

Viděla jsem na něm, že nemá dobré zprávy.

Podrbal se nad uchem, to dělal vždy, když byl nervózní.

Koukl na mě a spustil: „Měl jsem telefon z práce, ještě dnes musím odjet, ale v pátek se vrátím,“ dodal rychle.

Seděla jsem jako opářená, tak proto nejezdíme nikam dál, než po republice, protože by se bez Jirky firma položila.

„Je neděle. To tady mám zůstat s dětmi celý týden sama?“ střelila jsem po Jirkovi vyčítavý pohled.

„Tak zavolej Romaně, jestli nechce přijet, nebo nějaké jiné kamarádce,“ hledal řešení.

Děti akorát přišly dolů a nemělo cenu se před nimi hádat a vůbec nemělo cenu se hádat, protože si Jirka vždycky prosadil svou.

„Dnes uděláme mamince radost děti,“ řekl Jirka s hranou veselostí.

„Vezmeme ji na zámek, má ráda historii, tak ať se pokochá krásou místního zámku,“ mrkl na mě.

Děti moc nadšené nebyly, ale já měla docela radost. Jirka holt ví, co na mě platí.

Zámek je opravdu nádherný, natáčelo se zde spousta krásných pohádek a filmů.

„Vyrazíme hned po snídani, potom si skočíme na něco dobrého a odpoledne musím jet do práce,“ informoval Jiří všechny.

„Né!!! Tady bude s mamkou nuda!“ řekli oba zároveň.

Co na to říct, opravdu potěší, když manžel je workoholik a děti se se mnou nudí.

Někdy mám pocit, že do práce přede mnou utíká. Nemělo cenu se tím zabývat, stejně bych to neměla šanci změnit.

Jak Jirka řekl, tak se i stalo. Po snídani jsme nasedli do auta a jeli.

Počasí nemělo chybu, už teď bylo vedro. Procházeli jsme zdejší tepanou bránou, na jejímž vrcholu se pyšnil krásný erb, ve kterém se ve slunci leskla zlatá koruna. Při tom nám zněla hudba z reproduktorů Malá noční hudba od Mozarta. Cesta byla vysypaná žlutým pískem. Kráčeli jsme přes most, pod kterým byly kaskády rozkvetlých květů, až na nádvoří. Tam stály stánky s upomínkovými předměty a jeviště. Vida, pomyslela jsem si, tady se hraje divadlo. Smutně jsem si povzdechla, že neuvidím představení Sluha dvou pánů, které se hraje zítra večer, jak oznamovalo plno plakátů a letáků všude kolem. Ve vesnici sice bydlí Jirkovi rodiče a sourozenci, ale nechtěla jsem obtěžovat. I kdyby byl Jirka s námi, stejně bychom nešli, protože na divadlo moc není. Přešli jsme z jednoho nádvoří na druhé, uprostřed kterého stála kašna. Sice v ní byla voda, ale nestříkala. Na jejím dně se leskla spousta mincí. Vytáhla jsem také jednu z kapsy, stoupla si zády ke kašně, nenápadně se rozhlédla, a hodila ji do kašny přes levé rameno. Při tom jsem měla zavřené oči a duchu jsem si přála zažít něco, co jsem doposud nezažila, něco úchvatného, báječného, nějaké dobrodružství.

Když jsem otevřela oči, rozhlédla jsem se a najednou všichni lidé zmizeli a já si představovala, jaké to tady asi bylo ve středověku. Jací lidé tady bydleli, co měli na sobě, v jakých krásných kočárech se vozili. Viděla jsem, jak tady všude pobíhá služebnictvo. Asi jsem se nechala unést až moc, protože jsem neslyšela Jirku, že na mě volá.

Přišel ke mně, foukl mi do ucha a říká: „Prosím madam, jste očekávána.“

Zasmáli jsme se tomu, zavolali Pavla s Olinou a šli po schodech ke vstupním dveřím na prohlídku tohoto skvostu.

Ve dveřích stál náš průvodce, který každou vstupenku natrhl. Jirka mu podával naše čtyři.

„Dva dospělí a dvě děti,“ řekl mu Jirka.

Průvodce pouze pokývl hlavou a v tom jsem se zarazila, protože se mi zdál nějaký povědomý. No jasně! Byl to ten chlápek z rána.

Zírala jsem na nádherného opáleného mužského. Tmavé vlasy se mu leskly ve sluneční záři a neposedně kroutily až na ramena. Zvedl hlavu a také mě poznal. Vypadal dost překvapeně. Usmál se, podíval se mi upřeně do očí a řekl:

„Tudy, do sálu předků.“

Cítila jsem, jak se mi hrne krev do tváří.

Usmála jsem se také, ale jenom trošku, abych nebyla Jirkovi nápadná. A se značnou nervozitou jsem vykročila směrem do sálu předků za ostatními.

Ze všech sil jsem se snažila soustředit na prohlídku, ale to bylo nad moje síly. Stále jsem se musela dívat na našeho sexy průvodce. Byl oblečený do otrhaných krátkých riflových kalhot a bílého trička bez rukávů, které bylo tak těsné, že obepínalo jeho svalnatou hrud'. Nebyla jsem schopná od něj odtrhnout svůj zrak. Chvilími mi připadalo, že jsme tam sami a výklad patří pouze mně, protože se při výkladu často díval mým směrem. Naštěstí se Pavlík začal na něco vyptávat a tak jsem se věnovala spíše jemu.

Prohlídka končila v malé, ale krásné knihovně, kde bylo několik originálních knih, ale většinou byly psány v latině, nebo němčině. To bych si moc nepočetla, říkala jsem si pro sebe. Z knihovny se pokračovalo úzkou chodbičkou ke dveřím, u kterých se s námi náš průvodce loučil.

Na stěnách v knihovně, mě zaujaly ručně malované mapy, pověšené na zdech. Ani jsem si neuvědomila, že jsem se jejich prohlídkou zdržela a zůstala v knihovně sama. Ode dveří se ozvalo mírné zakašlání. To mě vrátilo zpět do reality a já zjistila, že jsem tady zůstala poslední. Ten krasavec mě pozoroval s krásným úsměvem ode dveří. Pokrčila jsem rameny, usmála se a spěchala ke dveřím. On je ale mírně zastoupil a podíval se mi do očí. Vyschlo mi z toho pohledu v krku. Vzal mě za ruku, políbil ji a řekl:

„Na shledanou.“ a ještě na mě mrkl.

Vytrhla jsem mu svou ruku a bez jediného slova utekla ze zámku na nádvoří.

Byla jsem z toho všeho tak zmatená, srdce mi bušilo na poplach a honem jsem spěchala za dětmi a Jirkou.

„Spokojená?“ zeptal se Jirka

„Maximálně,“ odpověděla jsem, protože vím, že mi chtěl udělat prohlídkou radost.

„Ale neuspokojená,“ dodala jsem a po očku pozorovala, jak Jirka zareaguje.

Žádné reakce jsem se nedočkala.

Kdybys tak tušil, milý Jiříku, co se dnes všechno přihodilo, tak bys nikam nejel. Pomyslela jsem si v duchu.

„Já opravdu musím hned po obědě vyrazit, ale všechno Ti v pátek vynahradím, slibuji,“ mrkl na mě.

Po obědě Jsme jeli na chatu, Jirka si vzal pár věcí, rozloučil se s dětmi, pohrozil jim, ať poslouchají, nebo si to s nimi v pátek vyřídí. Šla jsem s ním k autu. Objal mě a také jsem si vyslechla kázání, ale v dobrém.

„Dávej pozor na děti a na sebe. Buď tady hodná, nezapomeň, že mám v okolí plno známých a příbuzných, tak kdyby za vámi přijela Romana, nechovejte se jako pubertáčky. Pa v pátek, už teď se mi stýská.“ Poslední polibek. Nasedl do auta a byl v trapu.

Děti mi oznámily, že jdou k vodě. Měli taky všude plno kamarádů a sestřenic a bratranců, tak proč ne. Já s nimi nešla, nechtělo se mi mezi ty křičící davy. Raději jsem si uvařila kávu a vzala si k ní křížovky.

Zavolala jsem Romaně

„Ahoj kočko, co léto?“

„Ale, stojí za ... Chlapa mám na Slovensku, děti jsou s našima u moře a já tady hniju sama,“ stěžovala si.

To mě docela potěšilo, protože jsem hned navrhla:

„Nechceš přijet za námi? Jirka na týden odjel, děti jsou pořád v trapu a já se tady sama zblázním.“

„Takže dámská divočina, s dětským dozorem?“ spustila zvesela Romana.

„Moment!“ musela jsem jí krotit.

„Žádná divočina, slíbila jsem Jirkovi, že budu hodná a jestli za námi přijedeš, tak budeš hodná i ty.“

„Aby se nepotentčkoval, vždyť mě zná, ne?“ smála se.

No právě, dodala jsem v duchu pro sebe.

„Tak fajn, zítra jsem u vás,“ řekla veselým hlasem.

Ještě jsem jí vysvětlila, jak se sem dostane, a kdyby bloudila, má mobil, ne?

Napsala jsem Olině SMS, že jdu do vesnice za babičkou. Zamkla chatu, klíč dala na předem domluvené místo a už jsem šlapala skoro dva kilometry do kopce. Vyšla jsem z lesní silnice, odbočila doleva, kolem fotbalového hřiště, kde i v takovém vedru nějakí maniaci běhali za kulatým nesmyslem. Potom kolem fary, kostela a už jsem byla na návsi. Hospůdka plná, zahrádka taky. Sedělo tam pár známých a volali, ať jdu s nimi „na jedno“. Jenom jsem zavrtěla hlavou, to znám, říkala jsem si, na jedno a do týdne je ze mě alkoholik. Přešla jsem parkoviště na návsi a už otvírala bránu Jirkových rodičů.

„Ahoj všichni!“ volala jsem na dvoře.

Radši takhle vždycky zdravím, protože babička s dědou, jak tchýni a tchánovi říkám mají pět dětí. No a ti už mají taky děti a někteří z těch dětí mají děti. Tchán je ze třinácti dětí a tchýně, to ani nevím, ale myslím, že ze čtyř, nebo z pěti. Každou chvíli mají někoho z těch všech doma na návštěvě. Jedno je jasný, vůbec se nenudí.

Při vstupu do pokoje jsem viděla Jirkovu sestru, tedy moji švagrovou, jak sama sedí na sedačce, kouká na televizi a popíjí kávu.

„Ahoj švagřice,“ řekla jsem jí, jako vždycky.

„Zdar,“ pozdravila Anna jako vždycky.

„Co tu tak sama?“ zajímalo mě.

„Děda je v hospodě, dědek taky, babička na zahradě a děti někde lítají,“ odpověděla, aniž by odvrátila zrak od televize.

Tím dědkem myslela svého druha, se kterým se nevzali, ale měli spolu syna. Anniny dvě starší dcery už mají děti a tak je prostě dědek. Chudák, je mladší než já, asi o pět let.

„Mohu přisednout? Nechci rušit,“ zeptala jsem se.

„Sedej,“ usmála se.

Skočila jsem si do kuchyně uvařit ještě jedno kafe, no jestli to nepřeháním, říkala jsem si v duchu. Vzala kouřící hrnek do pokoje za švagrovou a společně jsme se koukaly, ani nevím na co.

Pípla mi SMS: UŽ JSEM DOMA, JIRKA.

„Jirka psal, že dojel v pořádku,“ odpověděla jsem na její tázavý pohled.

„Zase jel pryč? On bez té práce nebude,“ zakroutila hlavou a dopila kávu.

Jenom jsem si povzdechla, má pravdu, ale co nadělám.

Akorát jsem dopíjela tu svoji, když babička přišla ze zahrádky.

„Ahoj babi!“ pozdravila jsem.

„Ahoj, jsi tu sama? Kde je Jirka a děti?“ ptala se.

„Děti u vody a Jirka odjel. Teď psal, že v pořádku dojel.“

„No, holka, nemáš to s ním lehký, já vím, ale zase tě má rád a ty doufám jeho?“ šibalsky se na mě usmála.

„To víš, že mám, jinak bych s ním nebyla,“ mrkla jsem na ni.

„Nechceš nějakou zeleninu? Skoč si na zahradu a vezmi si tolik, kolik potřebuješ,“ nabídla mi.

Vyfasovala jsem košík a šla. Utrhla jsem pár rajčat, paprik a okurek. Aspoň budou mít děti ekologickou zeleninu, pomyslela jsem si.

Přišla jsem do chalupy a čekala tam na mě taška plná jablek.

„Nepřeháněj to, babi, vždyť to ani neunesu. Nezapomeň, že chodím pěšky. Víš co, já si vezmu jenom pár, abych to unesla a děti, když budou chtít, tak si přijdou samy.“

„Tak jo“, řekla moje drahá tchýně, která by se rozdala.

„Nemáš chvíli času?“ ptala se mě.

„Jasně, copak potřebuješ?“

„Ale dostala jsem zakázky na nějaké šití tašek, ale nevím, co je se šicím strojem, pořád se seká a sukují se nitě,“ dodala

smutně.

Jen jsem na ni mrkla, šla do pokoje, ve kterém měla šicí koutek, zasedla za šicí stroj, zapnula ho, vzala kousek látky a zkusila šít.

Mašina, ale vrčela, moc se jí nechtělo a nitě se sukovaly. Odstříhla jsem látku, vyvlékla jsem nit a vydala člunek se spodní nití.

Byla zasukovaná, nedivím se, že nešla. Vyčistila jsem stroj od všech nití a prachu z látek, pořádně promazala, nechala chvíli v klidu. Mezitím, jsem si šla na dvůr zapálit.

„Tak co?“ ptala se tchýně nedočkavě.

„Nevím, ale snad to bude dobrý, promazala jsem ho, uvidíme, jestli pojede. Ale myslím, že bude v pořádku,“ snažila jsem se ji uklidnit.

Jakmile jsem dokouřila, šla jsem zpět ke stroji, dala do něj kousek látky, na vsáknutí přebytného oleje. Šlápla na pedál a stroj předl jako kočka. Spokojeně jsem se usmála a navlékla nitě. Jinou látku jsem zasunula a stroj potichu a správně šil, jako by byl nový.

Nevšimla jsem, si, že tchýně stojí ve dveřích. Docela mě vylekala.

„Seš šikovná Rady, děkuji.“

Usmála jsem se na ni. „Nic to nebylo, jenom zasukovaná spodní nit a promazala jsem ho,“ shrnula jsem své počínání.

„Musím ještě do Jednoty a honem dolů, Pavel s Olinou budou mít hlad.“

Otočila jsem se na patě a pelášila, ať mi nezavrou. Něco málo jsem pokoupila a před Jednotou se trošku zapovídala s místními, co tady pravidelně sedávali na lavičkách, a poráželi jednu pivní kuželku za druhou. Ptali se na Jirku a děti. Neřekla jsem, že Jirka odjel, neměla bych radost z jejich případných opileckých návštěv.

Pavel a Olina přišli akorát, po mém návratu a pořádně hladoví. Zahnala jsem je do suterénu do sprchy a než se vykoupli, uvařila jsem jim špagety.

Po večeri jsme hráli karty, a člověče, nezlob se do zblbnutí. Kolem desáté jsem je zahnala na kutě, umyla nádobí a sedla si s cigaretou na terasu. Měsíc se blížil k úplňku, hvězdy jasně svítily, ale tady nebyli moc vidět. Spát se mi nechtělo, neměla jsem si dávat nahoře to další kafe, vyčítala jsem si. Na čtení jsem neměla náladu, televize tady nebyla.

Potřebovala jsem se unavit, dostat ze sebe ten kofein, ale jak? Přece nepůjdu v noci běhat. Dostala jsem lepší nápad.

Hodila jsem na sebe jenom ranní šaty, sundala ručník ze šňůry na terase a pro jistotu si vzala baterku. Zamkla chatu, a šla směrem k vodě. Kolem voněly louky a pole. Na cestu k vodě jsem si pro jistotu svítila baterkou. Bylo tu opět prázdné. Myslela jsem, že tady bude dovádět třeba nějaká omladina, jako dříve já s partou, ale nikde nikdo. Asi mají lepší zábavu, než noční koupel, tím lépe pro mě, řekla jsem si. Pořádně jsem se rozhlédla, ale byla tma. Vyklouzla jsem ze šatů a už jsem se nořila do vody.

Plavala jsem opět na druhou stranu. Když jsem se chtěla otočit, koukla jsem vzhůru na nebe, na ten nádherný jasný měsíc. Hvězdy kolem zářily, jako by je zrovna někdo vyleštil. Položila jsem se na hladinu a pozorovala Velký vůz, Váhy a dokonce byl vidět i Malý vůz. Rozhlížela jsem se dál po noční obloze, když mě vyrušilo docela hlučné šplouchnutí.

Sumec, pomyslela jsem si a dostala hrozný strach. Zůstala jsem nehybně na místě, neschopna se pohnout a čekala na svůj konec. V duchu jsem se modlila, abych to přežila.

S vytřeštěným zrakem jsem sledovala vodní hladinu a čekala, kde se co vynoří. Srdce mi bušilo tak, že to muselo být slyšet až na dno.

U břehu jsem viděla rozčeřenou hladinu a kousek od ní, se něco vynořilo. Něco? Spíš někdo uvědomila jsem si. Byla to nějaká hlava, která jedním pohybem odhodila dlouhé vlasy z čela.

Strašně se mi ulevilo. Měla jsem sto chutí se začít smát sama sobě, jak jsem si před chvílí představovala, že mě sumec stáhne pod vodu a utopí.

Hned po té úlevě jsem opět zpanikařila. Ať je to ženská, prosím, ať je to ženská a ne nějaký úchylák přála jsem si v duchu.

Snažila jsem být nenápadná a doplavat neslyšně na břeh.

Ale tomu dotyčnému stačilo pár rychlejších temp a byl u mě. Nedívala jsem se, kdo to plave vedle mě, a ze všech sil jsem si přála, abych už dosáhla na dno a mohla utéct.

Zkusila jsem dostoupnout na dno a povedlo se, než jsem se dala na útěk, tak jsem se ohlédla, abych viděla, kdo vedle mě plaval. Všimla jsem dlouhých tmavých vlasů. Holka, nějaká holka, nebo ženská, tak to je gól. Pořád se přibližovala. Nevím proč, jsem zůstala stát na místě. Zaskočilo mě její chování. Když byla na dosah ode mne, poznala jsem, že to není žádná holka, ale průvodce ze zámku.

Překvapeně jsem zamrkala a nechápala, proč s ním tady stojím nahá ve vodě a nepošlu ho třeba pryč, nebo neuteču na břeh, abych se rychle oblékla a utekla.

Dívali jsme se navzájem do očí, měsíc s hvězdami se odráželi na vodní hladině. Natáhl ruku, chytil mě za loket, přitáhl k sobě a políbil. Nejdříve velice pomalu a opatrně, jako by se bál. Vzal si můj spodní ret mezi své rty a jemně ho stiskl. Podíval se na mě. Překvapením jsem pootevřela rty a on to vzal jako výzvu a začal mě líbat. Ale jak, to bylo něco tak vzrušujícího, cítila jsem, jak ztrácím půdu pod nohama. Celý svět se semnou začal točit, musela jsem se ho chytout kolem krku, nebo bych se utopila. Svým jazykem si hrál v mých ústech s mým a já mu to oplácela.

Nevím, jak dlouho jsme se líbali, ale když jsme skončili, byla jsem zadýchaná, jako bych běžela maraton.

Pustila jsem se jeho krku, poodstoupila a chtěla odejít, ale on mě chytil za ruku a řekl:

„Ráno, když jsem Tě viděl vylézat nahou z vody, myslel jsem si, že jsi víla, nebo přelud. Potom na zámku jsem pochopil, že opravdu existuješ. A teď, když jsi tu, opět nahá ve vodě, jsem tě nemohl nechat odejít, aniž bych tě nepolíbil, promiň,“ omluvil se. „Jmenuji se Adam,“ řekl, usmál se a pustil mě.

Zhluboka jsem se nadechla a ještě omámená z toho polibku, jsem chraplavým hlasem řekla: „Radka.“

A pokračovala:

„Nahá jsem tady byla jenom pro to, že jsem si myslela, že jsem tady sama. Jak ráno, tak teď. Už se to nestane, Adame.“

Po těchto slovech jsem vyšla z vody na břeh, kde jsem se rychle osušila, oblékla, a aniž bych se ohlédla, jsem odcházela. Podvědomě jsem cítila, že tam celou dobu stojí a dívá se na mě.

S baterkou jsem vyšlápla kopeček a na cestě se musela opřít zády o strom a pořádně se nadechnout a zakázat si myslet na to, co se stalo.

Prober se, okřikovala jsem se v duchu, okamžitě se prober! Potom jsem se začala uklidňovat. Líbání není nevěra.

Odemkla jsem chatu, zkontrolovala spící děti, vzala osušku a šla do suterénu pod sprchu. Asi budu potřebovat studenou, řekla jsem si po cestě. Málem jsem se přerazila o lehátko, které tam Olina schovala, aby ho náhodou někdo neukradl.

Složit ho, to by byl asi problém, říkala jsem si v duchu, ale jenom jsem ho posunula dál ke zdi, také se mi ho nechtělo skládat. Dala jsem si na něj osušku a šaty a stoupla si pod sprchu.

Mírně jsem si pobrukovala písničku hvězdy nad hlavou... jak trefné, pousmála jsem se. Zrovna jsem měla mýdlo v očích, když jsem slyšela vrznout dveře. Než jsem dostala mýdlo z očí, a než jsem se rozkoukala, stál přede mnou Adam a díval se na mě.

„Stačí říct jediné slovo a půjdu pryč,“ řekl s vážnou tváří a při tom mě spaloval pohledem.

Hlas mi uvízl někde v krku a nebyla jsem schopna vydat ze sebe ani hlásku. Stála jsem tam, na sobě pouze mýdlovou pěnu.

Adam se mi díval do očí a já si připomněla to, jak krásně mě před chvílí líbal. Zatoužila jsem po dalším polibku. Jako by věděl, po čem toužím, přistoupil ke mně pod sprchu i v tričku a ustřižených riflích. Vzal si moji hlavu do svých rukou a začal mě líbat. Opět tak krásně, něžně, smyslně, až jsem se celá třásla vzrušením. Byl celý zmáčený, jeho tmavé oči žhnuly touhou. Nepřestával mě líbat a při tom hladil moje záda a pokračoval na hýždě.

Přestala jsem se ovládat a snažila se sundat z něho mokré tričko. Šlo to ztěžka.

Pomohl mi a tričko se žuchnutím spadlo na zem. Hladila jsem ho po zádech. Přejížděla jsem jemně nehty po jeho páteři nahoru a dolů, jeho svalnatou hrud' jsem cítila na svých prsou. Odpojili jsme své rty a dívali se jeden druhému do očí. Začala jsem mu rozepínat knoflík u riflí i zip. Zbytek si Adam sundal sám. Cítila jsem, jak mě jeho vzrušení tlačí do stehna.

„Můžu?“ zeptal se a přitiskl se ke mně rozkrokem.

Jenom jsem kývla. Nemohla jsem si pomoci. Bylo to silnější než já.

„Jsem chráněná,“ zašeptala jsem roztouženě.

Nadzvedl mě, pořád jsme se dívali navzájem do očí a pronikl do mě. Držela jsem se ho kolem krku a stále se dívala do těch jeho uhrančivých očí. Začal se ve mně pohybovat, nejdříve pomalu, cítila jsem v sobě jeho mužství a každý jeho pohyb. Po

chvíli začal přidávat na tempu.

„Ještě, ještě,“ vzdychala jsem mu roztouženě do ucha, neudržela jsem se, zavřela oči a ...

Pak přišlo krásné vyvrcholení, kterého jsme dosáhli oba zároveň. Postavil mě na zem.

„Asi bych měl jít, než mě tu někdo uvidí. Třeba manžel, nebo děti,“ řekl a začal se soukat do mokrých kalhot.

„V tomhle nemůžeš jít, počkej,“ řekla jsem chraplavým hlasem.

Zabalila jsem se do osušky a nahoře v podkroví nahmatala jedny Jirkovi bermudy. Hned jsem se otočila na patě a pelášila s nimi do suterénu, ani nevím, proč jsem se neoblékla.

Podávala jsem Adamovi bermudy.

„Až půjdeš okolo, přehoď je přes šňůru na terase,“ usmála jsem se.

„A nebudou manželovi chybět?“ ptal se.

„Do pátku, než se vrátí, určitě nebudou,“ ujistila jsem ho.

Podíval se na mě, byl stále nahý, chytl mě za ruce, dal si je k ústům a začal mě jemně kousat do kloubů.

„Tak to máme spoustu času, do pátku,“ zašeptal.

„Do pátku je sice spousta času, ale za prvé, jsem tady s dětmi a za druhé, jsem vdaná a šťastně, vůbec nevím, co mě to popadlo. Za celých šestnáct let jsem nebyla Jirkovi nevěrná.“

„Já jsem rozvedený a bezdětný. Abych se přiznal, až do dnes jsem byl velice plachý, nevím, co mě to napadlo začít tě líbat v noci ve vodě, nebo jít až sem za tebou. Je to nějaká neznámá síla, která mě k tobě táhne, které nemohu odolat.“

Stál tam nahý, bezbranný, a po těch slovech jsem k němu přistoupila a políbila ho.

„Bylo to nádherné,“ řekla jsem. „Ale je to pryč. Už se to nikdy nestane. Jakmile odtud vyjdeme, zapomeneme na vše, co se tady stalo a budeme si dál žít své životy.“

V ruce jsem stále držela Jirkovy bermudy a podávala jsem je Adamovi.

Vzal si je, ale při tom řekl: „Tak tu ještě chvíli zůstaňme, nespěchejme do svých nudných životů.“

Po těchto slovech odhodil bermudy na zem a rozmotal mi osušku. Začal mě líbat na šíji a já jsem ho hladila v jeho mokrých kudrnatých vlasech.

Položil mě na lehátko a přilehl si ke mně. Začal mi laskat bradavku, měla jsem zavřené oči, a vychutnávala si jeho hru jazykem s mojí bradavkou. Potom se věnoval druhé a rukou zabloudil do mého klínu. Byla jsem úplně vlhká a připravena na to, aby do mě opět vstoupil.

Dal si mé nohy na ramena a čekal, až se na něj podívám. Otevřela jsem své zakalené oči, dívala se do jeho uhrančivého pohledu, a pak do mě pronikl. Tentokrát prudce, až jsem vykřikla rozkoší. Potom zpomalil a vychutnával si každý pohyb. Mírně jsem nadzvedla pánev a vyšla mu vstříc.

Dával si na čas a já jsem cítila tu rozkoš, která prostupuje celým mým tělem. Přidával na rychlosti a prstem dráždil můj klitoris. Začala jsem sténat víc, musela jsem se kousat do ruky, abych nevzbudila děti. Vyvrcholila jsem o něco málo dřív než Adam. Sesypal se na mě.

Položil se vedle mě a líbal mě tak vášnivě, jako by to bylo naposled. Ale ono to bylo naposled, už nikdy se to nestane, uvědomovala jsem si a líbala ho tak, jako by měl nastat konec světa.

Poté se oblékl a odešel. Já jsem ještě asi hodinu seděla celá roztřesená v osušce na lehátku a říkala si v duchu: Co jsem to udělala, panebože, tohle přece nejsem já, jak jsem tohle mohla dopustit.

Nakonec jsem se rozhodla, že bude nejlepší se z toho vyspat.

PONDĚLÍ

Vzbudil mě telefon. Na displeji svítilo jméno Romana. „Haló!“ zavolala jsem ospalým hlasem.

„Neříkej, že ještě spíš, já už tady kroužím po Jirkově rodné vesnici a než zajedu dolů na chatu, tak jsem se chtěla zeptat, jestli mám koupit bílé, nebo červené,“ říkala Romana rozjařeným hlasem.

„Kafe, kup kafe, to mě došlo, jinak nic. Na víno si skočíme, jsou tady dvě slušné letní restaurace. Necháme se obskakovat, vždyť jsme dámy, ne?“

„Aha, no tak dobře dámo a víš co? Tenhle přístup se mi líbí, asi ho zavedu i doma. Tak za chvíli, pa.“

Tůt, tůt, a bylo po hovoru.

Koukla jsem na displej, osm hodin. No nazdar, to jsem spala necelé čtyři hodiny. Rychle jsem vyskočila z postele, natáhla na sebe 3/4 kalhoty, volné tričko a honem dolů. Děti ještě spaly.

Popadla jsem hřeben, ohnula se do předklonu a začala si pročesávat vlasy. V rychlosti svázala gumičkou a hotovo. Letmý pohled do zrcadla. Po skoro probdělé noci ani památky, docela mi to sluší, řekla jsem si v duchu. Už jsem chtěla jít vyhlížet Romanu na příjezdovou cestu, najednou jsem se zastavila v půlce pohybu a koukla ještě jednou nevěřicně do zrcadla. CUCFLEK!!! Ježkovi oči, já mám CUCFLEK, jako patnáctiletá. Co teď? No nic, dnes je pondělí, do pátku snad zmizne. Doufala jsem.

Slyšela jsem auto, Romana! Honem jsem si stáhla gumičku z vlasů, načechrala je na levé straně tak, aby zamaskovaly to, co nemá být vidět, a vyšla jsem před chatu.

Romana akorát vytahovala klíčky ze zapalování. Cenila na mě zuby jako Argentinská doga a radostně volala:

„Zdár!“

No nazdar, pomyslela jsem si v duchu, ale byla jsem ráda, že ji zase vidím.

„Ahoj“, smála jsem se na ni.

„Potřebuju kafe, nebo se picnu. Sem kvůli tobě vstávala v nekřesťanskou hodinu, protože jsem si živě představovala, jak tady beze mě brečíš, děti kolem tebe chodí po špičkách a neví si s tebou rady.“

Musela jsem se smát nahlas, to je celá Romana, udělá kravinu úplně ze všeho. Chyběl mi její humor.

„To víš, že jo, už Pavel sháněl číslo na Chocholouška“, ujistila jsem jí v objetí. Potom jsem si nervózně upravila vlasy na levé straně krku.

„Jo, tak ty chceš kafe? No tak doufám, že jsi ho koupila,“ smála jsem se.

„Neboj,“ mrkla na mě Romana, „vezu ho jako spolujezdce.“

A už mi podává velkou sklenici nescafé, kterou měla na sedadle spolujezdce.

Udělala jsem dva obří hrnky kávy, donesla je na terasu a otevřela k nim sušenky Koko.

Romaně se chatka docela zamlouvala.

„Ale jo, hele, je tady klídek, voda kousek, proč ne, dobrý,“ konstatovala.

Zavedla jsem ji na terasu.

„Akorát koupelka se sprchovým koutem je venku pod chatou,“ oznámila jsem jí.

„No, tak toto je idylka,“ pochvalovala si Romana, když vyšla na terasu.

„Ale je fakt, že bych se tady sama s dětmi taky nudila a hlavně bych se v noci bála.“

No vidíš, pomyslela jsem si, ani jsem se dnes v noci nestihla bát. Uvědomila jsem si s úsměvem na rtu.

A rychle zahnala myšlenky na včerejší noc.

Romana si sedla na jednu volnou židli, vzala hrnek s kávou a nasála její vůni.

„Tak to mi chybělo,“ řekla a hned se napila.

„Z konzumu?“ zeptala jsem se s úsměvem

„Od žida, vole,“ odpověděla pohotově.

Uvolněně jsem se zasmála, přisunula si volnou židli, dala na ni nohy a nevědomky odstranila vlasy z krku.

Sakra, zarazila jsem se, sedím na špatné straně. Třeba si ničeho nevšimne, zadoufala jsem a opatrně otočila svůj pohled na docela překvapenou Romanu. Smůla, všimla si, já mám ale pech.

Po chvíli mlčení promluvila první Romana.

„Neříkej, že byl Jirka před odjezdem tak vášnivý, a orazítkoval si tě,“ podotkla.

„Nic takového neříkám,“ pokrčila jsem rameny a začala se červenat.

„Tak tudy běžel nějaký vášnivý doručovatel, co tě orazítkoval?“ ptala se.

Mlčela jsem a popíjela kávu.

„Hele, já na tebe tlačit nebudu, jsi dospělá, máš svůj rozum. Ale především máš manžela a dvě děti, to si doufám uvědomuješ,“ dívala se mi nepříjemně do očí.

„Jo, to si uvědomuju,“ řekla jsem potichu.

Najednou se ozval dusot, jako by po schodech běželo stádo slonů. To se děti vzbudily.

„Teto Romano!“ volaly.

„To je skvělý, že jste přijeli, kde je Michal a Kamila?“ spustily jeden přes druhého.

„Jo, děti, tak ty jsou na lepším, budu vám muset stačit já,“ řekla jim s úsměvem Romana.

„Až se nasnídáte, skočte mi do auta pro věci a v přední přihrádce mám cigarety, prosím,“ usmála se na ně.

Podívala se mým směrem a řekla: „Myslím, že je budeme potřebovat obě.“

Na to nebylo co dodat.

Ozval se mi v kuchyni mobil. Volal Franta, nejmladší Jirkův brácha.

„Ahoj švagře!“ zvolala jsem vesele do telefonu.

„Nazdar švagrová“, pozdravil mě přátelsky.

„Hele, ještě jste na chatě u Nováků? Dnes u nás pořádáme velkou grilovací akci, kolem jedné hodiny se pro vás všechny stavím, přijedou i naši a ségra s bráchou.“

„Jo, to jsme, ale místo Jirky je tu s námi Romana, kamarádka, znáš ji z mých narozenin i Mirka ji zná,“ informovala jsem ho.

„To nevádí, do auta se vlezeme, tak v jednu, čau,“ a zavěsil.

„Volal švára, přijede pro nás, pořádá velké grilování,“ oznámila jsem Romaně.

„Fajn, pořád se něco děje.“

„Víš co?“ napadlo mě.

„Skočíme tady kousek do kiosku pro nějaké víno, ať tam nejdeme s prázdnou,“ navrhla jsem.

„Neptala jsem se už ráno na víno? Ptala, ale jako by se nestalo,“ řekla v dobrém.

Děti donesli kabelu a igelitku z kufru i cigarety.

„Ta igelitka je pro vás, hezky se rozdělte,“ řekla Romana.

Oba poděkovali a už si tašku nesly nahoru do pokoje.

„V jednu pro nás přijede strýc Franta, tak ať vás nikde nehledám. My jdeme s tetou něco koupit, žádné vylomeniny!“ zakřičela jsem nahoru do podkroví.

Po cestě do kiosku jsme mlčely. V obchůdku jsme koupily dvě lahve červeného a dvě bílého vína. Nějakou mlsku dětem, Franta má tři kluky a jednu skoro dospělou dceru.

Zaplatily jsme. Na schodech před kioskem jsem se srazila s Adamem.

„Ahoj,“ řekl.

„Ahoj,“ odpověděla jsem a pelášila pryč, až na mě Romana musela volat, ať zpomalím.

„Tak to byl ale kus, viděla jsi ho?“ několikrát se po Adamovi ohlédla.

Najednou jsem byla bílá jako stěna. Romana se na mě tázavě podívala.

„Doručovatel?“ zeptala se zkusmo.

Jenom jsem přikývla.

„No ty krásu, tak to je mazec. Ještě řekni, že je odtud.“

„Není, vůbec ho neznám.“

Po cestě zpátky jsem Romaně všechno vylíčila.

„Ty blázne, v životě by mě nenapadlo, že bys byla schopná něco takového udělat, ale kus to teda je,“ řekla.

Věděla jsem, že Romana nikomu nic neřekne, taky se mi svěřuje.

Sedli jsme si na terasu, udělaly si ještě jednu kávu, zapálili cigaretu a mlčely.

První promluvila Romana.

„Hele, ví o tom někdo?“ ptala se.

„Ne, jenom ty,“ řekla jsem.

„Hodláš v tom pokračovat?“

„Nehodlám,“ ujistila jsem Romanu a hlavně sama sebe.

„Tak se nic nestalo a hotovo. Musíš to brát, tak, že to nikdo neví, niky se to nestalo a hotovo!!! Jasný???“

„Jasný,“ řekla jsem.

Šla jsem si do suterénu dát rychlou sprchu, snažila jsem se nemyslet na to, co se tady minulou noc dělo. Nic se nestalo, říkala jsem si, když jsem si položila osušku na lehátko. Po mě šla pod sprchu Romana. Já jsem si nahoře vyfoukala vlasy, trošku jsem se naličila, oblékla si černobílou sukni, bílou halenku, na nohy černé botky, bez podpatku, navoněla jsem se, do ruky černej svetřík a černobílý hedvábný šátek kolem krku. Romana se také převlékla, namalovala, děti si vzaly čisté kraťasy a tričko a čekalo se na švagra.

„Mikiny unesete,“ poslala jsem je nahoru.

Otráveně protáhly obličej, ale poslechlly.

Než přijel švagr, ještě jsem opláchla nádoby a už troubil před chatou. Zamkla jsem dveře, ukázala Romaně, kam dáváme klíč a sedla si na sedadlo spolujezdce.

Za chvíli jsme byli před jejich domem. Bydleli kousek, hned ve vedlejší vesnici.

Děti, jenom houkli na pozdrav Mirce do kuchyně a už se rozprchly po domě. Olina šla za Anetou a Pavel za klukama na počítač.

„S čím Ti máme pomoci?“ ptala jsem se s úsměvem Mirky.

„V chodbě je basa piv, teda je jich tam víc, ale vezměte zatím jednu a doneste ji na zahradu do dešťové vody. Znáš dědu, grilované maso nemusí, ale chlazenou kuželku tu ano,“ usmála se a já také, protože to byla pravda.

V chodbě jsme s Romanou vzali společně basu piv, a vydaly se přes obrovský dvůr, po kterém pobíhali dva pesani Salašničtí ovčáci.

Koukla jsem na Belu, bude mít každou chvíli štěňata. Pokračovaly jsme kolem chlíva, kde bydlela alpská kráva Terezka a pět oveček. Kousek dál stála králikárna. Otevřela jsem velká vrata vedoucí na zahradu, kde stál altán, bazén, velký gril, u kterého si švagr připravoval třísky na podpal, záhony se zeleninou a jahodami, keře ostružin a malin a za zahradou byla ještě obrovská louka.

„Tak tomu říkám statek,“ hvízdla Romana.

Pívka jsme do sudu opatrně naskládaly, aby se nerozbily.

Franta akorát začal sypat do grilu uhlí.

Romana si vzala uvařenou kávu z kuchyně na zahradu za Frantou, sedla si na kraj bazénu, chladila si nohy a vychutnávala si ji.

Já jsem fungovala jako vrátná. Otevřela jsem nejprve tchýni s tchánem, švagrové a švagrovi.

„Nazdar babi, ahoj dědo“, podávala jsem jim ruku a každému dala pusu na tvář.

„Nazdar švagře, ahoj švagřice,“ řekla jsem s úsměvem. „Vzhůru za Frantou, už zapálil gril,“ poslala jsem je rovnou na

zahradu.

Skočila jsem do kuchyně za Mirkou, která tam jenom kmitala a vzala si od ní obrovskou mísu s naloženým masem.

„Ještě mám takový dvě,“ oznámila mi, „Tak potom je najdeš tady,“ ukazovala na lednici.

„Proboha, koho čekáš? Somálskou vesnici?“ ptala jsem se.

„Franta pozval pár kolegů z práce, přijedou ještě moji bráchové, teda, jeden určitě a Ti toho nesní zrovna málo.“

„Hm, tak to bude mejdan roku,“ řekla jsem.

Sotva jsem vzala mísu s masem, někdo zazvonil, tak jsem ji zase položila na bar a šla otevřít.

Koukala jsem na švagrovou, která stála za dveřmi, ale v mužském těle. Jasně, blesklo mi hlavou, Mirčin brácha. Pamatuju si ho ze svatby, když jsem byla Mirce za svědka. No jo, ale jak se jmenuješ hochu, tak to si nevzpomenu, říkala jsem si v duchu. No nic, budu improvizovat. Ze široka jsem se na něj zazubila.

„Ahoj, no to je dost, že tě taky vidím. Akorát dáváme maso na gril.“

„Tak to jdu ještě brzy, když ještě není hotové,“ zasmál se a šel dál.

Vrátila jsem se zpět pro mísu.

„Kdo to byl?“ zeptala se Mirka

„Přijel tvůj brácha,“ vysvětlila jsem

„Který? Petr, nebo Pavel?“

No tak to sama nevím, řekla jsem si pro sebe. V tom Mirčin bratr vkročil do kuchyně.

„Petře!“ zvolala Mirka. „Kde je Pavel?“

„Ten to nestíhá, maká v Rakousku,“ vysvětlil Mirce.

Pro mě byla záhada vyřešená, tak jsem konečně s mísou odkráčela na zahradu.

„No to je dost, už jsem chtěla jít lovit veverka,“ spustila Romana.

„Ha, ha, vtipná kaše k snídani?“ zeptala jsem se.

„Přijel Mirčin brácha,“ oznámila jsem.

„Petr nebo Pavel?“ ptal se Franta

„Petr,“ odpověděla jsem s úlevou, že znám odpověď.

Odpoledne pomalinku utíkalo, Mirka už nekmítala v kuchyni a spokojeně pozorovala svého manžela, jak se zručně točí kolem grilu.

Děti se najedly a chtěli jít do domu, ale Mirka je zastavila.

„Skočte pro trakař a sekačku a dejte čerstvou trávu dobytku,“ zavelela.

Vůbec se jim nechtělo. To chápu, po takové dobrotě jít na trávu.

„My to s Radkou uděláme,“ řekla pohotově Romana.

Docela mě to překvapilo, ale co jsem měla dělat. Šly jsme do stodoly, já jsem pohotově naložila hrábě na trakař, protože si sama sebe nedovedu představit se strunovou sekačkou. Romana je zvyklá, na chatě si seká trávu sama

Mirka nás zavčas zastavila: „Pojďte se převléct, nebo budete celé od trávy,“

To byla dobrá připomínka. Oblékly jsme si její tepláky a trička. Romana se sekačkou zacházela velice zručně, ale ať se snažila sebevíc, tráva si lítala, kam chtěla a hlavně na nás.

Otočila jsem se celkem dvakrát s plnou fůrou. Dala jsem trávu ovečkám, Terezce a králíkům. Pohrála si se psy.

Navzájem jsme se s Romanou obraly od trávy.

„Dejte si sprchu,“ nabídla Mirka.

„Času dost“, řekla jsem. „Stejně bychom se u jídla zamazaly“, zasmála jsem se.

„No pozor!“ řekla Romana dotčeně. „Jak kdo,“ dodala a už vyfasovala plný talíř masíčka.

Já jsem pořád ještě čekala na svoji porci, a jak mi chtěla dělat chutě, namočila si maso do dresinku a kroužila mi s ním před obličejem. Než ho strčila do pusy, ukápala si dresink na tričko.

Salva smíchu se rozezněla celou zahradou. Až se psi rozštěkali.

„K tomu není co dodat,“ řekla jsem, naklonila se a snědla jí maso z vidličky.

Psi ale pořád štěkali.

„To budou kluci z práce,“ řekl Franta.

„Dnes jsem tady jako vrátná já, sed'te a dávejte pozor na Romanu, ať se neutopí v dresinku.“

Romana po mě hodila kouskem pečiva, ale netrefila se. Zvedla jsem ho ze země a řekla: „Dík, dám to ovčím,“ a už jsem zmizela za vraty. Po cestě, jsem dala chleba jedné ovečce a šla otevřít.

Rázně jsem chytla za kliku dveří, prudce je otevřela.

„Jste očekávání!“ zvolala jsem vesele.

U dveří stál smějící se blondák, jeden kluk nahoře bez a ...Adam.

Nevěřila jsem svým očím, to snad není možný, kde se tady bere, je to Frantův kolega? Milion otázek mi proletělo hlavou.

„Ahoj, já jsem Lukáš, tohle je Ondra a Adam. Jsme Frantovi kolegové,“ vysvětlil mi smějící se blondák.

„Ahoj, já jsem Radka, Frantova švagrová,“ podala jsem Lukášovi ruku a přidala i zářivý úsměv.

Zavedla jsem je k vratům na zahradu a utekla do koupelny.

V koupelně jsem si musela na obličej chrstnout hrst ledové vody, abych se probírala z toho šoku. Teda, já jsem ale herečka, pomyslela jsem si. Kam se na mě hrabou v televizi.

Koukla jsem na sebe do zrcadla. No, já mám ale ránu. Vyčesala jsem si trávu z vlasů, osušila obličej. No to bylo lepší. V kuchyni otevřela lednici a podívala se na její obsah. Á, slivovice, super, to potřebuju. Dala jsem si dva hlty. Zalovila jsem v kabelce, kterou jsem měla v kuchyni a vylovila z ní cigarety s mobilem. Sedla jsem si na schod před hlavní dveře vedle kvetoucího oleandru, zapálila a pořádně popotáhla. Při vyfukování kouře jsem zaklonila hlavu a chvíli pozorovala mraky.

Zkontrolovala jsem mobil. Dva nepřijaté hovory od Jirky a jedna SMS: JSTE V POŘÁDKU?

Já teda nejsem vůbec v pořádku Jiříku, ani trochu. Dokouřila jsem a vytočila Jirkovo číslo.

„No konečně, kdepak se mi touláte, že nemáš u sebe mobil?“ ptal se Jirka vesele.

„Jsme u Mirky a Franty na velké grilovací akci. Jsou tu i vaši, Mirčin brácha a...“ u vyjmenovávání všech jsem se trochu uklidnila.

„Tak to mě mrzí, že tam nejsem,“ zalitoval.

„No to by mělo,“ řekla jsem.

Potom jsem mu vyprávěla, jak Romana sekala trávu a já krmila dobytek. Docela se pobavil, protože ví, že já holka z města se bojím i slepice.

Rozloučili jsme se s tím, že se uvidíme v pátek. Jak jsem končila hovor, tak přišla Romana.

„Už jsem se lekla, že se tady schováváš schválně,“ řekla a sedla si vedle mě na schod.

Vzala si cigaretu, já taky a mlčky jsme seděly na schodku a kouřily.

„To by jeden neřekl, jak je ten svět maličký, že i tady na konci republiky pořád dokola potkává jednoho Pražáka,“ řekla po chvíli Romana.

„Je ti doufám jasný, že tady na schodech nemůžeš zůstat, seber se a do boje holka, nedá se nic dělat. Neboj, jsem s tebou,“ poplácala mě po zádech.

Típly jsme cigarety a vykročily směrem do jámy lvové, aspoň pro mě určitě.

„No to je dost, už jsme si mysleli, že jsi utekla,“ řekla tchýně.

„Telefonovala jsem s Jirkou, mám Vás všechny pozdravovat a je mu líto, že tady není s námi.“

Zamávala jsem na ně mobilem.

„Jste pořád jako hrdličky i po tolika letech, že se nestydíte,“ rýpnul si švagr Honza.

„Vždyť je to hezký, že dědečku?“ řekla tchýně.

Ten se jenom usmál a pokýval hlavou.

„No a co ty Honzo?“ ptala jsem se. „Kdy nás pozveš na svatbu?“ Odpovědi jsem se nedočkala. Tohle téma neměl Honza rád.

„Mám nápad!“ zvolala jsem.

„Vyfotíme se spolu a pošleme Jirkovi MMS.“

Všichni souhlasili. Někdo seděl na lavici a ostatní stáli za lavicí, abychom se vešli na jednu fotku. Podala jsem Lukášovi mobil, aby nás všechny vyfotil.

„Adame, pojď je zvětčit, je to stejný mobil, jako máš ty,“ řekl Lukáš. Adam si vzal můj mobil a několikrát nás všechny vyfotil. Ještě něco na telefonu dělal, asi ukládá fotky na kartu, pomyslela jsem si, když má i on ten stejný model.

Vzala jsem si od něj telefon a jednu fotku jsem poslala Jirkovi.

„Podej si talíř švagrová,“ řekl Franta, ještě si nejedla.

Poslechla jsem ho, hald jsem měla velký.

Sedla jsem si k dlouhému stolu vedle Lukáše, který seděl vedle Adama, tak aspoň nesedím naproti Adamovi, aby mě nelákalo se na něj dívat.

Zábava pokračovala, bavili jsme se o všem možném. Asi za hodinu tchán a tchýně odjeli. Honza je odvezl, ale slíbil, že se ještě vrátí.

„Tak co nového v práci?“ ptala se mě švagrová Anna.

„Nic, naštěstí všechno při starém, ale nedávno jsem chtěla přispět více do rodinného rozpočtu, tak jsem si podala inzerát ve znění něco jako manuálně zručná, uplete pro vás i vaše ratolesti originální svetry. No a za týden mi došla jediná SMS : JESTLI SI CHCEŠ VYDĚLAT TÝDNĚ 200,-, TAK MI HO MŮŽEŠ VYHONIT.“

Opět se ozvala salva smíchu, někomu zaskočilo pití, někomu jídlo, ale přežili to všichni.

„Ty pleteš originály, jo?“ zajímal se Lukáš.

„Jasan, ale ručně, takže se paníčkám nelíbí, že mají zaplatit dva litry plus materiál za kabát s kapucí.

Jdou radši do butiků, nebo k rákosníkům.“

„Tak to už bys měla lepší toho honiče, než se mordovat se svetrem,“ mrkl na mě pobaveně Lukáš.

Všichni se náramně bavili i Adam.

„Tak abys neřekla, že jsem lakomec, zaplatím 250,-,“ řekl Lukáš.

„Další, co baští vtipnou kaši“, usmála jsem se.

„No tak můžeme uspořádat dražbu!“ zvolal Lukáš.

„Tři sta,“ zavolal Franta.

„No táto!“ ozvala se na oko uraženě Mirka.

„Neboj se, mámo, to by nebyla nevěra, zůstalo by to v rodině,“ vtipkoval Franta.

„A co ty Adame,“ ptal se Lukáš. „Nepřisadíš si?“

Adam se na mě podíval, a řekl s vážnou tváří: „Klidně tisíc, věřím, že by to bylo nezapomenutelný,“ podíval se na mě těma nádhernýma očima.

Všichni to brali jako výborný vtip.

„Ale já nejsem na prodej,“ řekla jsem a dívala jsem se při tom Adamovi do očí.

A bylo po dražbě.

Honza se vrátil a samozřejmě ho kluci informovali o dražbě.

„Bud'te v klidu, Radka by Jirkovi nikdy nic takového neudělala,“ oznámil jim s jistotou.

Z jeho slov mi vyschlo v krku, tak jsem se pořádně napila vína.

„No ale Radka má samý dobrý zážitek,“ rozvykládala se Romana.

„Ať vám řekne příhodu s revizorem po cestě do práce,“ nechala se slyšet.

„Ne, to je blbý, neřeknu,“ odpověděla jsem.

Všichni naléhali, tak mi nic jiného nezbylo. Pořádně jsem se napila vína a spustila.

„Jedu v úplně narvaném autobuse a najednou revizor. Měla jsem kabelu, kabelku, no mazec. Tak jsem mu jenom řekla, mám šalinkartu, moment, hned vám ji ukážu a on s naprostým klidem odpověděl: „Dobře, když jinak nedáte, ale potom bych chtěl vidět tu šalinkartu.“

Následovala další salva smíchu.

„No teda, ty se nezdáš,“ smál se Lukáš. „Vdaná ženská a podává si erotický inzeráty a balí revizora na veřejnosti.“

Mírně jsem zčervenala a musela se opět pořádně napít. Pokračovala jsem raději v jídle.

Masíčko bylo výborné, zapíjela jsem ho hojně vínkem, které mi pěkně stouplo do hlavy.

Děti nám donesly na přání CD přehrávač a švagr pouštěl samý pecky jako Kabáty, Michala Davida, Elány, Tublatanku, Lucii, Tři sestry atd.

Lukáš mě vzal tancovat, velice dobře jsem se bavila. Ostatní taky tancovali i Adam s Romanou.

Po nějaké chvíli jsem se šla napít. Romana ke mně přisedla.

„Bacha s tím vínem, nebo se naleješ,“ varovala mě.

„Pozdě,“ řekla jsem s úsměvem a z přehrávače se ozvala písnička od Elánů: Si Kočka. Na to jsme si parádně s Romanou zatancovaly.

„Toto je něco, jako naše hymna,“ řekla Romana ostatním.

„Tak to sedí,“ ozval se Adam.

„Promluvil znalec,“ podotkl plešatej kolega a šel k CD přehrávači.

Pustil tam ploužák od Žentouru, Proklínám, a vzal Mirku tancovat.

„Dámská volenka,“ zvolala Anna a šla směrem k Adamovi.

Akorát jsem si chtěla jít sednout, když jsem nechtěně klopýtla a sedla jsem Adamovi na klín.

Všichni se smáli, mě moc do smíchu nebylo. Ale Adam se dobře bavil.

„Dámská volenka neznamená, že si jako dáma nezvolíš, na jakého chlapa si sedneš, ale že ho vyzveš k tanci,“ zvolal uchechtaný Lukáš.

„No, nedá se nic dělat, Adame, byl jsi zvolen,“ poplácal ho Franta po zádech.

Anna stála zaraženě, ale zachovala chladnou hlavu a šla si pro Lukáše.

Vstala jsem, Adam taky, vzal mě za ruku, odvedl na místo, kde ostatní tancovali. Viděla jsem Romanu, jak mě napjatě pozoruje. Určitě se bojí, že udělám nějakou hovadinu.

Zaujali jsme základní postoj a začali tancovat. Pod kůži se mi dostávala slova písničky: Proklínám, ty tvoje ústa proklínám. Opět jsem si vybavila Adamova ústa, jak umějí nádherně líbat. Opravdu příhodná písnička.

Po tanci jsem řekla Mirce, že jdu do sprchy. Oznámila jsem dětem, že za chvíli odcházíme.

Ve sprše mě vystřídala Romana. Děti ale začali s tím, že tu chtějí zůstat. Slibovaly hory, dole, že budou pomáhat a klidně i dojit Terezku.

Mírka s Frantou souhlasili, že pomocníky potřebují, Bela každým dnem vrhne štěňata. No prostě mě udolali. Nemohla jsem si odpustit pár rodičovských rad.

„V pátek si je tady vyzvedněte s Jirkou, aspoň ho uvidíme,“ řekl Franta.

„Odvezu vás“, nabídl se.

„Ne, potřebuji vystřízlivět“, řekla jsem.

Se všemi jsme se rozloučily a šlapaly pěšky směr vesnice. Šly jsme mlčky, pozorovaly červánky nad hlavou a kouřily cigaretu. Asi za půl hodiny se mi udělalo líp, ale už nás bolely nohy.

„Něco si stopneme“, řekla Romana.

„No to nevím“, zapochybovala jsem.

Za chvíli jelo auto. Romana zvedla palec, auto zastavilo. Byl to Adam. Docela jsem si oddechla, že ne nějaký úchyl.

„Kampak krásky?“ ptal se Lukáš

„Na chatu, kam jinam?“ odpověděla Romana.

„Do divadla“, řekl Adam. „Teda spíš na představení“, dodal.

„Na zámku za chvíli hrají Sluhu dvou pánů s Pražákama, co vy na to?“

Úplně jsem ožila. „To bude super, ale určitě vyprodáno“, zalitovala jsem.

„Nějak vás tam dostanu, od čeho dělám na zámku, ne?“ řekl Adam.

Nasedly jsme si dozadu za Lukášem. Bohužel, jsem seděla uprostřed, tak jsem se každou chvíli setkala pohledem ve zpětném zrcátku s Adamem.

„Koukej na cestu, vole“, upozornil Adama plešoun Ondra, co seděl vedle něho.

Usmála jsem se jeho poznámce i Adam a Romana jenom vzdychla.

„Jo, vyhoď mě na pláži, mám tam rande s jednou roštěnkou, vy čtyři si vystačíte i beze mě“, oznámil Adamovi plešoun. Adam zastavil tedy u hráze, plešatec si vystoupil, koukl na mě dozadu a řekl:

„Nechceš si přesednout dopředu? Budeš tu mít větší pohodlí.“

„Proč ne“, řekla jsem a přesedla si.

„Příjemnou zábavu“, prohodil ironicky a zabouchl dveře spolujezdce.

Nechali jsme ho odejít za jeho roštěnkou. Zapnula jsem si bezpečnostní pás a vyrazili jsme na zámek. V rádiu hrála písnička Discopříběh od Michal Davida, kterou jsme všichni nahlas zpívali.

Zastavili jsme kousek od zámku.

Prošli otevřenou bránou, kde tentokrát nehrála žádná huba. Lukáš chytil Romanu za ruku a Adam moji. Usmáli jsme se na sebe a vykročili jsme směrem k prvnímu nádvoří.

Před vstupem na nádvoří, stál nějaký kluk, který kontroloval vstupenky.

„A je to v pytlí“, řekla Romana.

Adam ruku v ruce se mnou přišel za klukem.

„Nazdar Miloši“, pozdravil ho přátelsky.

„Zdarec Adame“, odpověděl. „Jdete na představení?“

„Rádi bychom, ale nemáme ty kouzelné lístky“, řekl Adam.

„To neřeš“, usmál se Miloš.

„Vezmi to tady chvíli za mě, zařídím čtyři místa“, mrkl na nás a zmizel.

Romana a Lukáš se kochali rozkvetlými kaskádami pod námi a já si s Adamem hrála na uvaděče.

Byla to docela legrace, usmívat se na všechny ty lidičky a přát jim příjemnou zábavu. Miloš byl za chvíli zpátky.

„Máte tam připravené jediné čtyři plastové židličky na docela dobrém místě. Pro jistotu jsem je označil cedulkou VIP“, smál se na nás Miloš.

„Tak se tvařte jako VIP“, zavtipkoval.

Popřál nám příjemnou zábavu. Poděkovali jsme a šli na nádvoří.

Bylo tady plno dřevěných lavic, na kterých se určitě nesedí tak pohodlně, jako v plastovém křesílku s opěradlem.

Porozhlédla jsem se po lidech, co už seděli na lavičkách, jako slepice na bidýlku, jestli někoho z nich nepoznám. Nikdo se mi nezdál být povědomý. Ještě jsme si s Romanou odskočila na WC.

„S Lukášem je strašná sranda,“ smála se.

„Je to dobrej šoumen,“ souhlasila jsem.

Při cestě zpět na nádvoří jsem poznamenala: „Doufám, že nás Miloš jako VIP pozná.“

„Snad jo, takový kočky jako my tady nikde nejsou,“ mrkla na mě Romana.

Začaly jsme se nahlas smát, až se po nás lidé otáčeli.

Ne, že nás Miloš nepoznal, dokonce na nás i zamrkal. Odměnily jsme ho zářivým úsměvem.

Když jsme vešly na nádvoří, akorát se ozval první gong. Adam s Lukášem na nás čekali hned na začátku nádvoří. Lidé už seděli na bidýlkách. Hledala jsem VIP židličky. Byly to zahradní křesílka vedle první lavice před jevištěm. Akorát, že na každé straně stály dvě.

Lukáš chytl Romanu automaticky za ruku a usadil ji na nejbližší křesílko a sedl si vedle ní. Já jsem tedy šla s Adamem na druhou stranu.

Zazněl druhý gong a z reproduktorů se ozval příjemný hlas, který nás tady všechny vítal a vyzíval, abychom si po dobu představení vypnuli mobilní telefony a tím dopřáli sobě i ostatním nerušenou zábavu.

Na toto hlášení jsem reagovala tak, že jsem si chtěla vypnout mobil, ale svítila mi na něm obálka.

Byla to SMS od Jiřího: PORAD JEŠTĚ GRILUJETE? FOTO ME POBAVILO, V TEPLACICH TI TO SLUSI.

V rychlosti jsem mu odepsala: NE, JSEM V DIVADLE, POTOM SE OZVU :-D. A po odeslání jsem mobil vypnula. Usmála jsem se na Adama. Všiml si, že jsem psala SMS, ale nic neřikal.

To už se ozval gong třetí a za malou chvíli reflektory ozářily jeviště. V očekávání hereckých hvězd to zašumělo a já se pohodlně opřela o opěradlo. Ruce jsem si položila do klína na kabelku a čekala, co se bude dít na jevišti.

Adam mě vzal za ruku a pomalu mi ji hladil. To už se na scéně objevil Truffaldino, hlavní hrdina této nesmrtelné komedie.

Aplaus byl nekonečný a ve stoje. Byl to nezapomenutelný zážitek. Dokonce jsem se vyfotila s několika herci. Když bylo po všem, poodstoupila jsem stranou s tím, že si musím zatelefonovat a kývla na Romanu, ať jde se mnou. Vytočila jsem Jirkovo číslo, bylo půl dvanácté, doufám, že ho nebudím, řekla jsem si pro sebe v duchu.

Jirka to vzal hned na druhé zazvonění.

„Ahoj, řekla jsem vesele. Promiň, že jsem Ti nezavolala dřív, ale představení teprve skončilo. Doufám, že tě nebudím.“

Ale podle šumu v pozadí jsem poznala, že Jirku v žádném případě nebudím, protože je v hospodě.

„Kdepak, nebudíš mě, skočil jsem si na partičku,“ odpověděl. „Na jakém představení jsi byla a kde?“

„Na zámku, hráli Sluhu dvou pánů a dokonce mám i pár fotek s herci,“ řekla jsem zvesela

„A děti?“ vyptával se Jirka.

„Tak ty zůstaly u Mirky a Franty, máme si pro ně v pátek dojet,“ oznámila jsem mu.

„A nechceš za mnou dojet? V pátek bychom jeli zase zpátky.“

„Tak to nemůžu, protože tady mám Romanu, včera za mnou přijela. Bylo by to trapný,“ vymluvila jsem se.

Romana mi vzala telefon od ucha a zvesela do něho zvolala: „Ahoj Jiříku, neříkej, že bys byl tak zlý a chtěl po mně, abych se vrátila domů, když jsem teprve včera přijela, nebo nedej bože bys chtěl, abych na té chatě zůstala sama samotinká?“ ptala se Romana a mrkla na mě.

Chvilí spolu ještě o něčem debatovali a potom Romana zavěsila. Podala mi mobil.

Koukla jsem na Romanu a zeptala jsem se: „Přijede?“

Romana vážně přikývla.

„Ale až v pátek,“ řekla.

Samotnou mě překvapila lítost nad tím, že Jirka přijede až v pátek.

Všichni diváci byli dávno pryč, herci také odjeli a viděli jsme Miloše, jak ještě s několika lidmi sklízí lavice. Podívali jsme se na sebe a bez řečí jim pomohli nosit lavice do jedné místnosti.

„To ale nemusíte,“ bránil se Miloš.

„Nemusíme, ale chceme,“ řekl Adam.

„Ty jsi nám taky nemusel sehnat ty skvělá místa“, řekl Lukáš.

Za chvíli bylo hotovo.

„Můžu pro Vás ještě něco udělat?“ zeptal se Miloš, spíše z legrace.

Adam nás všechny a hlavně Miloše překvapil, když řekl: „Můžeš. Pust' nás do zámku na půlnoční prohlídku.“

Milošovi trochu spadla brada, ale potom vzal Adama do recepcce a domluvili se spolu co a jak.

Asi za deset minut přišel Adam a zacinkal svazkem klíčů. Mrkl na nás, jenom kývl hlavou na stranu a už kráčel směrem na druhé nádvoří s kašnou.

U kašny jsem se zastavila a vzpomněla jsem si na to, jaké jsem měla včera přání, když jsem do ní přes rameno házela minci.

Všichni se zastavili a tázavě se na mě podívali.

„Tato kašna plní přání,“ řekla jsem vážně.

„Ale nepovídej. Jsi pověřivá?“ ptal se Lukáš se smíchem v očích.

„Když říkám, že plní přání, tak plní přání,“ trvala jsem na svém.

„A jaké bylo to tvoje přání?“ zeptal se Adam.

„To se přece neříká, přání jsou tajná“, namítla jsem.

„Ale jestli se Ti už vyplnilo, tak ho můžeš vyzradit,“ řekla Romana.

Měla pravdu.

„Přála jsem si zažít něco, co jsem ještě nikdy nezažila, nějaké dobrodružství a ono se mi to splnilo,“ prozradila jsem tedy svoje přání.

Adam si má slova vyložil po svém, protože ke mně přistoupil a bez rozmyšlení mě začal líbat, jako tenkrát ve vodě. Vášnivě a dlouho.

Slyšela jsem, že Lukáš hvízdal, ale nereagovala jsem na to a nebrala jsem ani v potaz, že mě Romana vidí.

Někdo zakašlal, tak jsme odpojili své rty a rozhlédly se kolem.

„Nejste tady sami,“ řekla Romana.

„Ale chovají se, jako by byli jediní na celém světě,“ smál se Lukáš.

Zčervenala jsem, ještěže byla tma.

„Není to doufám láska?“ ptala se Romana s obavou v hlase.

„Ne není to láska,“ řekl Adam.

„Je to jenom erotické opojení,“ dodal a chytil mě kolem ramen.

Romana se podívala na mě a čekala, jak se k tomu vyjádřím já.

„Má pravdu,“ řekla jsem vážně.

„Miluji svého manžela a děti, nikdy bych je neopustila, tady jde pouze o sex.“ A bylo to venku. Překvapilo mě, že nelžu. Byla to pravda. Adama jsem nemilovala, jenom mě prostě šíleně přitahoval a já neodolala. Romana si mě vzala ještě stranou a zeptala se mě na to samé, mezi čtyřma očima.

„Opravdu Ti nelžu, je to jenom o sexu, ale o báječném a vzrušujícím sexu.“

„Tobě se to líbí jenom pro to, že je to něco nového, něco co jsi zatím nepoznala,“ dodala Romana. „A já Ti to přeju. Užij si to, ale to ti povídám, jestli to praskne, nebo se něco stane mezi tebou a Jirkou, tak my dvě jsme spolu navždy skončily a

hájit tě v žádném případě nebudu,“ varovala mě.

Objala jsem jí kolem krku a šly jsme za klukama. Půlnoční prohlídka mohla začít. Vyšli jsme schody, Adam odemknul dveře a hned je za námi zamknul. Na druhé straně vpravo byl botník s papučkami pro návštěvníky a v něm i dvě baterky.

„Tak to vypadá, že noční prohlídku máš v malíčku,“ ušklíbla se Romana. „Vsadím se, že nejsme první,“ rýpla si.

„Tak to bys prohrála,“ převezl ji Adam.

„Jste první a i poslední, v neděli jsem tu provázel naposledy, ale normálně ve dne. Byl jsem tady pro to, abych načerpal nějakou inspiraci v archívu na přednášky, než se zítra vrátím do Prahy,“ oznámil tímto.

„Já myslela, že děláš na stavbách, jako Franta a spol., nenapadlo by mě, že jsi učitel,“ řekla Romana.

„Ne, jsem učitel a s klukama jsem se poznal, když nám opravovali školu,“ vysvětlil.

„Zítra odjíždíš?“ nedalo mi to a musela jsem se ho zeptat.

„Jo, zítra. Měl jsem vlastně být už dnes v práci, ale musel jsem si malinko prodloužit dovolenou, abych splnil jedno přání ze studny,“ odpověděl mi s vážnou tvář.

Šli jsme do Sálu předků, kde nám Adam posvítíl na šachovnici uprostřed. Byla obrovská, ani jsem si jí při první prohlídce nevšimla. Vyprávěl nám o tom, že tato šachovnice opravdu ve středověku sloužila ke hře šachů, ale trochu netradičně. Partičku hrála šlechta, s trestanci, kteří byli oblečeni do kostýmů šachových figur. Která figura vypadla, tak toho popravili.

Podivná zábava, pomyslela jsem si.

Celá prohlídka byla velice zajímavá už tím, že byla netradiční. Sedali jsme si totiž na starodávne židle, lehali do postelí, prostě dělali jsme to, co se nesmí a hrozně nás to bavilo.

Z ničeho nic, se začal zvedat silný vítr a zámek osvětlovali blesky. Po chvíli se přidaly i dunící hromy, a ozval se liják.

„Počkáme, než se přezene bouřka,“ rozhodl Lukáš.

Zůstali jsme v jedné komnatě, kde jsme si sedli na ručně vyřezávané židle, potažené zeleným sametem. Adam mírně znervózněl, přistoupil ke mně, vzal mě za ruce a naznačil, ať si stoupnu. Když jsem to udělala, nechápavě jsem se na něj podívala, ale on na mě šibalsky mrkl, otočil se k Romaně a Lukášovi.

„My počkáme ve vedlejším pokoji,“ řekl a už mě vedl k tajným dveřím, které byly ve tvaru kachlových kamen u postele s modrým baldachýnem. Úplně stejná kamna, ale funkční stála na druhé straně postele.

Slyšeli jsme pouze jejich smích, ale nám to bylo jedno.

Připadala jsem si jako princezna. Opět jsem si v myšlenkách představovala, co se tady asi kdysi odehrávalo. Stála jsem v pokoji a rozhlížela se kolem. Blesk ozářil obraz, který visel na zdi přede mnou. Byla to pravděpodobně tehdejší obyvatelka této komnaty. Kdyby tady byla duchem s námi, asi by se divila, co zde pohledáváme. Prohlížela jsem si soustředěně obraz a přemýšlela jsem, co byla zač, co měla ráda, jaký prožila život.

Adam ke mně přistoupil zezadu a objal mě. Opřela jsem se o něj, sálalo z něj teplo a voněl létem. Začal mě hladit po břiše a lechtat kolem pupíku. Potom se začal dotýkat mých prsou a hrát si s mými bradavkami. Zvedla jsem ruce, jako signál k tomu, aby mi sundal halenku. Pochopil, halenka se rázem ocitla na zemi. Líbal mě vzadu na krku a hladil po bocích. Chtěla jsem se otočit, ale on mě zastavil a nechal mě stát zády k sobě. Stáhl mi sukni a hned na to i kalhotky. Postoupila jsem krok dopředu, abych se zbavila svých šatů.

Při pohybu směrem nahoru mi dal polibek na obě půlky zadečku, rukama mi přitom hladil kolení jamky a jazykem mě polechtal na ledvinách. To bylo tak vzrušující, že jsem slastně zamručela. Sunul se jazykem nahoru po mé páteři. Až se mi vzrušením ježily všechny chloupky na těle. Došel k podprsence, rozepnul ji a nechal sklouznout na zem. Otočil si mě k sobě, vzrušeně políbil a otočil se ke mně zády a zůstal stát na místě.

Pochopila jsem. Dala jsem mu ruce pod tričko a začala jsem ho hladit kolem pupíku. Následně jsem se probírala jeho chlupatou hrudí a dráždila jeho bradavky. Zvedl ruce nad hlavu, abych, mu mohla sundat tričko a mírně se při tom přikrčil, protože byl vyšší, než já. Líbala jsem ho vzadu na krku a hladila ho po bocích. Stáhla jsem mu kratásky i trenýrky. On pouze udělal krok dopředu. Při cestě zpět nahoru jsem mu políbila obě půlky hýždí. Musela jsem se pousmát, protože byly mírně chlupaté. Hladila ho v koleních jamkách, jazykem mu polaskala jeho ledviny a pokračovala jsem pomalým pohybem po jeho páteři až ke krku. Všimla jsem si, že se mírně prohnul v zádech. V této erotické hře nás osvětlovaly blesky a hromy duněly, ale vůbec jsme je nevnímali. Když jsem skončila, Adam se ke mně pomalu otočil čelem i se svou plnou erekcí. Stál klidně, jen zhluboka dýchal.

Čekal na moji reakci.

Přistoupila jsem k němu blíž, naklonila se, jako bych ho chtěla políbit a všimla si, že Adam mírně rozevřel rty, ale nepolíbila jsem ho. Místo toho jsem se mu přisála rty na krk a ochutnávala jeho pulsující místo na krku svými rty. Pozvolna jsem přešla na ucho. Jazykem si obkroužila celé jeho ucho, polechtala vnitřek ucha a mírně ho kousla do ušního boltce. Dále pokračovala svými ústy přes ramena, hrud' a břicho k jeho přírození. Klekla jsem si před něj na bleděmodrý koberec a podívala se mu do očí. Koukl se na mě směrem dolů, ale hned na to zaklonil hlavu, zavřel oči a očekávaně vzdychl. Něžně jsem se chopila jeho penisu, ale dostatečně silně. Přetáhla mu předkožku dál, než byla a sevřela svými rty jeho žalud. Potom jsem kolem něho začala kroužit jazykem a olizovala ho po celé jeho délce a cítila na něm naběhnuté žíly. Opět jsem si ho vzal do úst, tentokrát co nejvíce to šlo hluboko a pevně ho stiskla svými rty a začala sát. Po chvíli jemného okusování po celé jeho délce i žaludu, zasténal nahlas a zvedl mě. Celý rozvášněný mě posadil do vysokého, modrého křesla a zvedl mi jednu nohu přes jeho polstrované opěradlo.

Na koberci nyní klečel Adam a jednou rukou mi rozevřel stydké pysky. Koukl se na moji reakci, ale to už jsem zavírala oči ve sladkém očekávání na jeho laskání mé lastury. Jazykem zatlačil na můj klitoris a úplně malinko s ním pohyboval. Potom zvýšil intenzitu tlaku na klitoris a přidal i na rychlosti svého jazyka. Kroužil po něm dokola a střídavě ho dráždil kmitavými pohyby. Připadalo mi, že tu ohromnou rozkoš nevydržím. Dusila jsem v sobě své výkřiky.

„Klidně křič,“ řekl Adam, tak jsem ho poslechla a křičela na plné kolo a bylo mi jedno, kdo mě uslyší.

Najednou mě zachvátil pocit, že opouštím své tělo a letím někam ke hvězdám, kde jsem se rozprskla jako ohňostroj na silvestra. Zůstala jsem nehybně v křesle a vydýchávala ten nejsilnější orgasmus mého života.

Po chvíli se Adam naklonil k mému uchu a polichoceně řekl: „Vítej zpátky na zemi, kotě.“

Až teprve nyní jsem si uvědomila, že bouře venku nabrala na intenzitě. Proto mi Adam řekl, ať klidně křičím, protože by mě v tomto hluku nikdo neslyšel.

„Při bouře je orgasmus silnější,“ řekl Adam a já si všimla, že má pořád erekci.

„Tak to bys neměl přijít o ten svůj. Máš šanci, bouřka ještě nekončí,“ řekla jsem, vstala a vedla ho k posteli, která byla také potažena bleděmodrým brokátem, stejně jako křeslo, ze kterého jsem před chvílí vzlétla až ke hvězdám. Jak stál zády u postele, strčila jsem do něj, až padl zády na modrou pelest. Posunul se tak, aby měl pohodlí. Založil si ruce pod hlavu a pobaveně čekal, co se bude dít. Dívala jsem se mu přímo do očí. Sedla si obkročmo na jeho lýtko a začala ho oběma rukama hladit od kolen až k tříslům. Potom jsem se posadila na jeho kolena, hladila jeho boky, zasunula ruce pod jeho zadek a pořádně stiskla půlky. Při tom jsme si stále hleděli do očí. Jeho erekce zesílila a to mě přimělo si na něj sednout a nechat ho do mě vstoupit. Ruce mi dal na boky a udával tempo. Přidával víc a víc na intenzitě a za chvíli jsem se na Adama sesypala v dalším orgasmu. Chvíli jsme jenom tak vedle sebe nehybně leželi.

„S tebou je neuvěřitelný sex, kam na ty nápady chodíš?“ zeptal se po chvíli Adam.

„Já?“ řekla jsem překvapeně. „To ty jsi začal a to ostatní přišlo tak nějak samo.“

„No, já jsem to viděl jednou v televizi, tak jsem to chtěl vyzkoušet,“ pousmál se.

Bouře se pomalu ale jistě tišila a to nás přimělo k tomu, abychom se oblékli. Na vratkých nohách jsem procházela falešnými kamny do vedlejší komnaty, kde se Romana líbala s Lukášem.

Lukáš si nás všiml poodtáhl se, podíval se na Adama a řekl: „My jsme se tu hrozně nudili a báli,“ pokrčil při tom rameny.

„Však líbání je proti strachu a nudě nejlepší, co si myslíte, že jsme dělali my?“ smál se Adam.

„Tak to bych radši nechtěla vědět,“ řekla Romana. „Podívej se na Radku, sotva stojí. Ty ji ještě zničíš.“

Provinile jsem se na ni koukla.

„Teda, já nevím jak vy, ale padám únavou, zavezete nás na chatu?“ zeptala jsem se.

„Tak to se ani nedivím,“ řekl Lukáš polohlasně a dodal: „Jasně, jedem, už budou tři hodiny ráno.“

Těpic, takhle ponocovat dvakrát po sobě. Blesklo mi hlavou.

Když Adam zámek opět zabezpečil, šli jsme k autu. Začalo pomalu vycházet slunce.

Dojeli jsme před chatu, poděkovaly za odvoz a chtěla jsem vystoupit z auta, ale Adam mě zadržel a tak vystoupila Romana i s Lukášem.

Adam náhle promluvil: „Ještě dnes musím nastoupit v Praze, vyjždím rovnou teď. Něco pro Tebe mám,“ otevřel příhrádku v palubní desce a podával mi Jirkovi bermudy.

„Bylo to nezapomenutelné a to doslova,“ řekl. „Můžu se Ti někdy ozvat?“ zeptal se.

„Ne, necháme to tak, jak to je. Všechno hodíme za hlavu a vrátíme se ke svým nudným životům,“ zopakovala jsem, jako prve.

„Nedám ti moje číslo a nechci ani Tvoje.“ Připadalo mi, jako by chtěl Adam něco říct, ale vystoupila jsem z auta a bez jediného ohlednutí jsem zašla do chaty.

Romana stála s Lukášem v kuchyňce a o něčem se bavili. Oznámila jsem jim: „Jdu se prospat, tady dole je rozkládací gauč, kdyby bylo potřeba. Dobrou noc, teda vlastně dobré ráno,“ zasmála jsem se vlastnímu vtipu a tak jak jsem byla oblečená, tak padla do postele a dotekem polštáře usnula.

ÚTERÝ

Probudil mě příšerný hlad. Sešla jsem pomalu dolů, nevěděla, co mě tam čeká, jestli Lukáš zůstal, nebo ne. Dole nikdo nebyl. Romana seděla na terase, popíjela kávu a kouřila.

„Spala jsi vůbec?“ ptala jsem se.

„Jo, asi čtyři hodiny, ale to stačí,“ vyfoukla kouř z úst.

„Jdu si dát sprchu a mám strašný hlad, zajdeme si na něco?“ navrhla jsem.

„Dobrý nápad, taky padám hlady,“ odpověděla.

Skočila jsem se vysprchovat. Dala se trošku do pořádku, oblékla si šaty, k nim si vzala široký klobouk, sluneční brýle a mohla vyrazit. Romana si oblékla riflovou mini, bílé tričko bez rukávů, sluneční brýle a hotovo. Ještě si vzala do kabelky foťák. Šly jsme kousek do hospůdky, u vody, daly si obě maso na roštu, zapily to pivem a bylo nám lépe.

„Co dnes podnikneme?“ zeptala se Romana.

„Parník?“ zeptala jsem se.

„Jako na loď?“ vytřeštila oči. „Ty znáš snad parník jako letadlo, nebo auto? Já ne, jenom ten na vodě. A pokud je to na vodě, pluje to, a jsou na něm turisté, tak je to parník.“ Vysvětlovala jsem s vážným hlasem ale se smíchem v očích.

Přišel k nám číšník

„Mluvili jste o tom, milé dámy, že byste rády na parník?“ zeptal se.

Přikývly jsme.

„Omlouvám se, že se vám vměšuji do hovoru, ale jeden odplouvá za dvacet minut a další až za tři hodiny,“ vysvětlil.

Poděkovaly jsme mu za zprávu, zaplatily, daly mu patřičné všimné, a trošku svižnějším krokem kráčely směrem k molu.

Když jsme přišly na molo, už byl vidět plující parník, ale ještě dost daleko, proto jsme si sedly na železné schody.

„Tady je ale krásně,“ řekla Romana.

„A v noci, nebo brzy ráno se taky dá plavat na Evu,“ informovala jsem ji.

„Jo a někdo nás uvidí.“ zapochybovala

„Neboj, neuvidí“, řekla jsem s jistotou.

To už parník připlul, my se nalodily, koupily palubní lístky a měly o tři hodiny zábavy vystaráno. Na horní palubě bylo plno, tak jsme si sedly dozadu na lavičku. Nebylo velké vedro, vzduch byl po bouři pročištěný. Na zádi nás ovíjel příjemný větrík. Nebavilo mě pořád mlčet, tak jsem se zeptala.

„Lukáš zůstal u nás do rána?“

„Ne, odjel s Adamem,“ řekla Romana. „Mezi námi nic nebylo, neměla jsem potřebu. A po mém vysvětlení Lukáš zjistil, že ji taky nemá,“ odpověděla mi na vše, co jsem chtěla vědět.

„No a ty a Adam?“ ptala se na oplátku Romana.

„Nic, odjel a konec.“ Řekla jsem stručně.

„Uvidíte se ještě někdy?“ vyzvídala dál.

„Ne, neuvidíme, jediné bych ho potkala někde v Praze, a to asi těžko, protože do Prahy nejedím, a i kdyby, tak by to byla obrovská náhoda. Včera jsem ti řekla, že šlo jenom o sex a za tím si stojím. Nemám ho nikde na fotce a ani jsme si nevyměnili čísla,“ skončila jsem s vysvětlováním.

„Promiň, jenom jsem se chtěla ujistit, že se opravdu nic neděje, asi jsi na rozdíl ode mě tu potřebu měla,“ omluvila se.

„Tak a teď za vším uděláme tlustou čáru a na počest návratu do mého starého života tě zvu na kávu,“ oznámila jsem jí a šla k místnímu minibaru pro dvě kávy.

Seděly jsme na lavici a kochaly se zdejšími okolím. Bylo tady opravdu krásně. Děti na obou stranách na nás mávaly a volaly hlasitě AHOJ! Také jsme jim mávaly, ale nevolaly.

Po kávě se Romana zvedla a šla nám pro bílé víno. V klídečku jsme popíjely, Romana si udělala pár snímků. Pro víno jsme chodily střídavě, a asi často, protože už jsme i my volaly AHOJ i na ty, kteří nevolali na nás.

Smály jsme se a bylo nám fajn.

Kousek od baru seděla jedna akorátní 'dáma', která pronesla něco v tom smyslu, že jsme se opily. Zasmály jsme se tomu docela nahlas, až přišel plavčík a požádal nás, jestli bychom se trochu neztišily.

„Telefonovat na palubě je dovoleno?“ zeptala se Romana.

„Samozřejmě,“ odpověděl plavčík.

Romana si vzala mobil, zalovila v adresáři a spustila „Dobrý den, tady Rovná, chtěla bych si objednat vánoční cukroví,“ prohlásila s úplně vážnou tváří.

Všichni, kdo byli na doslech, na Romanu koukali jako na blázna. Ještě chvíli se domlouvala jaké druhy, kolik kousků toho, či onoho a podobně. Potom řekla jenom: „Moment,“ zakryla si mikrofon rukou a zeptala se mě s absolutním klidem: „Chceš také cukroví na vánoce?“ čekala na odpověď.

Všichni se pro změnu dívali zase na mě. Jenom jsem se usmála, zavrtěla hlavou a řekla: „Ne, já už si objednala včera,“ odpověděla jsem s vážnou tváří.

„Dobře,“ řekla Romana, přiložila si opět telefon k uchu a řekla: „Tak jenom to, co jsme si domluvili, kamarádka už má objednáno. Jsme domluveni, děkuji, na shledanou,“ zavěsila.

V klídku se napila vínka, a všimla si, že se na nás všichni dívají. V tom se posadila vzpřímeně, prolétla všechny pohledem a zeptala se: „Také jste si chtěli objednat cukroví na vánoce?“

Na to samozřejmě nikdo nic neřekl a radši dělali, že tam vůbec nejsme.

Plavba pro nás končila na pláži. Když jsme se vylodily, bylo na plavčíkovi vidět, že se mu ulevilo. Kývla jsem na něj omluvným gestem. Vzal to na vědomí.

Tady bylo ale lidí. Plno stanů, hřišť, jak pro malé, tak pro velké. Všude plno hospůdek, stánků, lidí. Rozhodly jsme se trochu projít, abychom vystřízlivěly. Procházely se prostě kolem vody pořád dál a dál.

„Radko!“ slyšela jsem volat moje jméno, ale nepátrala po tom, komu to volání patřilo. Přece tady nejsem jediná Radka.

„Radko!“ ozvalo se znova a tentokrát mě někdo chytil za ruku. Otočila jsem a dívala jsem se na Honzu.

„No nazdar švagře,“ zvolala na něj. „Co ty tady?“

„Co by, jsem svobodný, tak užívám léta,“ řekl se smíchem.

„Ahoj Romano, jste na exkurzi?“ ptal se Honza.

„Jasně, právě jsme absolvovaly tříhodinovou okružní plavbu a rozhodly jsme se z ní vystřízlivět,“ smála se Romana.

S Honzou, jsme se také zasmáli.

„No to si to umí někdo zařídit,“ povídá Honza. „Děti pryč, manžel taky, to se potom řadí, co?“ mrknul na nás.

„To víš, kdo umí, ten umí,“ zazubila jsem se na něj. A v duchu mi prolétla myšlenka, jestli o něčem ví.

„Jsem tady s partou z vesnice,“ hlásil Honza. „Nechcete jít za námi na Štiku?“

Rozhodnutí bylo na Romaně. Ta samozřejmě souhlasila. Proč ne, pomyslela jsem si. Třeba to bude fajn, no, a když ne, tak odejít můžeme vždycky. Následovaly jsme Honzu kousek zpět po cestě a potom po schodech na Štiku. Bylo tam spojeno několik stolů, u kterých seděli lidé, které jsem většinou znala.

„Radko!!!“ ozvalo se jásání, na všechny jsem se usmála.

„Ahoj lidičky,“ řekla jsem „Toto je Romana, moje velice dobrá kamarádka. A tohle jsou lidi. Skoro všichni moji příbuzní,“ sdělila jsem. „Ale nepátřej jak, protože v tom se ani my nevyznáme,“ prohlásila jsem a byla to pravda.

I ostatní mi dali za pravdu a řekly, že za to vlastně můžu já. Před X lety, jako Mirčín svědek jsem tím spojila poslední rodinu z vesnice s naší. Takže je opravdu celá vesnice jedna rodina.

„Nepodepsala bych to já, podepsal by někdo jiný,“ odvětila jsem. Což byla pravda.

Přinesli mi kávu a velkou minerálku, Romana si dala střík.

„Snad se s tebe nestala abstinentska?“ ptal se někdo.

„Já přece nikdy nepiji alkohol na veřejnosti,“ řekla jsem s hranou vážností. Zazněl smích, ale já pokračovala „Před sedmou večerní.“

„Tak to máš ještě dvě hodiny,“ řekl Kamil, Honzův bratranec, „Ale pak tě zvu na panáka,“ dodal.

„Beru na vědomí,“ mrkla jsem na něj a pořádně se napila minerálky a pro jistotu si objednala ještě jednu.

Tak to bylo to, co mi chybělo, pochvalovala jsem si. Potom se mluvilo o všem možném i nemožném. Docela dobře jsme se všichni bavili. Hodně jsme se nasmáli. Také jsme přispěly svou troškou do mlýna, vyprávěním, jak Romana na letní plavbě objednávala vánoční cukroví.

Vylovila jsem z kabelky mobil a šla pod schody stranou od ostatních. Zavolala Olině. Telefon zvedl Pavel.

„Ahoj mami, představ si, dnes jsem jezdil se strejdou traktorem a nechal mě i točit volantem!“ volal nadšeně do telefonu.

Smála jsem se, při pomýšlení, jak sedí za velikým volantem. Bylo mu dvanáct a jako všichni kluci měli i Pavlík rád auta.

„Jo a z Bely od rána lezou štěňata, fuj, je to hnusný. A už jich má...“ a nedopověděl, co mi chtěl, protože mu telefon vzala Olina. A Spustila: „Mami? Ahoj!“ volala nadšeně. „Bela už má pět štěňátek a vypadá to, že budou ještě další. Ti jsou tak strašně krásní, to budeš koukat. Včera jsem byla s Anetou na zábavě, ale jenom chvilku. Byla to docela sranda, a hezky hráli. Kolem jedenáctý nás teta vyzvedla, nevádí doufám?“ zeptala se.

No co už nadělám, řekla jsem si pro sebe. Aneta je nejstarší Mirčina dcera a je jí sedmnáct. Olině je patnáct, tak proč ne.

„Jo, strýc říkal, že až budeš volat, tak by s tebou chtěl mluvit, ale musel odjet,“ oznámila mi Olina.

„Nevyvedli jste doufám něco?“ ptala jsem se s obavou v hlase.

„Ne, neboj, teda aspoň o ničem nevím,“ opověděla mi.

„Tak fajn, ať mi strýc zavolá, až přijede, budu na mobilu.“ řekla jsem. „A Oli!“ dodala jsem varovně. „Žádný hlouposti.“

„Jasně, neboj,“ uklidnila mě.

„Kdyby něco, tak volej,“ přikázala jsem. Potom se rozloučily.

Hned na to jsem volala Jirkovi.

„Ahoj lásko, jak to jde?“ ptala jsem se.

„Ještě jsem v práci, dnes to bude nadlouho,“ povzdychl si, „A co ty? Nenudíš se?“

„Vůbec ne,“ ujistila jsem ho. „Byly jsme s Romanou na parníku a teď jsme s Honzou na Štice.“ O zážitku na parníku a vánočním cukroví jsem radši mlčela. „Olina mi před chvílí říkala, že Bela má už pět štěňat. A Pavel jezdil v traktoru,“ přetlumočila jsem nejnovější novinky.

„Tak to mají děti o zábavu postaráno a maminka taky, jak poslouchám,“ řekl se smíchem v hlase.

Při jeho slovech mé myšlenky zabloudily do včerejší noci a prolétlo mi hlavou, že ani nemá páru o tom, jak jsem se včera ani na okamžik nenudila. Myšlenku honem zahnala a zakázala si ji už jednou pro vždy.

Jirka mi ještě něco vyprávěl a pak musel pracovat. Odskočila jsem si na WC a po cestě zpět ke stolu a potkala Lukáše.

„Všechno v pohodě?“ ptal se.

„Jasně, neboj. A co ty jsi v pohodě?“ zeptala jsem se a koukla ode dveří na Romanu, která se zrovna něčemu strašně smála.

Smutně se pousmál. „Ale jo, ne úplně, ale budu v pohodě,“ řekl.

„S kým tady jsi?“

„S nikým, mám tady sraz s bráchou, ale končí až v devět,“ odpověděl.

„Tak pojď k nám, teda jestli Ti to nevadí,“ Čekala na to, co odpoví.

Neodpověděl nic, otočil se svým směrem a šel se mnou ke stolu. Společně jsme přišli k ostatním, Romana se na mě tázavě podívala.

„Koukejte, koho jsem potkala,“ řekla jsem všem.

„Ahoj,“ pozdravil Lukáš, ale koukal se při tom na Romanu.

S Honzou se všichni znali.

„Děti jsou v pořádku, pomáhají rodit štěňata a Jirka pracuje,“ řekla jsem jen tak na okraj a položila mobil před sebe na stůl, kdyby náhodou volal švagr, abych ho slyšela. Minerálky jsem vypila celkem tři. Řekla si, že minerálů mám v sobě až moc a objednala si střík. Opět panovala veselá nálada, smála jsem se tak, že mě až rozbolelo břicho.

Kamil se podíval na hodinky a řekl: „Radko, je sedm, víš, co jsi mi slíbila.“

„Já své sliby plním,“ odpověděla jsem mu vesele a chtěla se zvednout, že si půjdeme dát panáka na bar. Lukáš koukal z jednoho na druhého a nechápal, co se děje.

„Ale malinkého,“ varovala jsem Kamila, „ne abys mě opil!“

Lukáš pochopil. Kdo ví, co si myslel, prolétlo mi hlavou. Na cestě k baru, mi zazvonil mobil.

„Promiň,“ otočila jsem se na Kamila, „ale tohle musím vzít“. Volal Franta.

Z obavy, že děti něco vyvedly, jsem se nadechla a řekla: „Tak copak se děje?“

„Hele, nechci tě nějak strašit, ale nevidělas dneska Lukáše?“ zeptal se. „Od rána se mu nemůžu dovolat.“

Docela mě tou otázkou překvapil.

„Jo, je tady s námi na Štice, chceš s ním mluvit?“ ptala jsem se veselým hlasem. A byla ráda, že děti nic nevyvedly.

„To není nutný, jenom jsem si myslel, že jel s Adamem do Prahy. Adam měl totiž nad ránem ošklivou bouračku,“ řekl

Zůstala jsem stát doslova, jako opařená.

„Cože????“

Franta mi zopakoval, že Adam havaroval, ale to už se semnou zatočil svět. Telefon mi samovolně vypadl z ruky, bylo mi jasné, že každým okamžikem omdlím. Snažila jsem se opřít o zed', ale nějak ji nemohla najít. Po několika vteřinách mě probírala facka. Kamil nade mnou stál celý vyplašený.

„Proboha, to seš tak namol?“ ozval se Honza a volal na Lukáše, ať mu pomůže odvést mě na vzduch.

Honza odskočil za číšníci pro ledovou vodu. Než ji přinesl, posadil mě Lukáš na lavičku před Štikou a vyděšeně se na mě díval.

„Adam,“ řekla jsem, „Adam...“ nebyla jsem schopna mluvit.

„Adam co?“ ptal se Lukáš.

Oči se mi zalily slzami.

„Měl ošklivou nehodu,“ zašeptala jsem a rozbřečela se.

„Co to plácáš? Jakou nehodu?“ ptal se naléhavě.

„Zavolej Frantovi,“ a hledala mobil.

Snažila si osušit rychle oči, protože k nám spěchal Honza se sklenicí vody. S třesoucíma rukama jsem se napila.

„Už nepij,“ řekl Honza vážně.

Jenom jsem přikývla, co jiného bych mohla udělat. Bude pro mě lepší, když si bude myslet, že jsem pod obraz, než aby se dozvěděl pravdu.

„Já se o ni postarám,“ řekl Lukáš.

Honza to vzal na vědomí a šel dovnitř.

„Zavolám Frantovi,” oznámil mi Lukáš a už hledal po kapsách mobil. Nenašel ho. „Sakra, já ho mám na chatě,” povzdechl si. A šel si půjčit Honzův.

Tak proto se mu Franta nemůže celý den dovolat. Uvědomila jsem si. Před Štíku vyšel Kamil, držel v ruce můj mobil.

„Neztratilás něco?” zeptal se. „Něco se stalo?” řekl, když mě uviděl.

Jenom jsem přikývla.

„Můžu Ti nějak pomoci?” ptal se.

„Velkého panáka, co největšího. Ale tady.”

Seděla jsem na lavičce a tupě zírala před sebe. Přišel Kamil a podával mi dvojitou vodu s ledem. Led jsem prsty vylovila, hodila ho na zem a nadvakrát do sebe kopl vodu. Otřepala se a sledovala Lukáše, jak pomalu s vážnou tváří ke mně přichází.

Koukla jsem na Kamila. Ten pochopil. Vzal si moji prázdnou skleničku a šel dovnitř. Lukáš se posadil vedle mě. Nic moc nevěděl, jenom to, že Adam při vjezdu na hlavní nedal přednost a tak ho smetl kamion. Auto je na odpis. To bylo to poslední, co mě zajímalo.

„A Adam? Žije?” hypnotizovala jsem Lukáše.

„Jo, nevíme sice co mu přesně je, ale žije.”

Ulevilo se mi. Romana přilítla, protože se dozvěděla, co se stalo. Podívala se na Lukáše, ten pouze přikývl a nechal nás o samotě. Posadila se na Lukášovo místo, podívala se na mě a objala mě kolem ramen.

„Jak Ti je?” zeptala se skoro šeptem.

„Jako bych dostala pytlek přes hlavu.” Na jednu jsem zatoužila odtud zmizet. Svou společností, bych ostatním akorát kazila zábavu.

Zvedla jsem se a šla k ostatním. Vzala si lístek s útratou ze stolu, zamávala s ním na číšnici, jako znamení, že zaplatím.

Nikdo se nad tím nepozastavoval. Všem jsem zamávala a vyšla ven. Romana seděla pořád na lavičce, ale tentokrát i s Lukášem.

„Nevadí ti? Že půjdu na chatu?” ptala jsem se Romany.

„Vůbec, Lukáš se nabídl, že nás tam odveze,” řekla.

„Ale k vůli mě nemusíš odcházet, klidně tady zůstaň.”

Romana mě chytla pod křídlo.

„Určitě tě nechám samotnou šlapat na chatu v tomto stavu a zůstanu tady, ne? Prober se.”

Mlčky jsme všichni tři kráčeli kolem vody. Najednou se Lukáš zastavil.

„Nasedat krásky,” ukazoval na jednu veslici.

Překvapeně jsme na něj obě zíraly. S pokrčením ramen jsem si nasedla první na příď a pozorovala, jak Lukáš podává Romaně galantně ruku, aby mohla pohodlněji nastoupit. Potom nás odrazil a naskočil. Sedl si, uchopil vesla a začal se s námi točit tak, aby seděl zády ke směru plavby. Otočila jsem se tak, abych jím nechala trošku soukromí.

Dorazili jsme na “moje” místo, kam jsem se chodila koupat na Evu. Vystoupili z loďky a Lukáš nás doprovodil do chaty.

Všichni jsme si sedli na terasu.

„Budeš v pohodě?” zeptal se Lukáš.

„Jasně. Jenom mě napadlo, že se Adam vyboural mou vinou, protože jel neodpočínutý do Prahy.”

„Takhle vůbec neuvažuj,” řekla Romana. „To není Tvoje vina.”

Pokračovala jsem: “Už jsme se sice neměli nikdy vidět, nebo dokonce něco víc, ale otřáslo to se mnou pořádně.”

„Půjdu si lehnout, nevadí? Adam žije a doufám, že bude v pořádku a tím to pro mě končí.” Při odchodu ještě dodala: „Omlouvám se, že jsem vám zkazila večer, je mi to líto.”

„Pořádně se vyspi.“ řekli oba.

Vyšla jsem do podkroví, převlékla si noční košilku a lehla si. Spánek nepřicházel. Jenom jsem koukala do stropu. Přece jenom se mi podařilo usnout.

STŘEDA

Ráno jsem se potichu chtěla přesunout na terasu, ale Romana už vařila kávu.

„Dáš si?“ zamávala na mě hrníčkem.

„Ne dík, nějak nemám chuť,“ sedla jsem si na terasu.

S kávou v ruce si přisedla. Vypadalo to, jako by mi chtěla něco říct, ale nevěděla jak na to.

Koukla jsem na ni, zapálila cigaretu a pobídla ji: „Tak spust’.“

Zasmála se. „Opravdu mě znáš,“ řekla a hned pokračovala. „Lukáš mi nabídl, že by mě vzal na celý den do Znojma. Nechceš jet s námi?“ zeptala se ze slušnosti a s mírnou obavou v hlase.

„Ne, jen jed’te sami. Už tady nemám skoro žádné čisté oblečení, půjdu ke tchýni vyprat. Užij si to a nezapomeň dát klíč tak, co vždy,“ řekla jsem jí.

„Jsi si jistá, že praní je to, co potřebuješ?“ zapochybovala.

„Potřebuji něco dělat, třeba okopávat brambory, ale hlavně zaměstnat hlavu něčím jiným, než výčitkami. Jestli chceš něco přeprat, dej mi to na křeslo.“

Ze skříň jsem posbírala špinavé oblečení, dala ho do menší cestovní tašky, vzala si na sebe černé 3/4 kalhoty a bílé tričko s flitry. Vyčesala vlasy do culíku a stáhla ho černou gumičkou. Koukla jsem na levou stranu krku. Vida, zmizel, vzpomněla jsem si na své hříšné znamení. Dole jsem si obula kotníkové botasky, přidala Romanino prádlo do tašky a mobil zasunula do kapsy u kalhot.

Akorát se chystala do sprchy. Usmála jsem se na ni, Romana mi úsměv oplatila, a beze slova vyrazila směrem k vesnici. Cestou jsem potkávala jednu místní dorostenku za druhou. Všechny mě zdravily a já na ně vrhala úsměvy, aby nepoznaly, že nemám tu nejlepší náladu. Odpověděla na případné otázky, a pokračovala v cestě.

U kostela na mě zavolala švagrová Anna.

„Nezajdeš na kávu?“ zvala mě. „Zrovna jsem upekla ořechové řezy podle nového receptu, aspoň mi je ohodnotíš,“ dodala.

„Proč ne,“ pokrčila jsem rameny.

Anna bydlela hned vedle kostela.

„Skočím si na chvilku na internet,“ oznámila jsem jí. Přečetla si pár důležitých emailů, podívala se zběžně, co je nového a šla za švagrovou.

Dala vařit vodu na kávu, nakrájela řezy a sedly jsme si s tou lákavou dobrotou na dvorek, kde měla malé posezení. Kolem nás pochodovaly dvě mladé slípky.

„Pořád zdrhají z ohrady bestie, musím jim nechat přistříhnout křídla,“ vysvětlila omluvně.

„Pokud se místo mě nevrhnou na řezy, které mimochodem vypadají náramně, tak jsou mi fuk, ať si tady pobíhají holky,“ dodala jsem s úsměvem a už se zakusovala do jednoho kousku. Byl samý ořech a taky rum. Při polykání jsem vytřeštila oči a začala kuckat.

„Nepřehnalas to s tím rumem drobátko?“ hekala jsem.

„Asi je ho tam o kapku víc, než bylo v receptu,“ přiznala. „Ale pořád lepší, než aby ho dědek vypil.“

Povídaly jsme si o všem možném, po kávě jsem se zvedla k odchodu a oznámila, že odcházím ke tchýni. V chodbě popadla tašku s prádlem, a Anna řekla, že půjde se mnou. Co sama doma. Vzala s sebou pár kousků rumových řezů a už zamykala. Měly jsme namířeno přes náves, když na nás z hospodské terasy volal Franta, s kofolou v ruce. Obě jsme se otočily a šly za ním.

„Zdar ségra,“ řekla Franta Anně. Ta jenom kývla.

Otočil se na mě a zeptal se: „Co to s tebou вчера bylo, že jsi mi do telefonu neodpověděla.“

„No, jak jsme spolu mluvili, tak se mi vybil mobil, proto Ti volal Lukáš,” zalhala jsem pohotově.

„A víš něco bližšího?” ptala jsem se a v krku mě tlačil knedlík.

„Teď se vracím z nemocnice, měl víc štěstí, než rozumu,” rozvykládal se. „Kamion ho naštěstí jenom odhodil, auto je sice na sešrotování, ale jemu se nic svým způsobem nestalo, jenom slabý otřes mozku a má zlomenou ruku, jinak nic. Zítra by měl jít dokonce domů,” dodal.

Spadl mi obrovský kámen ze srdce, až jsem se podívala, pod nohy, jestli tam po něm není v zemi díra.

„A Olina s Pavlem?” měnila jsem pro jistotu téma.

„Tak ty se pomalu nehnu od štěňat,” smál se. „Máme jich osm.”

„No nazdar! Co s nimi budete dělat?”

Ale Franta s klidem řekl: „Prodáme, šest už je zamluvených, ještě jich bude málo.”

Víc už nás nezdržoval.

„O kom jste se to s bráchou bavili?” vyzvídala švagrová.

„Pamatuješ se na nedělní grilovací párty? Jeden z těch Frantových kolegů měl včera autonehodu.”

„Určitě jel opilý, nebo jako prase,” řekla prorocky.

Nemělo cenu se Adama zastávat, nechala jsem to být.

Už při otevírání vrat jsem volala jako pokaždé „Ahoj všichni!”

Šly jsme rovnou do domu, kde se tchýně motala kolem sporáku.

„Copak vaříš, za dobroty?” zajímalo mě a hned strkala hlavu pod bublající pokličky.

„Jenom bramboračku a lívance,” odpověděla. „Za chvíli mi přivezou okurky, tak se chystám zavařovat,” oznámila.

„Fajn, víš co? Já si dám prádlo do pračky a zajdu na zahradu pro kopr a mrkev, Anna zatím začne umývat sklenice,” navrhla jsem.

Čekala jsem, jestli nebude Anna proti, ale nebyla.

Šla jsem tedy do koupelny, naplnila pračku a zapnula rovnou i sušení. Na zahradě natrhala mrkev a pořádnou kyticí kopr. Donesla vše do domu a pomáhala s mytím zavařovacích sklenic.

Akorát jsme končily s velkou přípravou, když přijel tchán se dvěma velkými přepravkami okurek.

„Další budou až příští týden,” oznámil.

Podívala jsem se na tchána, a opakovala po něm: „Další? To v místním rozhlasu hlásili, že zavařujete pro celou vesnici?”

„Ono toho není zase tolik,” vysvětlovala tchýně. „Několik sklenic dám dětem a vnoučatům, a pár si jich nechám.”

No a jsme doma, pomyslela jsem si. Tchán jenom mávl rukou a byl na odchodu do hospody.

„A co kdyby ti všichni taky pomohli ty okurky zavařovat?” neudržela jsem se. „To přece nejde, abys to pro všechny dělala sama.”

„Moje řeč!” zvolal tchán. „Víš co babičko? Já mám nápad. Půjdeme spolu na pívko a holky si poradí, že?” mrkl na nás.

Podívali jsme se na sebe se švagrovou a začaly se smát.

„Na blbou práci máme děti,” řekla Anna jedno velké moudro, protože, kdyby tady byly naše děti, tak by to dělaly ony.

„Jenom ty okurky operte, dejte do sklenic, udělejte nálev, já je zítra zavařím. Nebo tady mám radši zůstat?” zaváhala tchýně.

„Jenom běž babi, my se potom za vámi stavíme na jedno orosené za odměnu,” řekla jsem.

S povzdechnutím, jsme šly do kůlny, vzaly tam dvě plastové vaničky, ve kterých se dříve koupaly mimina, a omyly je. Napustily obě vodou a do jedné vysypaly obsah první přepravky. Každá jsme si vzala jeden kartáč na ruce a už nám to šlo pěkně od ruky. Hezky jeden okureček za druhým pěkně drhly ze všech stran a omyté je dávaly do druhé vaničky.

Když byla hotová první várka, naskládaly jsme ji do sklenic, vyměnily vodu a pustily se do druhé várky.

„Hotovo,“ vzdychla jsem.

Zazvonil můj mobil. Volal Jirka.

„Copak vyvádíš dnes?“ ptal se vesele.

„Tak to bys neuhodl,“ řekla jsem se smíchem. „S Annou zavařujeme u babičky okurky.“

„A babička je kde?“ vyzvídal.

Mrkla jsem na Annu, a řekla: „Kde by byla, v tomto vedru, šla na pivo s dědou, na rozdíl od nás má rozum.“

„Romana Vám nepomáhá? To se na ni ani nepodobá,“ řekl.

„Romana si jela prohlédnout Znojmo. A asi na nákupy, vždyť ji znáš,“ řekla jsem s mírnou obavou v hlase, že se bude vyptávat, s kým jela. Na štěstí se to nestalo.

„Ještě uděláme lák a jdeme se odměnit do hospůdky,“ informovala jsem ho.

„Tak v pátek se uvidíme,“ řekl a připadalo mi, že se na mě i těší.

„Fajn v pátek,“ odvětila jsem a zavěsila.

Mezitím, co jsem telefonovala, udělala Anna lák. Já se tedy pustila do krájení mrkve. Čekání na vychladnutí láku, jsme si zpříjemnily sledováním televize s polévkou. Dávaly nějakou šílenou komedii, u které nám tekly slzy smíchy.

Potom jsem nalévala lák do sklenic a Anna je zavírala a skládala v kuchyni na linku.

„Konečně poslední!“ zvolala. „Už mám chuť na pivko.“

„Tak jdi napřed, dám si ještě koupel.“ Chtěla jsem ze sebe dostat octový zápach.

Anna odešla, já si napustila vanu, do vody přidala voňavou pěnu a relaxovala. Myšlenky mi stále utíkaly na zámek. Něco takového jsem v životě nezažila. Akorát při vylézání z vany, mě vylekal nějaký rachot v domě. Rychle jsem se utřela, navlékla se do oblečení a potichu se plížila z koupelny. Rachot šel z kuchyně. Byl to Honza, hledal něco k jídlu. Když si mě všimnul, tak si úlekem odplivl: „Fuj, co tady strašíš?“ ptal se.

„Já? Víš, jak jsi mě vylekal? Koupala jsem se a myslela si, že je tady nějaký zloděj.“

„Kde jsou všichni?“ divil se Honza.

„Hádej. Schválně, jestli to uhodneš na první pokus.“

Pochopil. „A nepůjdeme taky?“

„Mám to v plánu, neboj,“ ujistila jsem ho.

„Tak jdeme, ne?“ nechtěl se doma zdržovat.

„Ještě si skočím pro prádlo, hned jsem tady.“

Čistě a suché prádlo jsem rychle poskládala do tašky, vyčistila filtr a pelášila za Honzou. Vyšly jsme schody na hospodskou terasu, kde sedělo plno známých a i tchýně s tchánem a Annou u jednoho stolu.

Donesli mi pivo a já se tchýně zeptala: „Zítřejší zavařují kompoty, nebo se dělají marmelády?“ Anna akorát pila, takže jí zaskočilo a málem se utopila. Několikrát jsem ji musela bouchnout do zad. Podívala se na mě s usazenými očima, ještě lapala po dechu, když ze sebe vydala: „Vole! Ty mě jednou zabiješ.“

„Tak co holky? Dalo se to zvládnout?“ ptal se tchán.

Jenom jsme kývly.

„Tak na zdraví,“ řekla jsem a zhluboka se napila.

Tchán si vzpomněl, „Zítřejší musím do Znojma, do banky, jela bys semnou a pomohla mi tam, Radko?“

Mrkla jsem na něj. „Jasně, žádný problém.“

V klidu jsem dopila pivo a chtěla ho zaplatit, ale tchán jenom mávl rukou. Poděkovala jsem tedy, popadla tašku s prádlem, broukla na rozloučenou, a šla na chatu.

Na kostele odbíjely hodiny čtyři, bylo šílené vedro. Nechtělo se mi jít po asfaltové cestě, tak jsem to vazala druhou stranou lesem. Po cestě rostla spousta malin. Neodolala jsem a plné hrsti sladkých červených bobulí si strkala do pusy. Pomalu jsem

došla na chatu, ale nikdo tam nebyl. Klíč čekal na svém místě, jako vždy. Prádlo jsem uklidila do skříně, Romanino dala na křeslo. Uvařila si kávu, sedla na terasu a napsala Romaně SMS: KDYPAK SE MADAM RACI NAVRATIT?

Seděla jsem, čekala na odpověď a luštila křížovky u kávy. Z nudy si zapálila cigaretu, než dohořela, tak pípla SMS: V7. ZVU TE NA VACERIA VINO.

Mrkla jsem na hodiny. Ještě mám dvě hodiny. Skočila jsem si dolů do sprchy pro smeták, kyblík a hadr.

Saponáty byly nahoře.

Napustila vodu, přidala trochu saponátu a šla jsem do podkroví. Otevřela okna dokořán, utřela prach na policích a vytřela země v obou pokojích.

Cestou dolů, jsem stáhla i schodiště, vyměnila vodu a pokračovala kuchyní, spojenou s obytným prostorem směrem k terase. Pěkně mě ten úklid zmohl. Bylo příšerné vedro.

Natáhla jsem se po osušce a cestou do sprchy vylila vodu do vysokých keřů, které tu rostly před malým pláckem u chaty, na kterém se dalo opalovat a grilovat.

Voda byla osvěžující. Dopřála jsem si vydatnou dávku voňavého sprchového gelu a dvojitou dávku šamponu. Ve skřínce pod umyvadlem, jsem vylovila holítko a dala se trochu do pořádku.

Omotala jsem se do osušky, z mokrých vlasů, mi kapala voda na ramena. Vyšla na terasu, a následně do podkroví pro čisté oblečení a zavřít okna. Pod osuškou jsem si oblékla pouze kalhotky a s oblečením v ruce a osuškou kolem sebe, sestoupila dolů, před zrcadlo. V polici pod zrcadlem, jsem si vzala krém na obličej, nanasla dostatečnou vrstvu. Než se vstřebal, pročešávala si mokré vlasy. Pečlivě jsem se naličila, nanasla si na již vlhké vlasy pěnové tužidlo a pomocí fěnu a kartáče se snažila vytvořit objemnější účes. Při fénování vlasů mi sklouzla osuška na zem. Bylo mi to jedno, byla jsem tu sama a nikoho teď nečekala. Dílo na mých vlasech bylo dokonáno a povedlo se.

Nakonec jsem se pořádně namazala tělovým mlékem. Náhle se rozletěly dveře a Romana vcházela do chaty. Naštěstí byla sama. Hrozně mě vylekala. Začala se smát nahlas, až jí tašky, co si nesla, vypadly z ruky.

„Někoho čekáš?“ zeptala se.

„Tys mě dala, ještěže jsi nepřišla s Lukášem,“ oddychla jsem si.

„Kdepak, dnešní večer bude patřit jenom nám,“ usmála se. „Asi bych se měla dát také do pucu, jak tak na tebe koukám,“ pronesla. „Koupila jsem plno senzačních věcí, potom Ti je ukážu,“ vyprávěla už cestou do sprchy.

Oblékla jsem si černé tričko bez rukávů s bílým obrysem delfína, který měl místo oka bleděmodrý kamínek. Potom bílé 3/4 kalhoty a do vlasů širokou černou čelenku. Sluníčko mi pěkně zvýraznilo melír, byla jsem spokojená. Ještě bohatě navonět a hotovo.

Romana byla hotová v cukru letu. Měla od přírody vlnité polodlouhé vlasy. Vysušila si je ručníkem, nanasla trochu tužidla, potřásla hlavou a bylo to. Ještě trochu maskary, lesk na rty, vůni a už se mě ptala: „Máš doufám hlad?“

„No tak to si piš,“ ujistila jsem ji.

Šly jsme do hospůdky naproti kiosku. Sedly si za jeden stůl pro dva, s červenobíle kostičkovaným ubrusem. Přišel k nám sympatický číšník. Tipovala jsem ho na něco přes čtyřicet, tmavé vlasy, na stranách a vzadu na hlavě sestříhané ale jinak střapaté, představil se nám jako Robert a oznámil, že nás bude po dnešní večer obsluhovat. Krásně se na nás usmíval. Dokonce se mi zdálo, že na mě i mrkl, ale to se mi asi jenom zdálo. A už nám podával jídelní lístky

„Přejete si večeřet?“ zeptal se.

Přikývly jsme. Usmál se a ptal se, co si dáme k pití.

Než se stačila Romana nadechnout, podívala jsem se na Roberta a řekla: „Sedmičku nějakého dobrého bílého a dvě minerálky.“

Robert vzal na vědomí moji objednávku a odešel. Koukla jsem se přes jídelní lístek na Romanu.

„Dnes to bude drahé, kočička, s tím počítej.“

„Já to věděla,“ řekla s hraným strachem.

„To máš za to, že jsi mě tu nechala celý den samotnou. Stálo to aspoň za to?“ vyzvídala jsem.

„Jasně, prošla jsem si město, nakoupila, paráda,“ vyprávěla.

No a co Lukáš? Kamarádi, nebo něco víc?" nedalo se mi nezeptat.

„Kamarádi. Je fajn, ale jenom kamarád. I když vím, že on by chtěl, o něco víc nepůjde.”

„Kamarád taky rád,” zacitovala jsem úryvek ze známého filmu.

„To je možný, ale musí chtít i kamarádka. A ona nechce.“ Tím bylo téma Lukáš prozatím ukončené.

Robert nám donesl sedmičku vína. Ochutnávku jsme odmítly. Nalil nám tedy do skleniček na víno. Do vyšších minerálku a čekal, až mu řekneme svou volbu, co se týče jídla.

Romana si dala nějaký steak a já šunkovou pizzu s kukuřicí navíc.

„Dobrá volba,” mrkl na mě Robert a odešel do kuchyně.

Nepochopila jsem, co tím myslel a vůbec jsem se s tím nemínila zabývat. Pozvedly jsme skleničky a přitukly si.

„Na co?” řekly jsme obě zaráz.

To nás rozesmálo nahlas. Několik hostů se po nás otočilo.

„A jéje, už to zase začíná,” vydala jsem za sebe bublající smíchem.

Romana pozvedla skleničku a řekla: „Připíjím na tento okamžik.” Napila se.

„Robert má dobrý vkus,” ohodnotila Romana víno a napila se ještě jednou. „To se asi finančně prohnu.”

„Neboj, druhá je na mě,” uklidnila jsem ji.

Jídlo bylo výborné. Ochutnala jsem i steak a Romana moji pizzu. Byla hrozně velká, nechám si ji, když tak zabalit s sebou. Pomyslela jsem si.

Když jsme dopily druhou sedmičku, tak se mě Romana s úplně vážnou tváří zeptala: „Můžeš mi říct, proč jsme se vdávaly, když trávíme léto tady spolu a naši manželci jsou v prdeli a ne s námi?”

Trošku se jí leskly oči z toho vína a já na sobě cítila ten samý účinek.

„No to je jednoduché. Přece proto, abychom tady my dvě mohly být spolu,” vysvětlila jsem jí.

Opět jsme se rozesmály, poněkud hlasitěji. V hospůdce už bylo docela plno, ale to nám bylo jedno.

Mezi dveřmi se objevil Honza.

„Švagře!” zavolala jsem na něj s úsměvem.

Otočil se po hlase.

„Zase v hospodě,” usmál se. „Za chvíli přijdou ostatní,” oznámil.

Kdo, to jsem netušila a bylo mi to jedno.

„Hele, tam je volný stůl pro více lidí, pojdte si sednout tam,” navrhl nám.

Koukla jsem na Romanu, ta jenom s pokrčením ramen naznačila, že je jí to jedno. Víno bylo dopito, tak jsem vzala pouze talíř s půlkou nedojedené pizzy a dala ji před Honzu. Ten ani nemrknul a pustil se do ní. Cítila jsem, jak mi víno stouplo do hlavy, a musela si odskočit. Opláchla jsem si obličej, osušila papírovým ubrouskem, přejela si rty leskem a vyšla zpět ke stolu, kde už bylo plno lidí, ale vesměs jsem všechny znala.

Honza se tvářil nějak moc vážně a přísně mě sledoval. Seděla jsem naproti němu.

„Něco se stalo?” ptala jsem se nechápavě.

„Můžu s Tebou mluvit, mezi čtyřma očima?” zeptal se.

„Jasně,” a už jsem se zvedala. Šly jsme ven za roh, kde bylo trochu soukromí.

Honza se mi podíval upřímně do očí a zeptal se: „Ty Jirku podvádíš?”

Touto otázkou mě překvapil. Honem jsem promazávala mozkové závitky. Co odpovědět, co ví, co teď? Znělo mi v hlavě.

„Jak jsi na to přišel?” zeptala jsem se.

Podával mi nějaký umaštěný papírek. Byla to účtenka, na které bylo napsáno: KONČÍM O PŮLNOCI, POČKEJ NA MĚ ZA KIOSKEM.

Nevěděla jsem, proč mi to dává.

„Co to je?“ ptala jsem se nechápavě.

„No na to se ptám já Tebe. Bylo to pod jedním kouskem pizzy,” vysvětlil.

Začala jsem se smát. Honza nechápal.

„Víš, když jsem si objednávala pizzu, tak na mě ten číšník mrkl a řekl dobrá volba. Nechápala jsem, co tím myslel. Musel ho tam dát on.”

„Promiň,” omluvil se, ale nevěděl jsem, co to znamená, Jirka je můj brácha a...”

Skočila jsem mu do řeči: „Já vím. Myslíš si, že kdybych chtěla Jirku podvést s tím číšníkem, jakože nechci, tak bych Ti jako jeho bratrovi dala pizzu s tím lístkem?”

„To je asi fakt,” souhlasil.

Vrátili jsme se ke stolu. Honza řekl všem, co se stalo, a varoval holky, ať si na něj dají bacha.

Romana mezitím objednala ještě jednu láhev vína.

„Ale poslední,” upozornila jsem ji. „Zítra jedu do Znojma s tchánem, pojedíš taky?” ptala jsem se Romany.

„Jo, jo, hezký město, ráda,” mrkla na mě.

Robert přišel k našemu stolu s další várkou pív. Potom se ke mně mírně naklonil, pohlídl mě po rameni a zeptal se: „Ještě minerálku?”

Honza najednou zařval: „Hele frajere! Ještě jednou se jí dotkneš, tak tě odtud vynesu v zubech. Jasný?”

Robert se lekl a odešel.

„Ale já bych si tu minerálku ráda dala, prosím,” udělala jsem psí oči na Honzu.

Ten vstal a šel mi pro ni k baru. Romana jenom vyděšeně zamrkala mým směrem. Dělal jsem, že to nevidím.

„Bude nás obsluhovat ta krásná holka, co je tady s tím hnusákem na směně,” oznámil všem Honza, když se vrátil ke stolu i s její minerálkou.

„Tak to si dávej bacha, abys ji neobtěžoval,” řekl nějaký hlas a dodal: „Frajere.”

To už jsme se smáli všichni a vůbec ne potichu. Dobře jsme se bavili. Já už pila pouze minerálku. Kolem půlnoci jsme platily s Romanou účet na půl.

„Já jsem Tě ale pozvala,” namítala.

„Víš co, zítra ve Znojmě mi koupíš zmrzlinu,” navrhla jsem.

Se všemi jsme se rozloučily. Po cestě na chatu, jsem vykládala Romaně, jak mi bylo z první Honzovy otázky, než mi ukázal tu umaštěnou účtenku se vzkazem.

„Ty krásu,” řekla, „Ještě že ses nepřiznala.”

„Ani nemluv,” dodala jsem. „Bylo mi, jako bych stála před propastí, ještě že už je to všechno pryč. Víš ale co jsem si uvědomila? Že si každé vánoce vzpomenu na zážitek ze zámku. Nebo se nebudu moct dívat na některé pohádky, aniž bych si nevzpomněla na to, co se tam stalo.”

„To je fakt,” škytla.

ČTVRTEK

Převalovala jsem se na posteli a čekala, až dole uslyším nějaká šramot. Nechtěla jsem vzbudit Romanu, která spala dole, tak jsem na sebe hodila šaty, potichu sešla ze schodů a vyšla před chatu. Obešla ji, vzala ze šňůry ručník a šla k vodě.

Opět tam bylo prázdné, ale tentokrát jsem si byla jistá, že mě nikdo nepozoruje ze křoví. Odhodila jsem ručník, jedním tahem svlékla šaty a pomalu šla krok za krokem do vody. Jakmile mi voda dosáhla po pás, položila jsem se na hladinu a začala plavat na druhou stranu a zpět. Pomalu jsem vyšla z vody, otřela se ručníkem, oblékla a šla zpět na chatu.

Romana se vzbudila tím, jak jsem chystala snídani.

„Kolik je hodin?“ zamžourala.

Koukla jsem na zeď, kde visely hodiny. „Půl osmý.“

„Tak co vyšiluješ?“ ptala se.

„Prober se holka, jedeme do Znojma, nebo jsi zapomněla? Já už jsem si byla dokonce zaplavat.“

„Cvoku! Proč tady šlíš tak brzy?“

„Tchán potřebuje vyřídít něco v bance,“ vysvětlovala jsem.

Romana se posadila na posteli „Ale ta otevírá tak v deset,“ řekla jako malé dítě, kterému se nechce vstávat do školy.

„Jo, to vím, ale než se nasnídáme, dojdeme nahoru a než dojedeme do Znojma, tak bude po desáté.“

Na to neměla co říct. Šla jsem se osprchovat z rybní, oblékla si černé šaty a barevnými pruhy ve předu na sukni, sepnula vlasy vzadu na krku černou sponou, na nohy černé páskové boty a hotovo.

Šla jsem si na terasu vypít kávu. Romana si mě prohlížela a hvízdla.

„Tchán chtěl moji pomoc v bance. Tak co? Vypadám důvěryhodně?“ otočila jsem se dokola.

Romana měla kávu vypitou a šla se obléct do bílých plátěných kalhot a k nim bílé halenky bez rukávů, na boku s rozparky, co se zapínala pod prsy na tři knoflíky. Slušelo jí to.

Mrkly jsme na hodiny. Shodly jsme se na tom, že je už docela pozdě. Utíkat do kopce se nám nechtělo, tak si vazala Romana klíčky od svého auta a už startovala.

Cesta do vesnice trvala chvilinku. I tak, už stál tchán před bránou. Nic nenamítal, že jsme přijely autem. Pustila jsem ho na přední sedadlo, a přesunula se dozadu. Rozhovor udržovala Romana a tchán, víceméně mezi sebou. Moc jsem se nezapojovala.

„Kdy přijede Jirka?“ ptal se tchán.

„Zítra, už se na něho těším,“ uvědomila jsem si.

Romana zaparkovala před danou bankou na parkovišti a já s tchámem kráčela dovnitř. Vzali jsme si pořadové číslo a asi za dvacet minut jsme přišli na řadu.

„Přistupujte jednotlivě,“ zavrčela starší a protivná pracovnice za přepážkou.

Tchán se nedal: „Tohle je moje dcera a je tady se mnou,“ řekl.

„Potřeboval bych zrušit trvalý příkaz,“ řekl tchán nepříjemné ženské. „A také jsem se chtěl zeptat na nový úvěr na dvacet tisíc,“ dodal.

Ženská za přepážkou chvíli něco datlovala do počítače, a podala tchánovi lejtro k podpisu.

Podívala jsem se na tchána. „Na co úvěr? Něco se vám rozbilo?“ ptala jsem se.

„Ne, ale Franta bude mít čtyřicet a chtěli jsme mu s babičkou koupit velký plynový gril,“ řekl.

Otočila jsem se na úřednici, která si nás se zájmem pozorovala.

„Půjčka nebude třeba. Je to vše?“ hodila jsem po ní nepříjemný pohled.

„Ano vše, tento měsíc odejde z účtu poslední platba,“ oznámila.

Zvedli jsme se a odcházeli.

Po cestě z budovy jsem povídala tchánovi: „Na gril se složíme, celá rodina, nebudete si brát přeci půjčku.“ A dodala: „Kdyby byl nějaký problém, tak my s Jirkou ho koupíme.“

„Seš hodná, Radko,“ usmál se na mě.

Na parkovišti se Romana s někým bavila, byl to Honza.

„Jé ahoj tati, Romano, ahoj. Copak? K přepadení nedošlo?“ vtipkoval.

„Ale jo,“ uklidnila jsem ho. „Jenže chtěli jsme víc, než měli v bance, tak nám to prý pošlou do zítřka na účet,“ vtipkovala jsem.

„Jak jsi tady autem? Nebo chceš někam přiblížit?“ ptala se Romana Honzy.

„Parkuji za rohem,” pohodil hlavou tím směrem.

„A kam teď jedeš?” ptal se ho tchán.

„Domů,” odpověděl.

„Tak to já se svezu s tebou,” řekl „A holky si můžou užít město.”

Tak tento nápad se mi zamlouval a Romaně taky. Zaparkovaly jsme za rohem tam, kde Honza a šly pěšky rovnou do centra.

Procházely jsme kolem obchůdků a do několika i vešly. Nic se nám nezamlouvalo natolik, abychom to koupily.

Ale město je krásné, ne nadarmo se mu říká královské.

„Víš, že tady umřel Zikmund, syn Karla IV?” ptala jsem se Romany.

Věděla, jaká jsem, že mě zajímá historie.

„No neříkej!!!“ zavolala, jakoby ji moje slova překvapily a začala se smát.

„Vzala jsi doufám foťák?” zajímalo mě.

Jedním hmatem ho vytáhla z kabelky a už jsem si fotila všechny krásné staré domy, morový sloup na náměstí, různé domy, věž, která byla volně přístupná.

„Půjdem na věž?” ptala jsem se Romany, a tvářila se jako malé dítě, co chce nějakou hračku.

„Co mám s tebou dělat, čekat tady nebudu,” pokrčila rameny a za chvíli už jsme šlapaly neuvěřitelné množství schodů.

Stálo to za to. Byl tady krásný výhled. Kochala jsem se výhledem a fotila, jako o život. V rohu stál dalekohled, na mince, ale bohužel na něm visela cedule: MIMO PROVOZ.

„Škoda, ale stálo to za to,” zhodnotila jsem exkursi.

„Mám hlad,” řekla Romana. „KFC, tady asi nebude, že?”

„Tak to nevím, ale když něco nevím, tak se zeptám.” A už jsem se ptala u východu, kde je tady KFC.

„KFC, je na Hatích, ve městě ne,” oznámila nám pobaveně žena, co byla za přepážkou.

Tak nám nezbylo nic jiného, než jít do restaurace. Bylo jich tu požehnaně, jen si vybrat.

V jedné boční uličce byla velice roztomilá hospůdka. Před vchodem stály palmy a na výloze, kterou jsme nakoukly dovnitř, bylo napsáno, že letní zahrádka je uvnitř.

Vešly jsme. Na baru sedělo několik místních štamgastů, kteří jak nás uviděli, rázem ztichli.

Číšník, který stál za barem, nás pozdravil, my mu odpověděly a šly podle směru cedule přilepené na zdi s velkou červenou šipkou a pod kterou byl nápis letní zahrádka.

Prošly jsme kolem WC a na jedné z dveří, byl nápis: LETNÍ ZAHRÁDKA. Konečně, pomyslela jsem si, už mě bolely nohy.

„No sláva,” řekla Romana. „Už se vidím sedět.”

Vešly jsme do nádherného prostoru, co vypadal spíše, jako tropická zahrada. Stálo tam plno vzrostlých palm a dokonce visely na zdi klece, ve kterých zpívaly Andulky, Jiříčky a Korely.

Stál tady nábytek z ratanu a vysokým polstrováním. Posadily jsme se k jednomu ratanovému stolku se skleněnou deskou, na kterém ležel nápojový lístek a popelník. Byl zde příjemný chládek. Přišel číšník, mile se umíval a ptal se, co budeme pít a zda budeme jíst. Romana si objednala neperlivou vodu, já perlivou a požádaly jsme o jídelní lístky. Vylovila jsem v kabelce krabičku cigaret, ve které byly akorát dvě poslední. Přišel číšník, a podával nám jídelní lístky a naléval vodu do skleniček.

Za chvíli byl zpět pro naši objednávku. Daly jsme si panenku v bramboráku a salát.

„Mám chuť si koupit něco nového. Jak oblečení, tak i nové spodní prádlo, něco hodně odvážného, jako překvapení pro Jirku,” řekla jsem směrem k Romaně, která pozorovala ptactvo v klecích.

„Pokud mě nebudeš tahat do sexshopu, tak je mi to jedno,” smála se. „Taky se po něčem poohlédnu.”

Vepřová panenka se na nás smála z talířů, co nám přinesl číšník. Plno zeleniny, sterilované cibulky, malinké znojemské okurky a salát s výborným jogurtovým dresinkem.

Pustily jsme se do jídla, až se nám dělaly boule za ušima. Byla to dobrota. Pochválily jsme jídlo, objednaly si kávu. Já rozpustnou s mlékem a Romana kávu se šlehačkou. Číšník odnesl prázdné talíře, vysypal popelník a bral na vyhození i prázdnou krabičku od cigaret.

Nemáte tuhle značku cigaret?“ ptala jsem se, když ji bral ze stolu.

„Máme, ihned ji přinesu,“ odpověděl.

Zaplatily jsme, hned, jak donesl kávu s cigaretami, a v klidu popíjely.

Zapálily si ještě jednu a šly po nákupu.

Zašly jsme do jednoho butiku, kde se mi líbila vzdušná, černá halenka, co mněla vepředu nápis London a i nějaké postavy. Zkusila jsem si ji. Seděla perfektně. Zaplatila ji a spokojeně vyšla z krámu.

Hledaly jsme nějaký obchůdek se spodním prádlem a našly. Líbilo se mi tam a Romaně také. Tolik barev, materiálů, nevěděla jsem co si zkoušet dřív.

Romana si vybrala černou soupravu, zvláštního střihu, což jí ještě opticky zvětšovalo její, už tak dost bujně poprsí. Já si vybrala bílou krajkovou podprsenku a k nim krajkové kalhotky. Prodavačka nás nechala, ať si v klidu vybíráme a zkoušíme samy a věšela na jeden stojan nové zboží. Padl mi zrak na nádherné světle fialové prádlo, které právě měla v ruce. Bylo docela erotické a přitom elegantní. Prodavačka mi pomohla vybrat správnou velikost, ale na mě nevypadalo tak dobře, jako na věšáku. Byla jsem zklamaná, nad odrazem v zrcadle.

„Sedí?“ ptala se prodavačka.

„Docela, ale není to ono,“ řekla jsem zklamaně.

Nakoukla mi do kabinky a znalecky řekla: „Chce to vycpávky.“ A hned po těch slovech na okamžik zmizela. Když se znovu objevila, podávala mi gelové vycpávky.

Dala jsem si je pod prsa, tím se mi prsa nadzvedla a vypadalo to fantasticky. Spokojeně jsem se na sebe usmála do zrcadla. Zavolala na Romanu, aby mi řekl svůj názor.

„Tak to je paráda, to bys měla nosit.“

Romanina slova mě potěšila.

Prodavačka mi přinesla ještě kalhotky stejné barvy a já byla maximálně spokojená. Zaplatila jsem docela závratnou sumu a spokojeně jsme s Romanou odcházely.

Ve městě bylo ale příšerné vedro, tak jsme se rozhodly exkursi města ukončit a vrátit se k autu.

Zazvonil mi mobil. Volala tchýně.

„Ahoj babi,“ houkla jsem.

„Ahoj Radko, prosím tě, jste ještě ve městě?“ ptala se.

„Ano, akorát jdeme k autu a chceme jet na chatu.“

„Tak se prosím stavte v obchodním domě. Děda zapomněl nakoupit,“ řekla a už mi diktovala nákup.

„Jasně, koupíme, neboj,“ slíbila jsem.

„V obchodě mají akci,“ otočila jsem se na Romanu.

„Nasměřuj mě,“ řekla.

„No, tak to říkáš té pravé, copak to tady znám? Hele tady jsou všude cedule,“ zajásala jsem.

Jely jsme podle cedulek, co nás dovedly na místo. Parkoviště před obchodním domem bylo skoro plné, musely jsme zajet až dozadu. Při vystupování mi padl do oka obchůdek s oblečením a krásné kalhoty, co byly za výlohou. S Romanou jsme na sebe mrkly a šly dovnitř. Kalhoty byly béžové a měly od kolen dolů na vnější straně šňěrování. Ty jsem musela mít. Romana objevila stojan se super náušnicemi. Třeba knoflíky, nebo jezdcí od zipu, či srdíčka s Anglickou vlajkou. Ty jsem si vzala i s těmi kalhotami. Pavlovi jsem přihodila do košíku super tričko s formulí, Olině modrý overal a k němu černý pásek.

Byla jsem maximálně spokojená a zvesela kráčela k autu. Romana ho odemkla, otevřela kufr a daly jsme si do něj nákup. Otevřela jsem dveře u spolujezdce a posadila se.

„Bolí tě nohy?“ zněl Romanin dotaz

Nechápavě jsem na ni zamrkala

„Radko, haló, nákup pro tchýni!“ vysvětlila.

„No vidíš to, ještě, že tě mám, to by byla asi překvapená, kdybych i já přijela bez nákupu,“ smála jsem se.

Vzaly jsme si vozík a kroužily uličkami, které překypovaly zbožím. Vzpomínala na to, co mám koupit, snad je to všechno, pomyslela jsem si.

Bleskl mi v hlavě nápad.

„Udělám Jirkovi pár chlebičků.“ A už jsem dávala do vozíku dvě večky a co je k tomu potřeba.

„Neugrilujeme si zítra něco?“ zeptala jsem se.

„Výborný nápad,“ zněla Romanina pochvala a už jsme hledaly dřevěné uhlí, vzaly nějaké maso, koření a vše, co bylo potřeba. Zaplatily a vezly vozík k autu.

Kousek opodál zastavilo známé auto a z něj vystupoval Honza. Uviděl nás, zamával a blížil se k nám.

„My už jsme babičce nákup udělaly,“ řekla jsem mu místo pozdravu.

„Tak to je dobře, protože řádila, jak černá ruka, když přišel děda do baráku bez jediné tašky. Ale já jdu jenom pro nějaké bonbony, aby je mohl Adam dát sestřičkám, když ho mají dnes propustit a potom ho vezu dolů na Lukášovu chatu. Prodloužil si tady dovolenou a spojil ji tak s nemocenskou,“ vysvětloval.

Adama dnes pouštějí z nemocnice a on nejede do Prahy, znělo v mé hlavě. Romana do mě nenápadně kopla a já si uvědomila, že na mě Honza mluví.

„Tak souhlasíte?“ ptal se Honza a čekal na odpověď.

„Jasně,“ řekla jsem v rychlosti, aniž bych věděla na co, a skládala věci do kufru.

Honza už odcházel, ještě se otočil a zvolal: „Tak večer v sedm!“

„Co? Co večer v sedm?“ ptala jsem se Romany.

Ta se začala strašně nahlas smát, až jí tekly slzy a mezi smíchem mi oznámila, že jsem právě slíbila, že v sedm večer budeme u Lukáše na chatě, kde se koná uvítací večírek pro Adama.

No nazdar, hrklo ve mně.

„A ty tam chceš jít?“ ptala jsem se Romany.

„Docela, ale nechám to na tobě,“ pokrčila rameny.

U tchýně se vyložil nákup, šla jsem na zahradu pro nějakou zeleninu na chlebičky, vzala si od ní deset čerstvých vajec a chvíli jsme se zdržely. Před domem zastavilo auto a já viděla, že jde nějaká návštěva. Byl nejvyšší čas odejít, jen jsem pomohla přichystat pro všechny kávu a vyrazily jsme směrem na chatu.

Na chatě jsme se oblékly do plavek a šly k vodě. Teď odpoledne už nebylo takové vedro, ale lidí tam bylo spousta. Vesměs z vesnice a pár z okolních chat. Některé jsem znala. Prohodila s nimi pár vět a šla si s Romanou pořádně zaplavat.

Krásně unavené jsme se postupně osprchovaly. Oblékly se, uvařily kávu, vzaly si k ní sušenky a v klidu odpočívaly. Po kávě, jsem se pustila do přípravy chlebičků. Vypadaly lákavě, ale neměla jsem na ně chuť a ani Romana.

„Tak co?“ ptala se Romana. „Půjdem?“

Neodpověděla jsem jí. Vylovila jsem mobil z kabelky a zavolala Jirkovi.

„Jen se chci ujistit, že zítra určitě přijedeš:“ řekla jsem do telefonu.

„Jo, zítra jsem tam jako na koni. Neříkej, že se Ti po mě tolik stýská?“ smál se Jirka.

„Stýská,“ ujistila jsem ho: „Chystám Ti překvapení,“ dodala jsem. A podívala se na mísu chlebičků.

„Taky pro tebe mám jedno překvapení,“ řekl Jirka.

Vrátila jsem se na terasu.

„Tak na chvíli,“ odpověděla jsem na Romanin zvědavý pohled a mobil schovala zpět do kabelky.

Na jeden talíř jsem naskládala chlebičky, abychom nešly s prázdnou. Jirkovi jich zbylo dost, zhodnotila jsem jejich

množství. A zavřela je do lednice.

Zamkly jsme chatu a šly dolů k vodě a kolem jejího břehu až naproti místu, kam se chodím koupat. Vyšly jsme po schůdcích z betonu a slyšely Kabáty, jak sdělují, že když se u nich chlapi poperou, tak jenom nožem, anebo sekerou.

Mírně jsem zaváhala, než jsem vstoupila. Na sedačce seděl Adam, vedle plešoun a v křesle Honza s Lukášem.

„Hele roštěnky,“ smál se plešoun a měřil si nás svým slizkým pohledem, až se mi naježily všechny chloupky na těle. Docela mě překvapilo, že jsou tady samí kluci.

Odhodlaně jsem se podívala plešounovi do očí.

„Ty seš na masíčko, co? Samá roštěnka, jak vždy od tebe slyším.“ A dívala se na něho pohrdavým pohledem.

Hodil po mě okem a řekl: „Přece neřeknu panenky, když žádný nevidím.“ Otočil se na kluky a pokračoval: „Jo pánové, panenky, to už je dneska nedostatkové zboží.“

Myslel si, bůhví, jak mě nesetřel, a zasmál se sám svému ubohému vtipu.

Nedala jsem se. „Neříkej, že ty jsi měl někdy nějakou panenku,“ dívala jsem se mu vážně do očí.

Kluci vybuchli v neutichající smích. Bodovala jsem. Adam mi ukázal palcem jedničku, Honza řekl, že jsem číslo a Lukáš se smíchem pronesl směrem k plešatci: „Měl panenku, ale na talíři,“ a plácal se smíchy do kolen.

Plešoun najednou zbrunátněl v obličeji, prudce se postavil a řekl: „Kreténi!“ Uraženě se měl k odchodu, ale v cestě jsem mu stála já s talířem chlebiček a nemínila jsem mu jakkoli ustupovat. Přede mnou se mírně zastavil, potom mě odstrčil ramenem tak prudce, až jsem spadla na Honzu.

„Dávej si bacha!“ zařval na něj Honza, ale ten už jen za sebou prásknul dveřmi.

„A hned si máme kam sednout,“ řekla jsem vesele směrem k Romaně. Dala jsem chlebičky na stůl, Romana si sedla naproti Lukášovi a poslední místo bylo vedle Adama. Neměla jsem na vybranou.

„Dáte si vodku s džusem?“ ptal se Honza. A šel směrem k ledničce.

„Ale víc džusu, než vodky!“ volala na něj Romana.

Ozvalo se zaklepání. Plešoun by neklepal, to je jasný blesklo mi hlavou. Honza otevřel. Ve dveřích stála docela hezká holka s černými krátkými vlasy. Vletěla Honzovi do náruče a začali se líbat.

„Tohle je Eva,“ řekl Honza po chvíli. Kluci ji znali.

„Toto je Radka, moje švagrová a její kamarádka Romana,“ představil nás.

Podaly jsme si ruce, řekly ahoj a to už nám Honza podával vodku s džusem, jednu skleničku namíchal i pro Evu.

Honza sedl do křesla, Evu si posadil na klín a každou chvíli se líbali.

„Nahoře budete mít víc soukromí,“ poradil jim Lukáš.

„Nech je,“ okřikla jsem Lukáše. „Už jsem si myslela, že zůstane Honza na ocet. Pořád nic a najednou taková kočka,“ dodala jsem s mrknutím na oba.

„No jo, to je hezký,“ pokračoval Lukáš, „ale kdo se má na to koukat. Ještě nám budou dělat chutě na opičí tance.“

„To je fakt,“ přidal se Adam. „Skočte si klidně nahoru, my když tak dáme přehrávač víc nahlas, abychom Vás se shora neslyšeli.“

Honza mrkl na Evu, ta se cudně usmála a skutečně šli nahoru.

U schodů se na nás Honza otočil: „Bez připomínek,“ řekl a díval se při tom střídavě z Adama na Lukáše.

Dole nastalo docela trapné ticho.

Podívala jsem se na Adama. „Jak Ti je?“

„Až na tu kuku,“ ukázal na svou levačku, kterou měl v sádře až po loket. „Jinak pohoda. Měl jsem z pekla štěstí,“ dodal.

V tom se nad námi začalo ozývat příšerné vrzání postele. Všichni jsme se na sebe podívali.

„Tak toto náš přehrávač nepřehluší,“ řekl Lukáš.

Kopla jsem do sebe zbytek vodky s džusem.

„Nepůjdeme se projít?“ zeptala se Romana. A vstala.

Na to se Lukáš souhlasně zvedl z křesla, já také a nakonec i Adam. Nechali jsme ty dva v soukromí a vyšli před chatu. Venku už byla tma. Kráčeli jsme kousek mlčky, posadila jsem se na velký kámen na břehu. Romana s Lukášem šli dál kolem vody. Adam si sedl vedle mě.

„Měla jsem hrozné výčitky, že ses vyboural kvůli mně,“ řekla jsem do ticha.

„Vím, slyšel jsem to od Lukáše. Ale to není vůbec pravda. Byla to moje hloupost. Myslel jsem si, že to stihnu,“ pokrčil rameny. „Tisíckrát jsem Ti chtěl napsat SMS, aby sis nic nevyčítala, ale nejdřív jsem u sebe neměl mobil,“

„Jak jsi mi chtěl napsat SMS?“ přerušila jsem ho.

Pokrčil provinile rameny. „Tenkrát u Franty, jak jsem vás fotil, jsem si uložil tvoje číslo,“ přiznal se.

A já si naivně myslela, že ukládá fotky na kartu.

Viděla jsem, jak Romana s Lukášem přicházejí k nám. Podívala jsem se na Adama.

„Je to pryč a číslo vymaž, nebudeme si zbytečně komplikovat životy,“ řekla jsem mu rychle, než ti dva byli na doslech.

Stoupala jsem si, podívala se na Romanu.

„Půjdeme?“

„Já vás doprovodím, je už tma,“ nabídl se Lukáš.

Otočila jsem se k Adamovi: „Brzy se uzdrav,“ popřála jsem mu a šla s těma dvěma kolem vody stejnou cestou, jakou jsme sem přišly, zpátky na chatu.

„Nedáte si ještě nějaký drink?“ navrhl Lukáš, když jsme procházeli kolem hospůdky u kiosku.

Romana zmírnila krok, ale já pokračovala dál. Otočila jsem se k nim.

„Jen si dejte, co hrdlo ráčí, já jdu spát.“

„Nevadí Ti to?“ ptala se Romana.

„V klidu, kdyby mi to vadilo, tak tě čapnu pod křídlo a zamknu v chatě,“ zažertovala jsem.

„Dobrou noc,“ popřáli mi oba.

Na chatě jsem se oblékla do noční košilky, lehla v podkroví do postele, ale nemohla jsem usnout. Vzala jsem si knížku, po chvíli však zjistila, že sice čtu, ale nevím ani za mák o čem, tak jsem knihu zavřela. Zase mě to táhlo k vodě. Chvilku jsem váhala, převalovala se z jednoho boku na druhý a po chvíli si oblékala šaty místo noční košilky, vzala jsem si baterku do ruky a ručník a svižným krokem kráčela k vodě. Zůstala jsem stá u keřů, aby mě nikdo neviděl a pozorovala protější chatku, která se topila ve tmě. Zkontrolovala i její okolí a břeh. Nikde nikdo. V rychlosti ze sebe dostala šaty a už jsem plavala, ale tentokrát směrem doprava, nechtěla jsem pokoušet osud.

Doplavala jsem dál, než jsem chtěla a začalo být mi ve vodě chladno. Na břehu jsem se pořádně osušila, oblékla, a svižným krokem mířila k chatě a těšila se na teplou sprchu.

Na terase jsem si vzal osušku a koutka, jestli už Romana přišla. Spala jako nemluvně.

Potichu jsem se otočila a šla do sprchy. Teplá voda mi proudila na tělo. Náhle vrzly dveře, jako by je někdo otevíral.

Otočila jsem se po zvuku a viděla před sebou Adama. Stála jsem nehybně a dívala se, jak tam stojí u dveří a usmívá se na mě. Přibližoval se. Všimla jsem si, že nemá na ruce sádku. Najednou se Adamův obličej změnil v Jirkův. Předemnou stál Jirka, usmíval se na mě.

„Překvapení,“ řekl, a soukal za sebe oblečení.

Přistoupil ke mně pod sprchu a začal mě líbat. Rukama mi hladil prsa a dráždil bradavky. Přitiskla jsem se zády na kachličky, zaklonila hlavu a chtěla se nadechnout z toho překvapení. Jirka si přede mne klekl a začal mě dole laskat jazykem. Zavřela jsem oči a vychutnávala jeho jazyk na svém klitorisu.

Pootevřela jsem oči a pohled mi utkvěl na dveřích, které se právě otevíraly. Objevila se v nich Adamova hlava. Překvapením otevřel ústa dokořán a Adam zase vycouval. Zůstala jsem křečovitě stát a nemohla se soustředit na Jirkovu práci.

„Uvolni se,“ řekl Jirka, ale to nešlo.

Oblékli jsme se a šli potichu do chaty, abychom nevzbudili Romanu. Nenápadně jsem se rozhlédla okolo, ale nikoho jsem neviděla.

Já byla zahalená v osušce a hledala jsem v posteli noční košili. Jirka ke mně přistoupil, jedním tahem ze mě strhl osušku, hodil mě na postel, až jsem vyjekla překvapením, co to dělá. Takového ho neznám. Asi se mu stýskalo, řekla jsem si v duchu potěšeně.

„Něco Ti přece od neděle dlužím,“ řekl potichu.

Položila jsem se nahá na záda a čekala, co se bude dít. Přistoupil ke skříni, něco tam hledal, po chvíli se ke mně otočil a v ruce měl dva šátky. Vytřeštila jsem oči a přemýšlela, co se bude dít. Vzal jeden konec šátku a ovázal mi ho kolem zápěstí. Zvedl mi ruku za hlavu, šátek protáhl záhlavím postele, zvedl i druhou ruku a ovázal druhé zápěstí zbývajícím koncem šátku. Druhý šátek použil na moje oči, abych nic neviděla.

„Hned jsem zpět,“ zašeptal mi do ucha. „Něco jsem zapomněl v autě.“

Čekala jsem celá roztoužená, svázaná s šátkem přes oči a napjatě poslouchala, jestli už se Jirka vrací. Po chvíli byly slyšet kroky na schodech. Vstoupil do pokoje, napíjala jsem uši a čekala, co se bude dít. Byl slyšet nějaký šramot. Jirka ke mně přistoupil a zašeptal.

„Uvolni se.“

Poslechla jsem ho, položila se na postel, zbavila se napětí a čekala na to, co bude následovat. Nejednou jsem ucítila, jak mi mezi prsy přistálo pár kapek. Lekla jsem se a mírně sebou trhla. Po chvíli byla cítit vůně pomeranče. Masážní olej, poznala jsem. Jirka mi začal roztírat kapky oběma rukama po prsou tak intenzivně, až jsem cítila, jak mi tuhnou bradavky. Pokračoval do podpaží a zpět. Když skončil, přistálo mi pár kapek oleje na břichu. Roztíral mi po něm voňavý olej pomalými vzrušujícími pohyby. Po tom pokračoval níž na třísla tak smyslně, že jsem byla rozkoší nucena dát nohy od sebe a nechala jsem Jirku, aby si se mnou dělal, co chtěl. Závěrem této hry bylo to, že jsem prožila skoro tak silný orgasmus, jako na zámku.

Jirka mi odvázal šátek z rukou, i očí. Nechápala jsem, kde se to v něm vzalo, nikdy na takové hrátky nebyl. Leželi jsme vedle sebe nazí, já jsem se k němu zvedla na lokti a rukou jsem ho hladila po hrudi a břichu. Ležel, nic neříkal, jen se mi díval do očí.

Nevydržela jsem to a zeptala se: „Copak se to s tebou děje? Takového tě nepoznávám.“

Usmál se. „Po pravdě, když jsem byl doma sám, tak jsem na Tebe dost myslel a koukal se při tom na porno. Tahle scéna tam byla taky,“ objasnil mou otázku.

Potěšila mě jeho upřímnost. Dala jsem mu letmý polibek a zeptala se: „Copak tam ještě bylo hezkého v těch filmech pro dospělé?“

Chvilí jsme si ještě ‘hráli’ a potom usnuli vyčerpáním.

PÁTEK

Ráno jsme se vzbudili společně, propleteni do sebe a ještě jednou jsme se krásně pomilovali.

Ruku v ruce jsme sešli schody a já se na jednom zastavila a s hrůzou jsem koukala na rozkládací gauč dole, kde Romana spala nahá s nějakým nahým chlápkem, který na nás zpod deky vystrkoval chlupatý zadek.

Lukáš, bylo první, co mě napadlo. No nazdar, jak to Jirkovi vysvětlím a jak ho přesvědčím, aby to neřekl Filipovi.

Jirka si dal prst před pusku, na znamení, abych byla zticha, a vyvedl mě z chaty. Potichu zavřel dveře a povídá: „Půjdeme k našim na kávu a snídani, necháme ty dva prospat, asi toho taky moc nenaspali, jako my.“

Nechápala jsem jeho reakci. Nastoupili jsme do našeho auta. Pěšky by Jirka nešel, jenom z přinucením a pak, chtěla jsem jet po snídani rovnou pro děti.

„Jirí!“ volala tchýně, když Jirku viděla stát v kuchyni.

„Jako bych to věděla, že přijedeš tak brzy. Včera večer jsem napekla makové koláče.“ A už podávala Jirkovi talíř s koláči. Vzal si je do obývacího, kde se díval tchán na ranní zprávy, a já jsem postavila na kávu pro všechny. Po kávě jsem navrhla Jirkovi, abychom už jeli pro děti. Souhlasil.

U Mirky mi otevřel Lukáš. Nasucho jsem polkla. Jestli tady s ním sedí Romana, pomyslela jsem si, tak bude dost veselo. Šli jsme do kuchyně, kde nebyla Romana, ale Adam. Seděl tam, míchal kávu a sotva od ní zvedl pohled. Všechny jsem

vespolek pozdravila a představila Jirku. Lukáš si s ním potřásl rukou, Adam řekl jenom něco ze slušnosti, bylo na něm vidět, že nemá náladu.

„Romana tady není?“ ptal se Lukáš.

„ROMANA?“ nechápala jsem jeho otázku.

Jiří mě zachránil. „Ne, přijel jsem včera s Filipem, tak asi měli krátkou noc, musejí to dospat.“

Po Jirkových slovech nebylo Lukášovi do smíchu, ale nedal na sobě nic znát.

Filip, ten chlupatý zadek patřil Filipovi? Musela jsem si srovnat myšlenky. Asi jsem vypadala zmateně, protože se Mirka ptala: „Seš v pořádku?“ pozorovala mě.

„Ani ne,“ řekla jsem, ale hned dodala. „Ale to bude dobrý.“

„Jen co dospí dnešní krátkou noc,“ řekl Adam ironicky.

Jirka si myslel, že je to pouze vtipná připomínka, tak se zdvořilostně zasmál.

„To spraví ještě jedno kafe,“ řekla jsem s varovným pohledem na Adama.

Mirka mi ho potovně udělala. „Děti ještě spí,“ řekla.

„Já si ho půjdu vypít na schody před dům,“ a dodala jsem. „Potřebuji si zapálit.“

Kývla jako, že pochopila. Jirka kávu nechtěl a šel za bráchou do dílny. Sedla jsem si opět na schod vedle oleandru, přivřela dveře, z kabelky vytáhla cigarety, postavila si vedle sebe hrnek s kávou a zapálila jsem si, a spokojeně si pokuřovala, popijela kávu. Měla jsem pocit, že za mnou někdo stojí, ale nevnímala to. Byla jsem ráda, že to všechno dobře dopadlo, že naštěstí přišel Jirka do sprchy dřív, než Adam a že se Romana vrátila sama a dřív, než Filip.

Náhle se pootevřely dveře, stál v nich Adam. „Nemáš ještě jednu cigaretu?“

„Mám,“ odpověděla jsem.

Podala mu krabičku, vzal si z ní jednu cigaretu, zapálil si a posadil se vedle mě.

Nakoukla jsem do chodby, nikdo tam nebyl.

Sykla jsem zlostně na Adama „Co to bylo? Ses zbláznil? Už nikdy, rozumíš!!! Nikdy!“

„Promiň,“ řekl. „Ale včera mě zaskočilo to, co jsem viděl. Strašně jsem mu záviděl,“ podíval se na mě těma nádhernýma očima.

„Ještě jednou, bych tě chtěl vynést ke hvězdám,“ zašeptal.

„Tak na to zapomeň,“ řekla jsem mu rázně.

Nemínala jsem s ním dále ztrácet čas. Odhodila jsem nedopalek, vzala si hrnek a kabelku a šla za Mirkou.

„Nechcete se dnes odpoledne stavit?“ ptala jsem se švagrové. „Budeme grilovat.“

„Na chvíli bychom mohli,“ připustila. „Nechám Anetě kluky a potom by pro nás mohla přijet. Pěšky se za vámi nějak dostaneme, ale zpátky by se nám nechtělo,“ přemýšlela nahlas.

„Tak jsme domluveni,“ řekla jsem a šla tuto novinku oznámit Jiřímu.

Souhlasil, i švagr.

Zapíjala mi od Romany SMS: KDE JSTE?

Jirka se na mě podíval, když jsem se při čtení SMS usmála.

„Romana,“ pověděla jsem. „Asi nás hledají.“

Odepsala jsem jí: JELI JSME PRO DETI, ODOLEDNE GRILUJEME, NALOZTE PROSIM MASO, AZ BUDETE MIT CHVILKU.

Z kuchyně se ozýval nějaký hluk. Děti se vzbudily.

„Mami, tati!“ letěli nám naproti. Smály se od ucha k uchu.

„Ahoj rarášci,“ řekla jsem jim. „Tak co? Byli jste hodní?“

„Byli,“ řekl pohotově Pavel.

„Mluví pravdu, strejdo?“ koukla jsem na Frantu.

„Ani jsme o nich nevěděli,“ odpověděl.

„Už jsi viděla štěňata?“ ptala se Olina.

„Neviděla,“ řekla jsem po pravdě.

Na to už mě i Jirku vzaly za ruce a vlekly nás na dvůr do jedné části stodoly, kde ležela Bela, kolem ní spalo osm kuliček a tatínek je bedlivě hlídal. Nádherný pohled. Pejsánci byli ještě slepí, jenom vydávaly legrační zvuky. Ani není možný, že z takové malinké kuličky vyroste takové velké stvoření, řekla jsem si.

„Strýc říkal, že kdybychom chtěli, tak nám jedno nechá,“ informoval nás Pavel.

„Ale když jsem mluvila se strejdou já, tak mi říkal, že jich bude málo, protože mají plno zájemců.“ Podívala jsem se na Jirku a nenápadně zavrtěla hlavou, aby si Pavlík nevšiml.

Všimla si ale Olina. „Co jsem ti říkala, mamka nechce,“ řekla zklamaně Pavlovi.

Jirka se mě zastal: „O tom už jsme jednou mluvili, pes je starost. Já jsem pořád pryč a maminka by na to sama nestačila.“

„Ale...“, spustila Olina.

„Bez debat!“ ukončil tento nepříjemný rozhovor Jirka. „Za chvíli pojedeme,“ oznámil dětem.

Naštěstí neměly odvahu odporovat. Lukáš s Adamem už byli pryč. Poděkovali jsme jim za děti a nasedli do auta. Zastavili jsme u tchýně, děti neviděla dlouho. Krmila králíky, Pavlík jí pomáhal. Potom si mě zavolala, a vzala mě s sebou na zahradu. Začala sbírat zralá rajčata a papriky do košíku, který už měla připravený.

„Jsem ráda, že se máte s Jirkou pořád rádi,“ řekla z ničeho nic. „Ještě Franta s Mirkou se zdají být spokojení, ale jinak se to sype, kam se podívám,“ povzdechla si.

„Něco se děje?“ viděla jsem na ní, že mi chce něco říct.

„Plno lidí ve vesnici se rozvádí, nebo se veřejně podvádějí, kam ten svět spěje,“ povzdechla si.

„Víš o tom, že má Honza holku?“ ptala jsem se, abych jí tím zlepšila náladu.

„Něco jsem zaslechla ve vesnici, ale sám nám to ještě neoznámil. Asi to konečně bere vážně. Přála bych mu, aby byl šťastný,“ řekla.

„Tak to já taky. Je moc hezká a docela se k sobě mají.“

„Ty jsi ji viděla?“ ptala se.

„Jo, ale jenom jednou. Jmenuje se Eva.“

To už jsme se vracely. Děti litaly po dvoře a honily kočky. Okřikla jsem je, protože kočky, to byla tchýnina vášeň. Jedna kočka jenom ležela na zídce a nenechala se vystrašit. Byla strašně tlustá. Každou chvíli musela vrhnout kořata. Tak to nás čeká ještě jeden nepříjemný rozhovor, ještěže tady nikdo nechová fretky, nebo jinou havěť, to bychom z těch hovorů snad nevyšli.

Tchýně nám nabalila spoustu zeleniny, ovoce pro děti a já jsem si uvědomila, že bychom měli ještě koupit nějaké pivo a víno na večer. Pro děti limonády, nebo džusy. Nechali jsme děti tam, kde byly a šli naproti do Jednoty. Jirka mě chytil za ruku. Jako vždy byly lavičky před Jednotou plné místních. Každý si držel svoji pivní kuželku. Někdo z nich si všimnul, že se držíme za ruce.

„Milenci,“ zvolal jeden.

„Omyl, pánové milence si schovávám u vody, veřejně se vodím jenom s manželem,“ řekla jsem jim a narážky ustaly.

Zasmáli se a vnutili Jirkovi jednu kuželku. Ten se k nim posadil a vedl nějakou debatu a já jsem šla zatím do obchodu. Pozdravila jsem hned ve vchodových dveřích. To by si tchýně vyslechla, kdybych to neudělala. Stoupala jsem si do fronty a čekala, až budu na řadě, abych si vzala 40 dkg nivy. Naházela jsem do košíku ještě pár maličností, jako jogurty, majonézu, česnek, džusy. Pivo a víno koupíme radši dole v kiosku. Tady nahoře by se vykládalo, že dole jenom pijeme.

Zaplatila jsem, musela koupit igelitku. Já jsem s tímto hrozná. Snad nikdy se nenaučím nosit na nákup tašku. Vyšla jsem před obchod. Jirka měl ještě půl piva. Někdo mi nabízel cigaretu. Vzala jsem si jednu a jiný mi zapálil. Jirka na mě mrknul a podával mi svoje pivo. Vzala jsem si ho, a podala mu tašku s nákupem.

„Dobrá výměna,“ smáli se.

„Ta nejlepší,“ usmála jsem se na všechny přisedící a na jeden záťah jsem pivo dopila. Prvnímu, který byl po ruce, jsem vrátila prázdnou lahev. Na to se Jirka zvedl, vzal mě opět za ruku a šli jsme. Děti se doslova cpaly palačinkami s jahodami a šlehačkou. Oba měly mastné pusy i vlasy na čele. Babička se kolem nich otáčela a měla co dělat, aby jejich tempu stačila. Jirka se přidal k dětem a doslova je do sebe házel. Nebylo ani vidět, že by polykal. Začala jsem palačinky plnit jahodami s cukrem a nahoru dávat šlehačku. Šlo o boj, kdo z koho.

Když byly najedení, tak jsem všechny tři zahнала do koupelny. Jirka nasadil legrační výraz, děti po něm a už se poklusem hnaly do koupelny. Smály jsme se jim s tchýní nahlas. V koupelně byl nějaký velký rozruch. Šla jsem se tam podívat. Voda byla všude i na stropě.

„Tak to si vytřete sami,“ řekla jsem. A tchýni, co to chtěla jít uklidit, vzala pod paži a dovedla na dvorek. Po cestě jsem si vzala kabelku. Na dvorku jsme si sedly a povídaly o kytkách.

Povzdechla jsem si: „No to jsem zvědavá, jak budou vypadat kytky, co mám doma,“ zapálila jsem si.

„Měla ses radši najíst,“ řekla tchýně.

„Já se najím, Romana s manželem nakládá maso. Přijede Mirka s Frantou, nechcete se taky stavit?“ Věděla jsem, že se ptám úplně zbytečně. Tchán chodí každý večer do hospůdky tchýně s ním.

Jirka oznámil, že je rozkaz splněn a podíval se na mě.

„Pojedeme?“

„Tak zavolej děti,“ řekla jsem a dokouřila.

Vzali jsme ovoce a zeleninu, ještě jsme měli připraveno několik koláčů, poděkovali a šli k autu.

Chata byla zamčená. Nejdříve jsme pořádně zaklepali, než jsme se odvážili zmáčknout kliku. Klíč byl tam, kde vždy. V kuchyni na stole ležel vzkaz: MASO SE KOUPE V MARINÁDĚ A MY SE KOUPEME VE VODĚ.

Zasmáli jsme se tomu a Pavel s Olinou neváhali a kmitali nahoru pro plavky, že půjdou za nimi.

Když děti odešly, chystal se Jirka do kiosku pro pivo a víno.

„Kup bílé,“ volala jsem na něj a chystala se udělat dresink s nivou a krájet zeleninu. Ale napřed bylo nutné otevřít dveře na terasu a pustit sem vzduch, protože tady bylo hrozné vedro. Jirka ale zamknul dveře, přišel za mnou ke dveřím, co vedou na terasu, stáhl ze mě kraťasy, opřel mě o křeslo, stojící vedle, a začal mě rukou dráždit. Odhrnul mi kalhotky trochu stranou, stáhl si bermudy a prudce do mě pronikl. Za chvíli vyvrcholil, ale já zase ne. Poznal to.

„Teď mi řekni, že zase odjíždíš a už se nemusíš vracet,“ řekla jsem zklamaně.

„Večer ti to vynahradím,“ usmál se.

To už někdo otevíral dveře chaty. Ještě, že Jirka zamknul, pomyslela jsem si a v rychlosti si natáhla kraťasy. Jirka šel ke dveřím, ještě se po mě podíval, jestli jsem oblečená a odemykal.

„Boudo, budko, kdo v tobě přebývá?“ volala Romana zároveň s Filipem.

A už byly uvnitř. Akorát jsem otevírala dveře na terasu.

„Ahoj Radko,“ pozdravil Filip.

„Ahoj, jaká byla voda?“ ptala jsem se.

„Voda super, ale těch lidí, hrůza,“ řekl Filip.

„Skočíme se osprchovat a pomůžeme ti,“ usmála se Romana.

„Není kam spěchat,“ mrkla jsem na ně.

Začala jsem strouhat nivu a loupat česnek, vše jsem zamíchala do jogurtu a majonézy. Dala vychladit a pustila se do krájení zeleniny.

Jirka přinesl basu piv a dvě sedmičky vína. Dvě piva dal nejdříve na mrazák se slovy: „Už nikam nepojedu, dáme si s Filipem, až se vrátí.“

„Filip je s Romanou ve sprše,“ informovala jsem ho.

„Dlouho?“ ptal se a chytil mě za zadek.

„Docela jo, každou chvíli tady budou.“

Tak mě zase pustil.

Otevřel lednici a zjásal: „Chlebíčky!“ a už si bral do každé ruky jeden.

Jako malé dítě, řekla jsem si.

„To je to moje překvapení,“ smála jsem se, když měl nos zapatlaný od pařížského salátu.

Jak je snědl, naskládal piva do lednice, donesl si s autem notebook a šel s ním na terasu. Za nedlouho přišli Filip s Romanou. Podala jsem Filipovi piva z mrazáku, vzal je za Jirkou na terasu.

„S čím Ti mám pomoci, až se obleču?“ ptala se Romana.

„Už je všechno hotové, ale potřebuju s tebou mluvit,“ řekla jsem potichu.

Jenže kde? Přemýšlely jsme, na terase to nepůjde, pod terasou to bude slyšet stejně jako v podkroví.

Romana si nahodila v rychlosti šaty.

„Skočím si koupit cigarety,“ oznámila směrem na terasu.

„Půjdu s tebou,“ dodala jsem.

„Nemám jít s vámi?“ ozval se Filip.

Romana šla za ním na terasu. „Dopij si v klidu pivo, miláčku, my jsme hned zpátky.“

Vykročily jsme. Dokud nás viděli, tak svižným krokem, ale jakmile jsme byly z dohledu, tak jsme zvolnily.

„Taky jsem s tebou potřebovala mluvit,“ řekla nedočkavě Romana. „Představ si včera to štěstí. Docela mě Lukáš nalil a tak jsme stáli pod terasou a asi půlhodiny jsme se líbali. Naštěstí jsem ho zavčas zarazila a šla do postele sama. Potom, když jsem cítila, že se ke mně někdo plíží pod peřinu, tak jsem si myslela, že je to Lukáš. Byl to pro mě strašný šok, když promluvil Filipovým hlasem.“ Musela jsem se smát.

„Tak to tě trumfnu,“ podívala jsem se na ni provinile. „Včera jsem nemohla vůbec usnout a tak jsem si šla zaplavat.“

„Neříkej, že tam byl Adam?“ skočila mi do řeči.

„Ne, nebyl. Ale po návratu jsem šla do sprchy. Přišel tam za mnou Jirka, a když jsme byli v nejlepším, tak tam přišel Adam.“

„Ty vole!!!!“ zakřičela Romana, a hned se chytla za pusu. To už jsme stály před kioskem. Koupily cigarety a šly pomalu zpátky.

„Ale to není všechno,“ pokračovala jsem. „Ráno jsem si myslela, že ta nahá zadnice, patří Lukášovi a ne Filipovi. A aby toho nebylo málo, tak u švagrové byl Lukáš a Adamem.“

„A?“ ptala se zvědavě.

„Bylo to hodně nepříjemný, Adam měl nějaký narážky, ale nikdo je naštěstí nepochopil a hlavně Jirka ne.“

O tom, že jsem s Adamem mluvila sama, jsem jí radši naříkala.

„Tak to je mazec,“ řekla Romana. „Podívej se, jak mi z toho hoří tváře. Takhle nemůžu na chatu a to se nevidím,“ podotkla.

Byla rudá, jako rajče. Ukázala jsem na větší kámen u cesty, tak jsme si sedly. Rozbalila krabičku cigaret, podala mi jednu, vzala si druhou, ale chyběl nám oheň. Netrvalo dlouho a jeden kolemjdoucí nám zapálil.

Pomalu jsme se uklidnily a šly na chatu.

„Kdepak se touláte?“ ptal se Filip

„V kiosku byl tábor a každý si kupoval zmrzlinu,“ zalhala pohotově Romana.

Musela jsem se smát, ale nikdo si toho nevšiml, jenom Romana. Ta zachovala kamennou tvář. Skočila jsem se vysprchovat, Jirka se stále věnoval počítači. Nahoře jsem se namalovala, vyfoukala vlasy a oblékla si černé 3/4 kalhoty a černé krátké široké tričko.

„Dětem vyšel ten tábor na poslední tři týdny v srpnu,“ oznámil Jirka a zaklapl notebook.

„Tak to budou mít radost, protože v srpnu nastupuji do práce. Týden to budou muset vydržet sami. Co takhle rozpálit gril?“

ptala jsem se.

Oba se zvedli a šli dolů, kde bylo nachystáno uhlí. Romana chystala kávu. Chlapi nechtěli.

V kabelce mi pípla SMS: „Honza píše, jestli půjdeme k vodě tancovat, hraje tam prý živá hudba,“ houkla jsem dolů z terasy na Jirku a Filipa.

„Napiš, že nevíme, ale ať se staví sem na grilování.“

Pošeptala jsem Romaně: „Ty bláho, jestli přijde s Lukášem a Adamem, tak nevím.“

„Tak mu napiš, ať přijde sám,“ poradila mi.

„Nenápadný,“ klepala jsem si na čelo. „Já mu radši zavolám.“

Vyšla jsem před chatu hlavními dveřmi a vytočila Honzovo číslo. Zvedl to skoro okamžitě.

„Ahoj švagrová!“

„Ahoj, hele my grilujeme na chatě. Jirka Ti vzkazuje, že máš přijít. Franta s Mirkou, už jsou tady,“ viděla jsem je, akorát přicházeli k chatě a mávala jim s telefonem u ucha.

„No, ale já nejsem sám,“ řekl Honza.

„Evu vezmi samozřejmě s sebou.“

„Eva musela odjet, jsem s Lukášem a Adamem. Máte dost masa pro všechny?“ ptal se.

„Ne, to nemáme,“ řekla jsem schválně sklesle.

„Víš co? Nebudeme to komplikovat. Prostě potom dojdete dolů a hotovo,“ uzavřel naši debatu.

Mírka s Frantou akorát přišli ke mně.

„Kafe,“ mrkla na mě Mírka,“ a podala mi balíček, ve kterém byl štrúdl.

„Pivo,“ řekl pro změnu Franta.

Postavila jsem vodu na kafe, Frantovi ukázala na lednici s pivem. Když ji otevřel, vytáhla jsem naložené maso a nesla ho dolů i s talířem chlebičků. Jeden talíř jsme si my ženský nechaly nahoře. Dole se po nich jenom zaprášilo. Vzpomněla jsem si na telefonát s Honzou.

„Honza říkal, že je s nějakou partou a máme přijít později dolů,“ oznámila jsem Jirkovi.

„Kde je Honza?“ ptala se Mírka.

„U vody, prý tam dnes hraje živá hudba,“ informoval ji Jirka.

„Tancovat bych teda šla,“ řekla Mírka. „Vy ne holky?“

„Uvidíme,“ zakončila tuto debatu Romana.

Kávu už jsem měla skoro studenou. A hlad jsem měla jako vlk, vždyť jsem naposledy snídala.

„Miláčku, jsem hladová!“ volala jsem na Jirku. A vzala si jeden kousek štrúdlu.

„Ještě chvilku, ale už můžeš chystat zeleninu a pečivo,“ oznamoval mi.

Jako by měly děti nějaký radar, protože se akorát dávala první várka masa na talíře a přihrnuly se.

„Sprcha!“ řekla jsem rozkazem, vzala si jeden kousek masa, pokapala dresinkem a nabrala zeleninu. Pečivo nebylo potřeba. Neodolala jsem a vzala si ještě jeden kousek masa.

„Děti počkají,“ řekla jsem ostatním s plnou pusou.

„Kdo to sežral?“ ptala se Olina a dívala se na mě.

„Bacha na ústa, mladá dámo!“ varoval ji Jirka. „Za chvíli bude další várka. Taky můžeš jít spát bez večeře.“

Skočila jsem nahoru pro víno a tři skleničky. Bylo mi fajn, najedená, se svoji rodinou, spokojená. Jediné volné místo bylo lehátko, na kterém jsem se milovala s Adamem. Zvedla jsem u něj opěradlo tak, abych na něm seděla a nataženýma nohama. Když jsem si na něj sedala, bylo mi, jako by mě pálilo do zadnice. Chtěla jsem zahnat tento pocit a dost mi v tom pomáhalo víno.

Všechno se snědlo a vypilo, Pavlík únavou usínal. Poslala jsem ho spát.

„Nepůjdeme přeci jenom tancovat?“ ptala se Mirka.

„No přece nepůjdeme spát?“ ptal se se smíchem Filip.

„Já bych šla taky,“ řekla Olina

„Jasně, ale ne do rána a bez alkoholu.“ Měla jsem podmínku a koukla na Jirku, jestli souhlasí. Nic nenamítal, tak jsem to brala jako souhlas.

My ženský jsme se šly ustrojit. Mirka nepotřebovala. Vzala jsem si na sebe ty nové kalhoty s halenkou a náušnice s anglickou vlajkou a to nové bílé krajkové prádlo. Předklonila jsem se, vymáčkla trochu gelu na vlasy do dlaně, a silou ho mačkala do vlasů. Tím jsem si udělala skvělý střapatý účes.

Olina si vzala overal i s černým páskem, co jsem jí koupila ve Znojmě. Slušelo nám to všem.

„Teda holky,“ prohlásil Jirka, „Vám to sekne.“

Pro jistotu jsme zamkli chatu, klíč dali na tajné místo a šli jsme jako stádečko dolů k vodě. Jirka mě chytil kolem ramen a z druhé strany chytil Olinu.

„Připadám si jako Paša,“ zažertoval Jirka. „Takový kočky, to se mám,“ pochvaloval si.

Bylo to kousek. Už při příchodu jsme viděli sedět Honzu u stolu, jak se vesele bavil s Lukášem a Adamem. Dobrá nálada mi zmizela při pohledu na Adama. Strašně mu to slušelo. Byl čokoládově opálený, tentokrát černé tričko, pod kterým mu hrály svaly a černé úzké rifle. Bála jsem se sama sebe. Místo u stolu naštěstí neměli, sedělo tam více lidí. Honza nás viděl přicházet, zamával, abychom šli za ním. Zdálo se mi to naprosto zbytečné a porozhlížela jsem se po okolních stolech, ale neměli jsme šanci sedět spolu u jednoho stolu. Na to, že bylo kolem osmé hodiny večerní, to tady pěkně žilo, i když zatím ještě nehrála žádná hudba.

Honza promluvil na pro mě neznámé lidi u jeho stolu: „Vidíte volové, už jsou tady, tak odchod.“

Šest lidí se zvedlo a bez řeči odešlo. Nechápala jsem, co se děje. Ale Honza nám to objasnil. Měl tady rezervovaný celý stůl od osmé hodiny večer. Ti chlápci tady seděli už dřív, s tím, že když nepůjdeme, tak tady zůstanou. Ale my jsme tady, tak pánové museli pryč.

Podíval se na mě a změnil téma: „Teda švagrová!“ zvolal Honza. „Ty seš kost!“ hvízdнул.

Na tuto pochvalu, jsem se otočila kolem dokola a uklonila.

„Díky,“ škytla jsem. Jak jsem si chtěla sednout, tak jsem si všimla, Adamova spalujícího pohledu.

Honem jsem mávla na číšnici a objednala si víno.

„Teda brácho,“ povídá Honza Jirkovi. „Já se ti divím, že takovou kost klidně na týden opustíš, To se o ni ani trochu nebojíš?“

Jirka se na mě přísně podíval a řekl: „Byla jsi mi tady vůbec věrná, ženo?“ zvolal.

Zůstal jsem sedět bez jediného pohybu, krve by se ve mně nikdo nedořezal. Všimla jsem si, jak Jirkovi cukají koutky. Přinesli mi objednávku.

Honza se podíval na Jirku a řekl: „Buď v klidu, akorát po ní vyjel jeden číšník, ale to jsem si s ním vyřídil. Vesměs byla večer, co večer s námi, že kluci?“ otočil se na Lukáše a Adama.

Adam jenom řekl: „Neboj, s námi byla v naprostém bezpečí a Romana taky.“

Při jeho slovech jsem se začala s Romanou dusit, protože jsme zrovna pily. Myslela jsem, že se udusím. Nešlo se mi vůbec nadechnout. Adam vyletěl a pořádně mi bouchl do zad. Vyhrkly mi z toho slzy. Romana na tom byla lépe.

„Zachránil jsi mi život,“ podívala jsem se na Adama usazenými očima.

„Kdykoli, s čímkoli k službám.“ Odpověděl mi Adam, ale jenom já a Romana jsme věděly, jak to myslí.

„Tak to jsem rád, že jste byly v rukách takových rytířů,“ řekl Filip. „Co ty na to Jirko?“

„To je fakt,“ odpověděl Jirka, „To jsme sem nemuseli tolik spěchat.“ A smál se nahlas.

Adam seděl naproti mně, a potichu řekl: „Tak to jste opravdu nemuseli.“

Musela jsem se jít dát do pořádku na WC. Než jsem došla k betonovým kostkám, kde se nacházelo místní WC, tak se mi

dýchalo už docela dobře. Otřela jsem si před zrcadlem oči, opravila líčení a v zrcadle za sebou uviděla Romanu. Dostaly jsme hysterický záchvat smíchu a nemohly přestat.

„Tak toto je nářez,“ podotkla.

„No to teda je,“ souhlasila jsem. „Víš co? Pojd' na panáka,“ vazala jsem ji pod křídlo a místo, abychom zamířily ke stolu, odbočily jsme do hospůdky, stouply si k baru a objednaly dvě vodky. Pozvedly jsme skleničky.

„Na klidné zítřky!“ zvolala jsem a kopla ho do sebe na ex.

Akorát nastoupili muzikanti, kteří začali hrát písničku od skupiny Elán, Si kočka. Tak to jsme opět nešly ke stolu, ale rovnou tancovat. Bylo nám jedno, že se na nás všichni dívají a že tancujeme samy. Všimla jsem si, že nejvíc mě ale sleduje Adam. V polovině písničky se k nám přidalo pár tanečníků. Po písničce jsme si šly sednout.

„To musíš jít tancovat hned na první písničku?“ ptal se mě Jirka.

„No já za to nemůžu, že hráli zrovna naši nejmilejší písničku, vid' Romano?“ A dodala: „Za to ty netancuješ vůbec, tak co máš? Kdybys tancoval, pochopil bys.“

Na to nic neřekl, asi se nechtěl hádat. Série rychlých písniček skončila a začali hrát pomalé. Zrovna hráli Sluneční hrob, moji oblíbenou, když na mě Honza mrkl a šli jsme tancovat.

„Nehádejte se, to vám nesluší,“ řekl Honza.

„Já se hádat nechci, ale řekni, dělala jsem něco nedovoleného?“

Jenom zakroutil hlavou.

„No vidíš. Já opravdu ráda tancuji.“

Po tanci jsme si šli sednout. Dopila jsem víno a šla na WC. Mirka šla se mnou.

„Opravdu Jirka netancuje?“ ptala se nevěřičně. „A to Ti nevadí?“

„Nevadí, chodím tancovat sama,“ odpověděla jsem.

Umyla si ruce, já také a mlčky jsme se vracely. Na stole už na mě čekala další sklenička vína. Poslední písnička této série byla Bláznova ukolébavka.

Romana šla tancovat s Filipem a já s Lukášem.

„V pohodě?“ ptala jsem se.

„Ale jo, věděl jsem, že je vdaná a nic mezi námi nebylo.“

Koukla jsem se kolem sebe na tancující páry a viděla naši Olinu, jak tancuje s Adamem. Usmála jsem se na oba a oni na mě také.

Muzikanti měli pauzu.

„Nejsi unavená?“ ptala jsem se Oliny. „Nenudíš se tady?“ dodala jsem.

„Ne mamí, v pohodě,“ řekla.

Lukáš dal k dobru pár vtipných příhod z práce. Bavila jsem se, jako tehdy na grilování. Opět mě bolelo břicho smíchy. Adam začal vyprávět o tom, jak mu dali na divadle žvýkat kousek chleba na slepení dopisu. Nechtěl, ale musel, jinak by prý nepokračovali.

Jirka si vzpomněl: „Říkala jsi mi do telefonu, že máš nějaké fotky s herci.“

„Mám,“ řekla jsem a usmála se na Adama. Romana zakašlala. „Chceš je vidět?“ usmála jsem se pro změnu na Jirku a už jsem sahala do kapsy pro mobil. Vyhledala na něm fotky, nechala ho kolovat.

„A to je kdo?“ ptal se Jirka

„Hlavní postava Truffaldino,“ odpověděla jsem.

Největší divadlo zahráli Adam s Lukášem, když před ostatními neprozradili, že tam byli s námi.

Jirka, ani nikdo jiný neměli sebemenší ponětí o tom, že ten kousek chleba dává žvýkat hlavní postava, tedy Truffaldino, náhodnému divákovi.

Muzikanti opět nastoupili. Hráli písničku od skupiny Abba. Na parketu tancovalo plno známých a já se rozhodla, že nebudu

sedět, ale budu se bavit a šla jsem tancovat do jejich hloučku. Radostně se na mě usmáli a já na ně. Přidala se k nám i Romana, Mirka, a Honza. Tentokrát se střídaly pomalé písničky s rychlými. Pořád jsem byla v jednom kole. Tancovala jsem i s cizími lidmi a velice dobře se bavila. Olinu taky slušně provedli. Dokonce jsem byla dvakrát pozvaná na panáka. Proč ne. Žijeme jen jednou. Při další pauze jsem si šla sednout, dopila víno a oznámila Olině, že by měla jít na chatu, za Pavlem.

„Sama nejdu,“ řekla.

„Já půjdu s tebou, ale nejdřív si odskočím,“ oznámila jsem.

Když jsem přišla ke stolu, Jirka ani Adam tam nebyl. Koukla jsem na bar a viděla Jirku s Filipem i Lukášem, že šli na panáka. Tak to tam bude Adam taky, řekla jsem si pro sebe. Kývla jsem na Olinu a šly jsme. Cesta byla v pohodě, aspoň po cestě trošku vystřízlivím, znělo mi v hlavě.

„Nevěděla jsem, že se dovážeš takhle rozšoupnout,“ smála se Olina.

„To mi chceš jako říct, že mě typuješ na to, abych seděla u televize v křesle a štrikovala ponožky?“ Ptala jsem se se smíchem.

„Ne,“ smála se. „Jenom zírám, jak se umíš bavit.“

To už jsme byly u chaty. Olina vylovila klíče, a potichu jsme šly dovnitř. Čekala jsem, až se Olina převleče a zalehne. Přikryla jsem Pavlíka, protože se odkopal a popřála Olině dobrou noc.

„Pro jistotu Vás zamknu,“ řekla jsem Olině. Vyšla před chatu, zamkla dveře a dala klíč zpět.

Venku byla tma. Pomalu jsem šla cestičkou kolem chaty dolů, kolem schodů, co vedou na terasu. Ještě jsem se a ohlídla, jestli náhodou Olina nerozsvítila, a tím nevzbudila Pavla. Chata se topila ve tmě. Spokojeně jsem se otočila a vykročila zpět. V tom mě někdo chytil silně za ruku, smýkl se mnou tak prudce, až jsem narazila zády o zeď chaty pod schody.

Nechápala jsem co se děje, bála jsem se, chtěla začít křičet, ale ten dotyčný mě začal líbat. Tak hrozně zbrkle a intenzivně, hledal můj jazyk svým a při tom mi rukama bloudil pod halenou a prudce mi vyhrnul podprsenku, aby mi z nich vysvobodil prsa. Zvedla jsem ruce, chtěla toho dotyčného chytit vši silou za vlasy a odtrhnout, ale podle vlasů, jsem poznala Adama. Přestala jsem klást odpor, vracela mu polibky. Pochopil, že nebudu křičet, mírně mě uvolnil a začal mi stahovat kalhoty.

Prudce mi je stáhl a já je odkopla, ani nevím kam. Rozepínala jsem Adamovi rifle, ale jeho vzrušení bylo tak veliké, že jsem se bála, abych mu neublížila. Udělal to sám. Přitiskl mě na zeď, zvedl mi jednu nohu, jedním šknutím roztrhl krajkové kalhotky a vši silou, kterou měl, do mě pronikl. Mé výkřiky tlumil polibky. Bylo to tak strašně intenzivní. Cloumal s námi doslova zvířecí pud. Nepolevoval v tempu a tvrdě do mě narážel. Poznala jsem, že za chvíli nastane moje vyvrcholení.

„Už,“ varovala jsem ho tichým vzdechem do jeho úst.

Na to do mě Adam vjel několikrát ještě prudčeji a už jsem byla zase někde mezi hvězdami na obloze a opět jsem se rozprskla jako ohňostroj. Naštěstí mě Adam pevně držel, nebyla jsem schopná chvíli stát na svých vratkých nohách.

Počkal, až se proberu z toho opojení a pak bez jediného slova odešel. Zůstala jsem tam sama, zmatená, skoro nahá. Nechápala, co se děje. Po chvílce jsem se porozhlédla kolem sebe a našla na zemi kalhoty. Stáhla jsem si zničené kalhotky, z jedné nohy, natáhla si kalhoty a na ostro pelášila dolů, abych nevzbudila podezření, že jdu pozdě. Drahé kalhotky jsem po cestě hodila do křoví. Sáhla do kapsy u kalhot, abych se na mobilu podívala, kolik je hodin. Nemohla jsem nahmatat kapsu. Co se děje? Nechápala jsem. Druhou rukou hmatala po další kapse, ale ta taky nikde. To už jsem se zastavila a hledala oběma rukama. Po chvílce zmateného zkoumání kalhot, jsem zjistila, že je mám naruby.

Musela jsem jednat rychle hrozně rychle. Krátké rozhlédnutí, nikde, nikdo. Zašla jsem za strom, sundala kalhoty a znova si je oblékla, ale tentokrát správně. V rychlosti si ještě upravila vlasy a šla k ostatním ke stolu, kde seděli všichni, kromě Adama.

„Děti spí?“ ptal se Jirka.

„Jo, Pavel spal, ale raději jsem čekala chvíli před chatou, abych se ujistila, že se Olina nepustí nahlas přehrávač, nebo nerozsvítí, aby Pavla nevzbudila.“ Těmito slovy jsem omluvila svůj pozdní příchod. Toto mi zbaštila i Romana. Byla jsem spokojená, že je nebezpečí zažehnáno. S radostí přijala pozvání na panáka od Jirky a šla tancovat. Ve tři hodiny přestala hudba hrát, ale to už jsme byli na odchodu. Potřebovala jsem sprchu, v rychlosti využila zmatku, který dole nastal při rozkládání gauče, a šla do suterénu sama. Potichu jsem se plížila nahoru do postele, Jirka už spal. Nevadilo mi to naopak.

SOBOTA

Zvonil Jirkův mobil, zase se něco děje. Neslyšela jsem, co říká do mobilu. Odcházel s ním z pokoje na terasu, aby hovor

vyřídil a nevzbudil ostatní.

„To si děláte legraci,“ zakřičel Jirka do telefonu. „To nejste schopni takovou banalitu vyřídít sami?“ ptal se.

Bylo mi víc než jasné, že bude muset zase odjet. Šla jsem za ním. Stál na terase, díval se na zamračené nebe. Nevěděl o mně. Přišla jsem k němu blíž a objala ho zezadu.

„Problémy?“

Jenom přikývl. „Je to banda neschopných idiotů,“ řekl. „Večer musím zpět.“

„Pojedeme s tebou,“ oznámila jsem mu. „Zítra už je neděle a v pondělí asi stejně nastupuji do práce. Ale mám jednu podmínku, dětem to řekneš sám.“

Sedli jsme si a čekali, až se Romana, nebo Filip vzbudí, abychom si udělali kávu. Nechtělo se nám je budít.

Za chvílku už byly slyšet nějaké zvuky. Romana chystala snídani. Tiše si prozpěvovala a vařila čaj i kávu. Zanedlouho přišla na terasu s podnosem, na kterém byly koláče od tchýně a štrúdl od Mirky.

„Dobré ráno,“ řekla se zářivým úsměvem.

Vzali jsme si každý hrnek kávy a mlčeli. Nevěděla jsem, jak Romaně oznámit, že dnes odjedeme. Připadalo mi, jako bych ji vyhazovala.

Prohlížela si nás. „Něco máte na srdci,“ řekla a úžila při tom oči.

„Jak jsi to poznala?“ nechápal Jirka.

„Ven s tím,“ pobídla ho Romana.

Spustila jsem já. „Jirkovi volali, zase musí na firmu. V pondělí bych měla nastoupit do práce, tak pojedeme s ním.“

Koukala docela překvapeně.

„Na chatě můžete zůstat klidně ještě týden, to není vůbec žádný problém,“ dodala jsem na vysvětlenou, že ji a Filipa nevyháníme.

„Týden asi těžko, ale nějaký den bychom mohli,“ začala uvažovat nahlas. „Počkám, co na to Filip.“

Vzali jsme si něco k snědku. Někdo koláče, jiný štrúdl, bylo mi skvěle. Začal se zvedat vítr a z tmavých mraků padat první kapky. Děti vzbudily Filipa svým dupáním po schodech. Všichni přišli na terasu. Naznačila jsem Romaně, ať před dětmi neříká, že dnes odjíždíme. Řekneme jim to později.

Ochladilo se. Schovala jsem ze šňůry osušku a ručník. Mrkla na Jirku, ať si promluví s dětmi a šla jsem nahoru balit. Při balení, jsem čekala, že budou ze zdola slyšet protesty, ale nic se nedělo. Jirka přišel pomoci s balením dětem vedle do pokoje. Nakoukla jsem tam a zírala, jak jim to šlo od ruky.

„Slušné oblečení na cestu!“ varovala jsem Olinu.

„Teda táto, jak ty to děláš?“ smála jsem se na všechny, že se oba bez řečí balí a nic nenamítají?

„Slíbil jsem jim pořádný oběd v KFC,“ vysvětlil.

„Tak úplatky, doktore, úplatky.“ Zkrátka ví, jak na ně.

Šla jsem zpátky do ložnice. Vytáhla si rifle a bílé tričko, pro jistotu i mikinu na cestu. Rozhlédla se po pokoji, na co jsem zapomněla a všimla si tašky se spodním prádlem na zemi vedle skříně. Vysvlékla jsem si noční košilku a vytáhla nové prádélko. Za chvílku jsem stála před skříní. Na prostředních dveřích bylo zrcadlo. Tak tohle by šlo, řekla jsem si pro sebe. Otáčela se nalevo a napravo, upravila vycpávky a všimla si, Jirkova odrazu v zrcadle. Stál se založenými rukama opřený zády o dveře. Nevím, jak dlouho tam stál.

„Nový model?“ ptal se.

„Nejnovější,“ odpověděla jsem s úsměvem, do zrcadla a zůstala stát.

Jirka jen strčil ruku za záda, a aniž by ze mě spustil oči v zrcadle, zamknul. Pomalým krokem se přibližoval. Stála jsem nehybně dál. Postavil se za mě, začal mě hladit na ramenou a krku. Při tom jsme se na sebe dívali do zrcadla. Posunul ruce na mé boky a přitiskl si mě na svůj rozkrok. Otočil si mě čelem k sobě, stáhl mi ramínka podprsenky a košíčky tak, že mi vykukovaly pouze bradavky. Začal mi je hladit, pak po nich kroužil střídavě jazykem. Hladila jsem ho ve vlasech. Rukou mi zajel pod kalhotky. Klekl si a pomalu mi je stáhl. Prudce vstal, otočil mě čelem k zrcadlu, chytil za boky a udělal mi to zezadu. Dívali jsme se při tom na sebe do zrcadla. Asi to Jirku hodně vzrušovalo, protože byl hrozně brzy hotový.

„To ne,” zasténala jsem. „Já chci taky, a hned.”

„Tak si lehni, já pustím pro jistotu nahlas hudbu,” mrkl.

Položila jsem se na postel a slyšela, jak déšť venku nabírá na intenzitě. Hudba začala hrát hodně hlasitě. Jirka stál nahý u postele a díval se na mě, jak jsem roztouženě čekala, s mírně staženou podprsenkou na to, co se bude dít. Klekl si nade mnou a začal mě líbat. Při tom si hrál s mými tvrdými bradavkami. Přešel na ně svými ústy a pokračoval přes břicho až do rozkroku. Dlouho si hrál s mým klitorisem, až mě přiváděl k šílenství. Vydávala jsem ze sebe hlasité sténání. Nepřestával, pokračoval v nekonečném laskání. Jednu chvíli jsem si myslela, že ztratím vědomí. Po dosažení orgasmu do mě strčil dva prsty a zase je vytáhl. Hrál si se mnou, jako kočka s myší. Chtěla jsem ho cítit uvnitř, ale místo toho si jazykem opět hrál s mým hrbolkem. To už jsem se neudržela a křičela rozkoší, svíjela se ve slastném opojení a chtěla ho cítit uvnitř sebe. Konečně do mě pronikl. Za malou chvíli jsem dosáhla velice silného orgasmu.

Schoulila jsem se do klubíčka a Jirka mě zezadu objal. Zašeptal mi do ucha: „Tohle se mnou udělalo to tvoje sexy prádlo.”

„Tak to bych měla asi poděkovat té prodavačce, co mi ho pomohla vybrat,” řekla jsem v žertu.

„To není vůbec špatný nápad,” smál se tomu.

Nebyla jsem si jistá, jestli žertuje, nebo ne. Začal se oblékat první. Ztišil přehrávač a odešel z pokoje. Také jsem se oblékla, ještě nějaké maličkosti přidala do tašek a hotovo.

Dole seděla Romana s Filipem. „My tady ještě pár dní zůstaneme,” oznámil nám Filip. Jirka mu řekl co a jak, kam má potom odevzdat klíče, kde vypnout vodu, elektřinu a plyn. Dole před zrcadlem jsem se učesala, trochu naličila. Jiří zatím donesl s dětmi věci do auta. Loučili jsme se.

Vzala jsem si Romanu kousek stranou.

„Nezapomeňte se pro jistotu zamykat ve sprše.” Myslela jsem to vážně, ale Romana se tomu začala smát.

Velký liják povolil, ale pořád padal mírný déšť. Nasedli jsme do auta, zamávali a jeli se do vesnice rozloučit s tchýní a tchánem. U jejich brány stálo Frantovo auto. V dešti jsme rychle přeběhli dvůr a šli do baráku. V obývací seděla Mirka s Frantou a pili kávu.

„Přišli jsme se rozloučit,” oznámil Jirka.

„Tak brzy? Už odjíte?” ptala se smutně tchýně. „Chtěla jsem vám s sebou dát králíka a zeleninu a ovoce pro děti.”

Franta se usmál. „Tak jim to pomalu začni chystat, protože za čtrnáct dní přijedou.”

Zmateně jsme se na něho dívali.

„No přece na moje narozeniny,” vysvětlil Franta záhadu. „Neříkej brácho, že neprijedeš. Švagrová?” díval se z jednoho na druhého.

„V sobotu patnáctého vás budeme čekat všechny,” dodala švagrová.

„No, děti budou pryč, ale my určitě přijedeme,” slíbil Jirka.

„Mohl bych s vámi mluvit?” ptal se tchán. „Ale o samotě,” dodal.

Šli jsme s ním do kuchyně, kde nikdo nebyl. Tchán se na mě podíval, mírně se pousmál a zeptal se: „Radko, naše dohoda ohledně dárku pro Frantu platí?” ujišťoval se.

„Jaká dohoda?” ptal se zmatený Jirka.

V rychlosti jsem mu vysvětlila, že si chtěl vzít tchán půjčku na gril, ale já mu to rozmluvila, protože se mi zdá zbytečný, aby takový drahý dárek kupoval sám, zadlužil se s ním na hrozně dlouho, když máme tak velkou rodinu.

„To je pravda tati,” souhlasil Jirka. „Víš co? Nelam si s tím hlavu, my ho koupíme a o peníze se nestarej.” Objal mě kolem ramen a políbil na tvář.

Tchán trochu znervóznil. „Víš, já jsem si myslel, že by se ten gril postavil nějak tajně, aby o tom Franta nevěděl a měl to jako překvapení.”

„To zvládneme,” ujistil ho Jirka. „Neboj, něco vymyslím a gril koupíme. O nic se nestarej.”

„Tak to mi spadl kámen ze srdce,” ulevil si tchán.

„Už musíme jet,” zvolala jsem směrem do obývací.

Se všemi jsme se rozloučili a byli na odchodu. Ve dveřích, mě ještě zastavila tchýně.

„Tady jsem vám aspoň nachystala okurky, když už ses s nimi dělala, Radko.“

Zírali jsme asi na dvacet sklenic okurek.

„To je nějak moc,“ protestovala jsem, ale tchán mi vysvětlil, že si je zasloužím a podával mi ještě plato čerstvých vajíček.

„Pozdravujte Annu a Honzu,“ zavolala jsem ještě k bráně a vyjeli jsme směrem k domovu.

Vzadu v autě se ozvala se Olina: „Nezapomeň na KFC, tati,“ a mrkla na bráchu.

„Jak bych mohl, dcero,“ žertoval Jirka.

Do KFC, jsme šli až v Brně. Byla jedna hodina, Jirka měl být ve firmě až večer, tak jsme měli spoustu času. Déšť ustal, seděli jsme venku a vychutnávali si lahodné kuře. Popíjela jsem lehkou pepsi a v duchu přemýšlela, co udělám doma, jako první.

„Měli bychom skočit ještě na rychlý nákup, doma nic nebude,“ upozornila jsem Jirku.

Přijeli jsme před dům v centru města a nadvakrát vyjeli výtahem do našeho podkrovního bytu. Po cestě jsem ještě vybrala poštu ve schránce. Nějaké výpisy z banky a jeden dopis z firmy, kde jsem pracovala. Poštu jsem položila na botník, otevřu ji později, až bude klid.

„Pavel všude otevře okna, a udělá na chvilku průvan!“ volala jsem z chodby. „A Olina donese špinavé prádlo do koupelny.“

Já jsem šla zalít povadlé kytky. Není to taková hrůza, ulevilo se mi, je vidět, že je Jirka zaléval.

„Dáš si se mnou kávu?“ mrkla jsem na Jirku, když si nesl svůj notebook na naši terasu, ze které byl krásný výhled na hrad Špilberk.

„Rád,“ odpovídal mi za chůze.

Dala jsem vařit vodu do konvice a než zhaslo červené tlačítko, vyskládala nákup. Namočila jsem hadr, zalila kávu a nejdříve utřela na terase stůl. Rovnou jsem ho nesla do koupelny, aby se vypral. Koš na prádlo byl plný, tak ještě v rychlosti zapnout pračku a už jsem spokojeně nesla kávu na terasu.

Postavila ji na stůl a vrátila se do předsíně pro poštu a kabelku. Nejdříve jsem poslala Romaně SMS: UZ JSME DOMA. UZIJTE SI SAMOTY.

Na odpověď nemělo cenu čekat. Otevřela jsem dopis s práce a četla: Oznamujeme Vám, že vzhledem k nedostatku zakázek se celozávodní dovolená prodlužuje do 31.8. S pozdravem a podpis. Podala jsem dopis Jirkovi.

„Stejně nevím, proč tam chodíš, vždyť nás všechny uživím.“

„To vím, ale takhle aspoň vypadnu mezi lidi. A kromě toho mě to tam baví,“ řekla jsem, jako už mnohokrát.

„Dělej, jak myslíš,“ opět se zahleděl do počítače.

Káva byla dopitá, odnesla jsem hrnečky, dala je do myčky a začala připravovat večeři. Najednou jsem dostala šílenou chuť vařit. Skoro čtrnáct dní jsem navařila.

Uvařila jsem špenát s kousky masa, bramborovými noky a upekla jablečná koláč. Jirka se s námi ještě navečeřel a odešel. Pavel se zavřel v pokoji k počítači, Olina se také zavřela do svého pokoje, ale s mobilem u ucha. Skládala jsem nádobí do myčky a přišla mi SMS od Romany.

BYLI JSME NA ZAMKU, VE DNE JE TO TAM JINÉ ;-)

Šla jsem si na terasu zapálit a díky SMS od Romany vzpomínala na zámek v noci. Bylo to krásné, ale je to pryč.

Napustila si vanu a snažila se relaxovat. Večer jsem trávila u televize. Ani nevím, na co jsem se koukala, akorát přibýly nové reklamy, a že jich bylo požehnaně. Raději jsem si zalezla do ložnice s knížkou.

NEDĚLE

Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomila, kde jsem se probudila. Jestli doma, nebo na chatě. Jirka spal vedle mě. Potichu jsem se vyplížila z ložnice. Děti také ještě spaly. Dala si ranní sprchu, kávu a začala jsem v obývacím utírat prach a vytírat podlahy. Na oběd byly v plánu řízky, ty jsou hned, tak je čas to tady dát trochu do pořádku, řekla jsem si a pokračovala s úklidem na záchodě a v koupelně.

„Co šílíš?“ vylekal mě Jirkův hlas.

„Tančím tango,“ odpověděla jsem mu. „Nebo si myslíš, že se to tady zbavuje prachu samo?“

Někomu zvonil mobil. To je můj, uvědomila jsem si po chvilce. Na displeji blikalo jméno Jana. Jméno mé kolegyně z práce.

„Ahoj Jani,“ jákala jsem do telefonu, že mi volá. „Stalo se něco?“

„To ti nemůžu zavolat jen tak, aniž by se něco stalo?“ ptala se.

„Ale jo, to víš, že jo. Jsem ráda, že mi voláš,“ ujistila jsem ji.

„Už jste ve městě, nebo ne?“ čekala na odpověď.

„Od včerejška. Nechceš se sejít?“

„Právě pro to volám. Nezapomněly jsme se na kávu?“ ptala se Jana.

Domluvily jsme se na šestou hodinu. Hned jsem měla lepší náladu. Všichni snídali v kuchyni.

„Co máte dnes v plánu?“ ptala jsem se všech.

„Já jsem chtěla jít s kamarády na koupaliště,“ odpověděla mi Olina. „Už je tam zase hezky a vedro,“ dodala.

„Můžu jít s vámi?“ ptal se Pavel.

„Ale nebudeš otravovat!“ kladla si Olina podmínku.

„A ty na něho dáš pozor,“ dodala jsem svoji podmínku.

„No a já musím zase do firmy,“ řekl Jirka.

Jaké překvapení, řekla jsem si pro sebe, ale na hlas jsem řekla: „Já jdu s Janou na kávu, vrátím se později,“ oznámila jsem tímto. „Večere bude přichystaná, tak se obsloužíte sami. Budete na mobilu a nezapomeňte si klíče,“ kladla jsem důraz na Olinu.

Dál nebylo co dodat. Vytáhla jsem salátové okurky, a chystala se dělat salát k řízkům. Po obědě šly děti na koupaliště, Jirka do práce. Trošku jsem po všech uklidila a skočila si umýt vlasy. Nanesla jsem si na ně balzám, zabalila do igelitového sáčku a do ručníku. Uvařila si kávu a nechala balzám působit.

Po kávě jsem si opláchla balzám z vlasů, důkladně se nalíčila a vykouzila objemný účes. Stála jsem v ložnici před skříní a přemýšlela, co si vezmu na sebe. Rozhodla jsem se pro krémové kalhoty, které jsem si koupila ve Znojmě. K nim jsem si oblékla Halenku stejné barvy, modrou kabelku a stejně modré boty bez podpatku. Ještě sluneční brýle, klíče od bytu, navonět a hotovo.

Vyšla jsem před dům, nasadila si sluneční brýle. Pomalým krokem kráčela pár ulic na místo, kde jsem měla sraz s Janou, která už čekala na rohu ulice. Mávala mi, když jsem za ní přecházela na druhou stranu.

„Teda, ty seš opálená, byla jsi u moře?“ ptala jsem se Jany.

Ta se srdečně zasmála.

„U moře? Rozvedená s dítětem a dvěma měsíci nedobrovolné dovolené? Byla jsem u našich, mají velký statek, tak jsem se tam při práci na poli opálila.“

„Kam půjdeme?“ ptala jsem se. „Jako vždy, nebo někam jinam?“

„Mě je to jedno,“ řekla Jana s pokrčením ramen.

Zašly jsme si do naší oblíbené kavárny, proč měnit zavedené zvyky, ne? Za barem se na nás smála kudrnatá Míša. „No to je dost, že se ukážete holky!“ volala na nás a bylo na ní vidět, že nás ráda vidí.

„To víš, prázdniny,“ smála se na ni Jana. „Kdo by se dobrovolně zdržoval ve městě, když nemusí.“

„To je fakt, taky bych jela radši k moři,“ dodala s pohledem na Janino opálení.

Nemělo cenu Míši něco vysvětlovat. O nic nešlo. Sedly jsme si za ní na bar. Bylo tady roztroušeno asi šest lidí a jeden zamilovaný pár.

„Tak copak si dáte? Mám podat vinný lístek, nebo nějakou kávičku?“ ptala se Míša.

„Dáme si vínko, ale výběr necháme na tobě,“ pohlédla jsem na Janu. „Nebo si dáš radši kávu? Nevím, kolik máš času.“

„Času mám habakuk, Tereza je u našich. Nechala jsem jí tam s tím, že se zítra nastupuje do práce.”

„No, tak v tom případě nevidím problém dát si rovnou celou lahev.”

Míša to pochopila jako signál, a už před nás postavila dvě skleničky a otevřela lahev červeného vína.

„Červené? Ale my jsme spíš na bílé,” zapochybovala jsem.

„Ale tohle vám bude stoprocentně chutnat, věřte mi. Jednou za čas neuškodí udělat něco, co normálně neděláte, ochutnat to, co nejíte, nebo nepijete. Popovídat si s cizími lidmi, prostě vybočit ze stereotypu,” poučila nás Míša.

Na tom něco bude, přemýšlela jsem nad jejími slovy, ale člověk nesmí ze stereotypu odbočit tolik, jako já. Ochutnaly jsme tedy červené a nebylo vůbec špatné, naopak velice nám chutnalo. Začalo tady být docela rušno, tak jsme si s Janou sedly ke stolu. Povíдалy jsme si o všem možném, ale viděla jsem na Janě, že ji něco trápí. Dopily jsme první láhev. Podívala jsem se trochu utrápenou Janu a řekla: „Tak spust’, vidím na tobě. Že tě něco trápí.”

„To je to na mě tak vidět?” poposedla si. „Mám problém,” spustila. „Je sice fajn, že máme dva měsíce volno, ale i když bydlím přes léto u našich, tak pořád musím platit nájem.”

„Dál nemluv,” skočila jsem jí do řeči. „Kolik?”

„Něco jsem dostala od našich,” začala vykládat.

„Kolik?” zopakovala jsem svoji otázku.

„Tisíc? Je mi to strašně trapný,” zabodla svůj zrak do ubrusu.

„Nevím, za co se stydíš. Sama ženská, rozvedená s mizerným platem. Já být na tvém místě, tak jsem dávno pod mostem,” řekla jsem po pravdě.

„Až tady skončíme, skočíme do bankomatu, ale teď si dáme ještě jednu lahvinku,” zamával jsem na Míšu. „Zvu tě a bez řečí,” ukončila jsem pro ni nepříjemný rozhovor.

Změnila jsem téma. „Co chlapi? Máš někoho?” zajímalo mě.

„Kdepak, na to nemám čas. Ale neuškodila by nějaká občasná známost,” svěřila se.

Jana byla docela hezká holka, nevím, proč byla pořád sama. Možná pro to, že už se jednou spálila. Její bývalý byl bohužel agresivní alkoholik, užila si s ním peklo na zemi. Myslím, že sedí v kriminále za nějakou rozkrádačku. Jak ho zavřeli, tak se přestěhovala do menšího bytu, aby to sama zvládla. Bydlí na pavlači, ale byteček je slušný.

„Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítra,” mrkla jsem na Janu a nenápadně jsem se porozhlédla, jestli by se tady někdo nenašel. Ale byli tady samý páry, nebo mladí.

„Neblbni,” sykla a začala se mírně červenat.

Pomalu jsme dopily druhou láhev, zaplatily a vyšly ven. Bylo krásné teplo. Ve městě to teda žilo. Plno lidí, co se šly někam bavit. Zamířily jsme k bankomatu.

„Dávej pozor, aby se ke mně nikdo nepřiblížil. Nerada vybírám peníze z pouličního bankomatu,” řekla jsem Janě.

Vybrala jsem schválně dvoutisícovku a podávala ji Janě.

Rozpačitě na ni koukala. „Ale to je moc, nevím, kdy ti to budu moct vrátit.”

„Až budeš mít někdy navíc dva tisíce, tak mi je vrátíš. A bez debat. Hlavně si je schovej, ať ti je ještě někdo neukradne.”

„Tak děkuji moc,” řekla a bylo na ní vidět, jak moc se jí ulevilo.

„Kdy jedeš k vašim?” ptala jsem se.

„Chvilku bych si chtěla užít samoty, tak asi v pátek, nebo v sobotu,” řekla.

„Tak to je dobře, ještě bychom se mohly vidět, co ty na to?” navrhla jsem.

Mezi řečí jsme došly na zastávku a v zatáčce se objevila Janina tramvaj.

„Ještě si zavoláme a děkuji moc,” nastoupila.

Tramvaj se rozjela. Zamávaly jsme si a pomalým krokem jsem šla domů. Víno mi sedlo, asi bylo kvalitní a hřál mě u srdce pocit z toho, že jsem udělala dobrý skutek. Doma se Olina koukala na nějaký film, u kterého brečela. Žmoulala v ruce uslzené a posmrkané kapesníky. Pavel seděl u počítače. Přišla jsem za Olinou.

„Neruším? Jak dlouho ten film běží?“ ptala jsem se.

„Už bude končit,“ zaškytala odpověď.

Tak nic, pomyslela jsem si a šla za Pavlem.

„Nepřeháněj to u toho počítače. Co na koupališti? Dobrý?“

„Docela, potkal jsem tam spolužáka, tak to šlo,“ odpověděl.

Pocuchala jsem ho ve vlasech.

„V pátek odjíždíte na tábor. Máš vše, co potřebuješ?“

Podíval se na mě od počítače.

„Jo mám, ale potřeboval bych nové potápěčské brýle,“ oznámil mi.

„Půjdeš je zítra koupit se mnou? Chtěla bych jít do města,“ zajímala jsem se.

„Zítra přijde ten spolužák k nám, to zvládneš sama, já ti věřím. Teda, doufám, že nevádí, že jsem ho pozval?“ ptal se opožděně.

„Nevadí,“ usmála jsem se.

Film skončil a stejný rozhovor jsem absolvovala s Olinou, až na to, že Olina na rozdíl od Pavla potřebovala spoustu věcí a s radostí souhlasila, že je se mnou půjde koupit.

„Večerka!“ zvolala jsem v jedenáct hodin v předsíni a šla jsem si dát sprchu a odličit se. V noční košilce jsem seděla na terase a kouřila. Z ničeho nic mě někdo políbil zezadu na krku. Lekla jsem se tak, až jsem pustila cigaretu na zem a vyjekla. Byl to Jirka. Stál tam pouze v trenýrkách a ve vlasech se mu třpytily kapičky vody. Ani jsem nevěděla, že už přišel, neslyšela jsem ani vodu, když se koupal.

„Myslel jsem si, že ještě nebudeš doma,“ řekl se smíchem nad mojí reakcí.

„Jsi zklamaný, že jsem doma?“ ptala jsem se a zvedla cigaretu, co svítila na zemi.

Stáli jsme naproti sobě a já si všimla Jirkova mírného vzrušení. Típla jsem cigaretu do popelníku.

„Děti spí?“ zeptala jsem se pro jistotu.

Jirka věděl, že jsem si všimla a jenom se souhlasně usmál.

„A co budeme dělat my?“ provokovala jsem.

„Nechám to na tobě,“ zablesklo se mu v očích.

Šla jsem k otevřeným dveřím, co vedou na terasu a zavřela je. Pomalu se otočila a provokativně nadzvedla noční košili, jako by mě něco svědilo na boku, ale chtěla jsem Jirkovi předvést, že nemám spodní prádlo.

„Nejdřív uděláme něco tady s tímto,“ popošla jsem k Jirkovi, koukala mu do očí a rukou jsem se dotkla jeho rozkroku. Stáhl si nedočkavě trenýrky. Zatlačila jsem ho na židli. Posadila jsem se obkročmo na něj. Provokativně jsem ho dráždila svým rozkrokem, až byl zrušený úplně. Jeho penis si našel cestu do mé jeskyňky sám. Za chvíli jsme dosáhli zároveň slastného vyvrcholení. Oblékl si zpátky trenýrky, krátce mě políbil a šel spát.

PONDĚLÍ

Pondělní ráno pro mě začalo polibkem od Jirky na čelo.

„Na terase je snídaně,“ zašeptal.

„Kolik je hodin?“ překvapeně jsem zamrkala.

„Už je po desáté,“ informoval mě Jirka. „Dnes mám volno, zajedeme si všichni někde na pozdní oběd?“ ptal se ve dveřích.

„Slíbila jsem Olině jít po nákupu, a Pavlovi přijde odpoledne spolužák.“ Viděla jsem, že to Jirku trochu vyvedlo z míry.

„To nevádí,“ pousmál se.

Přes noční košili jsem si oblékla lehký županek a šla na snídani. Jirka tam seděl sám. Děti byly po snídani.

Přistoupila jsem k Jirkovi, sedla mu na klín.

„Vadí ti, že už máme jiný program?“ hladila jsem ho po vlasech.

„Ale ne, nevadí,“ poplácal mě po zadečku.

Olina stála ve dveřích na terasu.

„Neruším?“ ptala se.

„Rušíš,“ řekl jejím směrem Jirka se smíchem.

Chtěla jsem vstát, ale Jirka mě nepustil.

Otočil se na Olinu. „Copak jsi potřebovala, dcero?“

„Jenom jsem se chtěla zeptat mámy, v kolik půjdeme do města,“ přešlápla u dveří.

Jirka se na mě usmál a odpověděl za mě.

„Klidně jděte hned. Já se o Pavla a jeho kamaráda postarám a na oběd něco zvládnou.“

Olina radostí vylítla, dala Jirkovi pusku na tvář. Popohnala mě očima.

„V klidu si dám kávu, zlidstím se a vyrazíme. Oběd si dáme někde venku, teda, jestli nebudeš moc náročná v nakupování,“ oznámila jsem Olině.

Ta se otočila na patě a spokojeně odešla. Jirka si mě naklonil, políbil mě na ucho a zašeptal do něj:

„Kup si něco hodně sexy.“ V očích mu zajiskřilo. Začal mě hladit pomalu po stehně a rukou pokračoval výš, až na zadek, který hladil pod noční košili. Políbili jsme se, a kdyby Olina nezakašlala ve dveřích, tak nevím, jak by to dopadlo.

„Už si dávám kávu,“ smála jsem se na Olinu a vstával jsem z Jirkova klína, ale on mě stáhl zpět a hrnek s kávou mi podal. Podle jeho pohledu jsem pochopila, že byl vzrušený a nechtěl, aby to dcera viděla.

„Dej mi hodinu,“ řekla jsem Olině.

S povzdechem šla zpět do pokoje. Dopila jsem kávu.

„Potřebuju sprchu, jinak se neproberu,“ řekla jsem Jirkovi a vstala.

V koupelně jsem si vlezla do vany a zavřela zástěnu, abych zbytečně nenacákala. Akorát jsem nanášela na houbu sprchový gel, když se zástěna otevřela a přede mnou stál nahý Jirka. Vstoupil za mnou do vany, vzal mi z ruky napěněnou houbu, otočil si mě zády k sobě a začal mi jezdit houbou po těle. Pak mě otočil a pokračoval vpředu. Přejížděl mi houbou po bradavkách, až byly tvrdé. Viděla jsem Jirkovo vzrušení. Posadil si mě na roh vany a věnoval se mým nohám. Následně se věnoval rozkroku. Uchopil sprchovou hlavici, houbu nechal na dně vany a vkleče mi začal oplachovat pěnu z celého těla. Při tom zvláštní péči věnoval rozkroku. Dal mi nohy dál od sebe a proud vody mi pouštěl na rozkrok a přitom mě dráždil svým jazykem. Byla jsem na pokraji toho, abych začala křičet.

Podal mi houbu, nanasl na ni sprchový gel a nechal si umýt záda, potom jsem pokračovala na jeho hrudi, břichu a níž. Vzala jsem si sprchovou hlavici a ve stoje z něho oplachovala pěnu. Z ramen a zad, hrudi, břicha. Klekla jsem si a pouštěla proud vody na jeho vzrušení. Obemknula jsem ho svými ústy a začala sát. Jazykem jsem kroužila po jeho špičce, až začal sténat. Zastavil vodu, otevřel zástěnu a posadil si mě na pračku, která stála vedle vany. Naprogramoval ždímací program a vstoupil do mě. Pomalu se začal pohybovat. Jak přidávala pračka na rychlosti, přidával i Jirka. Líbal mě při tom, jinak bych křičela rozkoší a upozornila na nás.

Když bylo po všem, slyšeli jsme, že někdo klepe na dveře.

„Copak?“ ptal se Jirka.

„Proč se tam zamykáte?“ ptala se Olina. „Potřebuji lesk na rty,“ vysvětlila.

Jirka si bleskem navlékl spodky, vymáčkl pěnu na holení a v rychlosti si ji napatlal na obličej. Já si také v rychlosti omotala osušku kolem sebe a nanasla krém na obličej. Odemykala jsem s tím, že si natírám obličej a Jirka si akorát vzal do ruky holítko.

„Jako malý,“ řekla Olina, když si ze skříňky vzala lesk na rty a odcházela.

Na to jsme se s Jirkou začali strašně smát. Přitiskl si mě k sobě, dal mi pusku, tím jsem na obličej ucítila pěnu na holení.

„Aspoň ví, že se pořád milujeme,“ mrkl směrem ke dveřím.

Z koupelny jsem vycházela nalíčená a mířila se do ložnice oblét, tak mě překvapil Pavel svojí otázkou.

„Ty jsi ještě doma? Já myslel, že mi koupíš ty potápěčské brýle.“

„Ale ano, koupím,“ ujistovala jsem ho. „Jenom se obleču a jdu.“

Navlékla jsem se do nového prádla ze Znojma a koukala do skříně, co na sebe.

„Teď budu mít tento obraz pořád před sebou, než se mi vrátíš, lásko,“ řekl Jirka, který přišel do ložnice.

Oblékla jsem si černé plátěné $\frac{3}{4}$ a k nim oranžové tričko s kamínky a hlubším výstřihem, Podprsenka udělala svoji práci. Vyčesala jsem si vlasy do vysokého ohonu, omotala ho černou gumičku a po očku se podívala na Jirku, co tomu říká.

„Vypadáš jako Olinina starší sestra a ne její matka. Sluší ti to,“ přišel blíž, pohladil mě po rameni a plácl mě po zadku.

„Radši jdi, nebo tě nepustím,“ řekl.

A tak jsem vyšla z ložnice.

„No sláva!“ volala Olina.

Na nohy jsem si vzala bílé plátěné tenisky, k nim vzala bílou kabelku a na oči sluneční brýle. Koukla jsem na Olinu.

„V těch podpatcích daleko nedojdeš,“ varovala jsem ji.

„Maminka má pravdu, raději si vezmi pohodlné boty a všechno utrat,“ řekl Jirka cestou z ložnice a podával Olině dvoutisícovku.

Políbila ho na tvář, poděkovala a obula si boty na nízkém podpatku.

Olina šla přivolat výtah, Jirka mě zastavil, podával mi také dvoutisícovku. Naklonil se ke mně a řekl:

„Kup si něco hodně erotického.“

To už Olina držela dveře od výtahu. Vyšly jsme před dům a šly na tramvaj, která nás zavezla před velké obchodní centrum.

„Peníze máš, dáme si rozhod. Za hodinu se tady sejdem a půjdeme na jídlo,“ navrhla jsem.

Olina souhlasila a už pelášila po dlouhé chodbě, kde byl jeden krám, vedle druhého. Já jsem se rozhlédla a hledala obchod s prádlem. Nesměle jsem do jednoho vešla, opatrně se porozhlédla, jestli tady náhodou nenakupuje někdo známý, ale nikdo tady nebyl. Prošla jsem se kolem vystaveného zboží, ale nic hodně erotického nenašla. Při odchodu mi padl zrak do druhého patra. Svítil tam neonový nápis sexshop. Eskalátor mě vyvezl přímo před obchod. Mírně jsem váhala, mám-li vstoupit, nebo ne. Dodala jsem si odvahy. U pokladny stála asi třicetiletá velice milá prodavačka. Pozdravily jsme se a já se rozhlédla. Samé erotické pomůcky, umělé penisy, a vagíny. Tak tady taky nic, pomyslela jsem si zklamaně.

„Máte přání?“ zeptala se prodavačka.

„No, vlastně ano, ale nikde to tady nevidím. Chtěla jsem nějaké prádlo.“

„Prádlo je o patro níž,“ oznámila mi.

„Ano, to vím, tam jsem byla, ale chtěla jsem spíš erotické,“ poslední slovo jsem zašeptala.

Pokývala hlavou na srozuměnou.

„Tady za rohem jsou nějaké kostýmy a docela hezké prádlo, ale docela odvážné,“ poznamenala.

Měla jsem sto chutí se na místě otočit a odejít.

Ale hned dodala na vysvětlenou: „Nemyslím to ve zlém, já jenom, abyste se nelekla, to víte, tohle je obchod pro náročné.“

To na mě zabralo a přece jsem se šla podívat za roh. Bylo tady několik kostýmů. Různé sestřičky, služebné, čertice, andělé a podobné.

Kousek vedle bylo pověšeno několik korzetů, podvazky, kalhotky bez rozkroku, podprsenek různých tvarů a stříhů. Tak to je něco jiného, řekla jsem si.

„Mohu vám nějak pomoci?“ promluvila za mnou ta milá prodavačka.

„Víte, hledám něco pro...“

„Jasně, pro milence,“ nenechala mě domluvit a chápavě se usmála.

Nevymlouvala jsem jí to, vždyť je to jedno.

„Dívám se, že jste světlovlasá, což takhle zkusit růžovou barvu, nebo bledě modrou?“ ptala se. „V černé byste asi nevynikla

a v bíle, zase byla moc bledá. Nebo fialovou dodala na konec.”

„Fialovou ne,” řekla jsem.

„To je škoda, protože ta by vám slušela,” poznamenala znalecky.

„Fialovou už mám, spíš tu růžovou,” zkusila jsem. „A co byste mi nabídla?”

„Otázka je, na co je váš milenec zatížený. Zda je horňák, nebo dolňák,” čekala co odpovím.

Pokrčila jsem rameny. „Obojí,” usmála jsem se na ni rozpačitě.

Jenom se pousmála, pokývala hlavou a sama pro sebe si řekla: „Šťastná to žena.”

Zalovila mezi věšáky, vytáhla košilku lososové barvy, která se zavazovala pod podprsenkou a jinak volně splývala přes bříško a při každém pohybu ho odhalovala. Podprsenka měla otvory ve tvaru trojúhelníku, ze kterých vykukovaly bradavky. Podala mi ještě kalhotky bez rozkroku stejné barvy a já si to šla do kabinky vyzkoušet. Sama jsem byla překvapená, jak se mi to líbilo.

„Tak jak?” ptala se, ale do kabinky za mnou nešla. Naštěstí.

„Beru,” odpověděla jsem a převlékla se zpět.

„Nechcete se podívat na úplnou novinku?” ptala se mile.

„Proč ne, za podívání, nic nedám,” souhlasila jsem jenom pro to, že tady nikdo jiný nebyl.

Podávala mi věšák, na kterém byly jen nějaké černé kožené šňůrky. Zajímalo by mě, jak se do toho leze.

„Co to je?” ptala jsem se a nechápala, kdo by si to mohl koupit.

„To je nové body, které vás obleče, ale zároveň odhalí svůdná místa.”

„No já nevím,” pochybovala jsem. „Ani nevím, jak bych do toho vlezla.”

V rychlosti mi vysvětlila, jak a co, nebylo to zase tak složité. Bylo mi trapné si ty kožené pásky nevyzkoušet. Pohled do zrcadla, mě přímo ohromil. Širší černé pásky zakrývaly bradavky, vedly k rozkroku a tam je držel krásný motýl, který rozpínal svá zdobená křídla lesklými kamínky těsně nad rozkrokem.

„Sedí?” ptala se napjatě před zkušební kabinkou.

„Jako by to byla moje druhá kůže,” řekla jsem spokojeně.

Brala to jako pochvalu.

„Ale chtělo by to něco na nohy. Punčochy?” váhala jsem.

Za chvilku se na mě dívala ze zrcadla úplně jiná ženská. Černé síťované punčochy se širokou krajkou na konci v polovině stehén, to bylo to, co tomu chybělo.

„Je mi to trapné, ale mohla bych se podívat, jak vám to sedí?” ptala se za zástěnou prodavačka.

Zaskočeně jsem mlčela a přemýšlela, co teď.

„Promiňte, já jsem nechtěla být vlezlá, ale tato kombinace mě nenapadla, tak jsem chtěla vidět, jak to k sobě pasuje. Pro další zákaznice.”

Nabrala jsem odvalu a odhrnula zástěnu.

„Páni! Vy jste kočka. Ten chlápek má ale štěstí,” řekla obdivně.

Bylo mi to trapné. Při placení mi dala vizitku, a poradila mi koupit boty na vysokém podpatku. Vyšla jsem s maximální spokojeností s luxusní fialovou taškou za Olinou, která už tam čekala.

„Teda, já si myslela, že budeš mít nejmíň lodní kufr, když máš skoro půlhodiny zpoždění a ty si neseš malou taštičku,” smála se a sama měla tři obří tašky.

„Tak to seš teda rychlík,” poznamenala jsem k jejím zavazadlům. „Máš hlad?”

„Docela,” řekla a už mě posouvala do rychlého občerstvení.

Ale na to jsem neměla chuť. Zastavila jsem ji.

„Skočíme si k Italům na něco dobrého.”

„Ale ti jsou ve městě a já ještě nemám všechno,” protestovala Olina. Ztišila hlas: „Potřebuju prádlo.”

V duchu jsem se usmála.

„Tady je kousek obchůdek s prádlem, docela hezkým,” a už jsem ji vedla.

Olina byla nadšená. Zkoušela o sto šest. Já jsem se aspoň v klidu podívala, co mají hezkého. Prodáváli tady i plavky. Viděla jsem jedny nádherné. Podprsenka měla bílé a modré proužky. Lemovaná byla červenou stuhou, která se uvazovala kolem krku. Spodní díl byl modrý se širokým červeným lemem, který na bocích vedl v širokou stuhu a ta se na bocích uvazovala. Olina byla pořád v kabině, tak jsem neodolala, vzala si plavky vyzkoušet. Padly mi dokonale. Při cestě k pokladně jsem ještě neodolala a koupila si černou a červenou podprsenku a k nim i kalhotky. Olině to trvalo. Šla jsem k její kabině a oznámila jí, že budu naproti v obuvi. Chvilí jsem bloudila mezi různou obuví a hledala nějaké sexy černé na podpatcích. Padly mi do oka lakýrky s volnou špičkou, co měly na nártu podobného motýla, jako na mém novém oblečku. Z obchodů jsme vyšly stejně a spokojeně kráčely na oběd.

Daly jsme si výborné jídlo, hojně zapily vodou s citronem a odcházely. V tom mi padl zrak na obchod se sportovními potřebami.

„Jé!” zaječela jsem, až se Olina lekla. „Já zapomněla na Pavlovy potápěčské brýle.”

Olina se začala smát nahlas, až se po ní pár lidí otočilo, ale to už jsme vcházely do sportu.

„Ještě by to chtělo nějaké ochranné krémy,” podotkla Olina. A tak jsme šly do drogerie, kde nás zaujaly šminky, ale na krémy jsme nezapomněly. Ověšené taškami jsme dorazily domů. Jirka se hned vyptával, jak jsme pořídily. Otázka spíše směřovala mě. Ujistila jsem ho pohledem, že se může těšit na večer a odnesla tašky do ložnice. Dostala jsem strašnou chuť na kávu a cigaretu. Hledala Jirku, jestli se mnou také nedá šálek. Byl na terase a telefonoval, teda spíš do telefonu řval.

„Tak toto si Radek vypije! Dostane na hodinu výpověď!”

Položil telefon, otočil se ke mně a našťavaně řekl: „Musím hned do Prahy. Příští pondělí se vrátím.”

Stála jsem jak opařená. Bum a je to. Prádlo bude muset počkat a já taky.

Nastal šílený zmatek. Vylovila jsem v ložnici kufr, skládala do něj košile, nějaké spodky. Jirka si šel do koupelny pro pár drobností, houkl na nechápající děti pozdrav a už mačkal tlačítko u výtahu. Postavil kufr na zem a dlouze mě líbal. Probralo nás až zakašlání sousedky z protějšího bytu. Omluvně jsme se na ni usmáli.

„Zavolám ti,” slíbil.

Popadl kufr a nastoupil se sousedkou do výtahu. Kávu jsem si tedy dala sama. Přišel za mnou Pavel, poděkoval za brýle i pár maličkostí, co jsem mu koupila a rozvykládal se o tom, jak se s tátou pokoušeli vařit oběd, ale dopadlo to tak, že připálili hrnec a nakonec si objednali pizzu.

„Neříkej tátovi, že to víš,” prosil. „Schválně šel krabice od pizzy i nepovedené jídlo vyhodit před dům do popelnice a asi dvě hodiny drhnul hrnec.” Smáli jsme se tomu spolu nahlas.

Olina se nám postupně chodila ukazovat v nových modelech. Moc jí to slušelo.

„Taky se nám předved,” podívala se na mě.

Odešla jsem do ložnice a oblékla si nové plavky. Prošla jsem se po terase jako modelka. Děti se smály. Ale Olina mi plavky pochválila, tak jsem byla docela ráda. Chvilí jsme si povídali a potom jsem se pustila do přípravy večeře. Olina mi pomohla udělat zeleninový salát a tousty se šunkou a sýrem. Po večeři si se mnou milostivě zahrály karty. Během hry mi přišla SMS.

„Píše táta,” oznámila jsem. A četla si SMS, nejprve pro sebe.

UZ JSEM DOJEL, CELY TYDEN SI BUDU PREDSTAVOVAT TO, CO SIS KOUPILA. JENOM PŘI TECH PREDSTAVACH TOUHOU A NEDOCKAVOSTI LEZU PO ZDI.

„Co píše?” ptal se Pavel.

Vyrušil mě tím ze zamyšleného úsměvu. Trhla jsem hlavou a promítala si, na co se mě Pavel ptal.

Koukla jsem na mobil, vyjela ze zpráv a řekla: „Nic, pozdravuje vás.”

„To určitě,” řekla Olina pochybovačně.

Odešla jsem jako na WC, abych mohla Jirkovi odepsat: A TO JSI JEŠTĚ NEVIDEL, CO JSEM KOUPILA. OBLEČKY MAM DVA A NOVE PRADELKO. KDYBYS TO NA ME VIDEL, TAK NEODJEDES. Odesláno.

Vzápětí další SMS: PROVOKUJES?

Ještě chvíli jsme si psali, a pak jsem se vrátila k dětem.

Zase mě porazily. Pustily jsme si s Olinou strašně krásný film, ale smutný. Pavel se vrátil z koupelny, jenom zavrtěl hlavou nad tím, jak s Olinou sedíme na sedačce, mezi sebou máme obří mísu popcornu a krabici kapesníků. Radši si šel do pokoje.

ÚTERÝ

Usnula jsem u televize. Celá rozlámaná, jsem se dopotácela do koupelny, dala si rychlou sprchu. V kuchyni vařil Pavel čaj a dával do něj celý zásobník ledu.

„Co budeš chtít k obědu?“ ptala jsem se.

„Nic. My půjdeme na celý den k vodě. Můžeme?“ ptal se.

„Jasně,“ nadechla jsem se, ale Olina co stála ve dveřích, řekla místo mě: „Vím, budeme na mobilu a dám na bráchu pozor.“

Vida, už mě mají pěkně přečtenou. Za chvíli bum, prásk dveřmi a byly v trapu. Dojela jsem si výtahem do sklepa pro pytle se zeminou, nanosila všechny rostliny z bytu na terasu a do odpoledne měla co dělat. Rostlinky byly spokojené a já taky. Uvařila jsem několik domácích vajec a udělala z nich pomazánku.

Po návratu se Pavel přiřítíl do kuchyně, jako hladová vlna. Nalámal si do krku tři rohlíky s pomazánkou, k tomu několik rajčat a okurek. Vypil ledový čaj a byl spokojený.

„Zítra bychom chtěli jít zase, můžeme?“ ptala se Olina.

To bylo nějaké podezřelé. Vplížila jsem se Pavlovi do pokoje.

„Pavle, nemá tam na koupališti Olina nějakou známost?”

Nečekal tuto otázku, nevěděl honem co si vymyslet.

„Takže má,“ odpověděla jsem si sama. „Dáš na ni zítra a i jindy pozor?“

„Já myslel, že má Olga dávat pozor na mě?“ spustil.

„To jo, aby se ti něco nestalo, ale ty na ni dáš pozor, aby se ti neztratila s tím dotyčným z očí. Chápeš?“ ujišťovala jsem se, že mě pochopil.

„Neboj,“ slíbil.

Nedalo mi to, abych si nezahrála na zvědavou matku.

„Jak je starý, ten co se kolem Oliny motá? Není doufám ženatý?“ a s napětím čekala, co mi Pavel odpoví.

Pavel se chechtal. „Teda mami, ty máš dost. Ženatý, takový střevo? Ne, po prázdninách jde do druháku na gymplu.“

Docela se mi ulevilo. Později ve vaně jsem volala Jirkovi. O všem jsem ho informovala. Ujistil mě, že Olinka je rozumná holka.

„Copak děláš?“ ptal se.

„Jsem ve vaně,“ slyšel můj mích.

„Tak mi to popiš,“ loudil.

Skončilo to sexem po telefonu. V ložnici jsem usnula s knížkou.

Středu a čtvrtek děti trávily na koupališti a já úklidem celého bytu. Ve čtvrtek večer byly všude vyleštěná okna, převlečené peřiny, nikde ani smítko.

Večer se Olina se balila na tábor. Jela tam, jako pomocný instruktor. Pavlovi jsem s balením pomohla já.

Večer si každý nařídil budík na mobilu na šestou hodinu. V devět byl odjezd na tábor a museli jsme se na nádraží dostat MHD.

PÁTEK

Páteční ráno proběhlo bez větších zmatek. Jenom Olina šlela, že nemůže najít své značkové sluneční brýle. Nakonec je

našla. Tragédie byla zažehnána. Každý měl kufr na kolečkách a příruční tašku. Dala jsem do každé svačinu, připravenou od včerejšího večera. Nějak se venku mračilo počasí.

„Snad vám nebude moc pršet,“ zadoufala jsem.

Už jsme se výtahem blížili do přízemí.

„Já nemám mobil!“ volal nešťastný Pavel.

„Ale já jo, když tak ti ho půjčím, abys mohl zavolat mamince, že se ti stýská, ať si pro tebe přijede,“ škádčila ho Olina.

„Olino!“ zvýšila jsem hlas. Pro zatím to zabralo.

Vytáhnout kufry do tramvaje byla docela práce, zrovna nejela nízkopodlažní. Ven nám to šlo lépe, i když s velkým hlukem, ale přece. Nepřišli jsme poslední. Za chvilku přijel autobus, naložily se kufry, a podle jmenného seznamu se nastupovalo do autobusu. Loučila jsem se s ratolestmi se smíšenými pocity. Dala oběma pusy, i když se jim to nelíbilo, a zanedlouho mávala, div jsem si nevykloubila ruku. Tak a zůstala jsem ve městě sama.

Bloumala jsem ulicemi a přemýšlela, co budu dělat. Zasloužila bych si nějakou odměnu, za to, že mě všichni opustili, řekla jsem si v duchu a zašla do salonu, kde jsem si chtěla nechat obnovit melír a upravit účes. Ujal se mě mladý, velice pohledný klučina.

„Tak co uděláme s tou příšernou barvičkou?“ ptal se a při tom se mi probíral rukama ve vlasech.

Z jeho hlasu a gest jsem pochopila, že je stoprocentně čtyřprocentní a proto jsem mu řekla:

„Nechám to plně na vás,“ opřela jsem se do křesla. „Ale moc nezkracovat.“

To už se pustil do díla. Nanesl mi blond barvu. Potom vlasy vysušil a tenké pramínky nabarvil na světlounce hnědou. Na vlasy po umytí nanese zábal, aby se chudinky z té chemie vzpamatovaly.

„Půl hodinky necháme působit ten zábaleček a potom z vás bude kóča,“ řekl znalecky. „Dáte si kávičku?“ ptal se ochotně.

„Káva by neškodila,“ řekla jsem mu.

„Curkříček a mlíčko?“ zvolal od baru.

„Jen trošku mléka. Děkuji,“ usmála jsem se na něj.

Opláchl mi zábal z vlasů, mírně je vysušil. V křesle, když mi je rozčesával, se na mě podíval do zrcadla.

„Vážně to necháte na mě, abych dal těm vašim holkám šmrnc?“ ujišťoval se.

Jenom jsem přikývla.

„Tak zavřete očička drahoušku a připravte se na to, že z vás bude nová kočka.“

Poslechla jsem. Bylo těžké nedívat se. Slyšela jsem jenom cvakat nůžky.

„Nelekněte, se zlatíčko, dám vám na holky trošičku tužidýlka, vyfoukám a bude to,“ informoval mě po chvíli.

Když ztichl fén, tak prováděl ještě nějaké úpravy a zafixoval lakem na vlasy.

„Hotovo. Můžete se podívat drahoušku,“ řekl docela nadšeným hlasem.

Zírala jsem na sebe překvapeně do zrcadla a ani nemrkla. Viděla jsem ten nejlepší účes, jaký bych si mohla přát. Nervózně přešlápl z jedné nohy na druhou. Na tváři se mi objevil zářivý úsměv.

„Teda, vy jste kouzelník a ne kadeřník,“ chválila jsem jeho dílo. A ani trochu nepřeháněla. Barva byla dokonalá. A účes? Účes byl senzační. Budil dojem velkého objemu. Sestříhal mi je v zadu do špičky, tak vypadaly delší.

„Divím se, že nemáte vlastní salon,“ řekla jsem po pravdě. „Co jsem dlužná? Potvrzení nepotřebuji.“

„1500,-“ řekl a odepínal mi pláštěnku.

„Prosím? 1500,-?“ zopakovala jsem pro jistotu částku, jestli jsem nepřeslechla.

„Ano. Totiž barvení, stříhání, melírek a balzámek,“ vypočítával na prstech rozpačitě.

Najednou mi došly jeho rozpaky.

„Omluvám se, asi jsme si nerozuměli, ale v salonu, kam běžně chodím, bych platila mnohem víc, proto jsem si myslela, že špatně slyším,“ vysvětlila jsem mu. A dodala: „A ani z poloviny bych nevypadala takhle.“

Viditelně se mu ulevilo. Nedalo se mi ho nezeptat.

„Řekněte mi, jak je možné, že někdo tak šikovný, jako vy nemá svůj vlastní salon.“

„No totiž,“ podíval se na mě trochu stydlivě. „Já jsem herec.“

Zamrkala jsem překvapeně nad jeho vysvětlením, ale proč ne. Podávala jsem mu dvoutisícovku.

„V pořádku, ale budu chtít vaši vizitku,“ čekala jsem, až mi ji podá.

Šel pro ni za bar, chvílku ji hledal a podával mi vizitku a ještě nějakou obálku. Nechápala jsem, proč mi dává obálku. Ale hned mi to vysvětlil.

„Máte tam dva volňásky na naše představení,“ sdělil. „Určitě přijďte, beruško, rád vás zase uvidím.“

V obálce byly dvě vstupenky na travesti show.

„Můžu vás ještě o něco poprosit?“ ptal se trochu váhavě. „Nechci otravovat, ale kdybyste náhodou věděla o někom šikovném, kdo by uměl šít a sem tam upravil a opravil šaty a kostýmy, dejte mu prosím moji vizitku,“ podával mi ještě jednu.

„A já bych vám nestačila?“ ptala jsem se.

Překvapeně na mě koukal.

„Vy umíte šít?“ zíral na mě nevěřicně.

„Tak trochu tomu rozumím.“ Na druhou stranu jedné vizitky jsem mu napsala své číslo. „Zavolejte, až budete potřebovat,“ schovala si obálku do kabelky, rozloučila se a spokojeně jsem vyšla na ulici.

„Krásná slečno, nešla byste se mnou na kávu?“ ozval se někdo za mnou. Ani nevím proč, ale ohlédla jsem se po hlase. Stála tam vysmátá Romana.

„No nekecej! Co ty tady? Já myslela, že jste ještě na líbáncích,“ zvolala jsem.

„Včera jsme se vrátili, ale stálo to za to,“ řekla. „Tak co to kafe?“

„Před chvílí jsem jedno měla,“ a ukazovala na salon.

„Tak pojď aspoň se mnou, jestli máš čas, jdu koupit materiál na panenky do nemocnic.“

Romanina firma vyrábí látkové panenky pro děti v nemocnicích. Oni na nich ukazují, kde je co bolí a co je trápí. Sami si je vybarvují a oblékají do oblečků, které také firma šije. A po uzdravení si je berou s sebou domů.

„Čas mám, Olina s Pavlem odjeli a Jirka je do pondělka v Praze,“ řekla jsem Romaně.

Nakoupily jsme spoustu bílého plátna a molitanu na vyplnění, potom jsme skoupily skoro všechny zbytky látek na oblečky, ještě nějaké nitě, knoflíky, pár metrů gumy, krajek a hotovo.

„Nechtěla bys mi pomoci s šitím oblečků?“ ptala se Romana. „Těch je pořád nedostatek.“

„Ráda, stejně budu o víkendu sama, tak se aspoň zabavím,“ souhlasila jsem s radostí.

Donesly jsme všechno do auta, které měla Romana zaparkované kousek. Odvezla mě domů. Šla se mnou nahoru, aby mi tam nechala látky a jednu hotovou panenku pro mustr. Uvažily jsme si kávu a povídaly si až do oběda. Teda hlavně Romana, jaké to bylo na chatě. Lukáše tam potkávala na každém kroku. Adama už neviděla. Asi odjel domů.

Podívala se na hodinky.

„Jejda, to jsem se zdržela,“ zhrozila se. „Musím letět, čekají na materiál.“ Vysvětlila a spěšně se šla obout.

„Půjdu s tebou. Koupím si něco k jídlu. Nic tady není. Zatím zavolej výtah, skočím si pro tašku,“ řekla jsem.

Před vchodem jsme se rozloučily a každá šla svým směrem. Mířila jsem do masny. Dostala jsem chuť na přírodní řízek. Potom do potravin pro pečivo, nějakou zeleninu a rychle pelášila domů.

Nejdřív jsem si opekla kuřecí prsa na prudko, k tomu si dala chleba a zeleninu. Zapila džusem z černého rybízu. Spokojená z dobrého jídla, jsem šla do komory, vytáhla z police šicí stroj a v kuchyni se pustila do práce. K tomu mi hrálo rádio. Hrozně mě to bavilo. Vyhrála jsem si jako malá. Sukýnky jsem zdobila krajkami, volánky, kapsičkami a podobně. Na kalhoty zase pro změnu šle a kapsičky s knoflíky. Byla jsem tak zabraná do práce, že jsem zapomněla na celý svět. Devět hodin večer, nechápala jsem pohled na hodiny. Ale hromada hotových oblečků mě potěšila. Zkontrolovala jsem mobil. Vida, děti psaly, že jsou v pořádku a nepřijatý hovor od Jirky. Volala jsem mu zpět.

„Kdepak se mi zase touláš?“ ptal se vesele.

„Pracuji a neslyšela jsem mobil, ale hrozně mě to baví. „Pomáhám Romaně, šiju oblečky pro panenky pro děti do nemocnice.“

„A co děti? Jak jste to ráno zvládli.“

Jirkův zájem mě potěšil.

„V pohodě,“ uklidnila ho. „Kdypak se mi vrátíš?“ ptala jsem se nedočkavě.

„Je to tady docela dobře, už se moc těším, budu se snažit přijet co nejdřív,“ slíbil.

„Tak se snaž. V celém bytě jsem sama a je mi smutno.“

Ještě chvíli jsme si povídali a potom musel Jirka končit.

Asi do desíti jsem ještě šla, ale vzhledem k tomu, že sousedovi pod námi vadí jakýkoli hlučnější zvuk a obzvlášť po desáté hodině večerní, jsem toho nechala, vše uklidila, šla na terasu s šálkem čaje a cigaretou. Chtělo se mi spát, ale ještě jsem si napustila vanu, zapálila vonné svíčky a položila se do voňavé pěny. Docela dlouho jsem relaxovala a těšila se na pondělí, až se Jirka vrátí. Natřela si celé tělo pleťovým mlékem a zjistila, že nemám nic na sebe. Nezahalovala jsem se do osušky. Doma nikdo nebyl, tak to bylo zbytečné. Zastavila jsem v předsíni před velkým zrcadlem a poupravila si účes. V tom zachrastil zámek u hlavních dveří. Zloděj, napadlo mě jako první možnost. Pomalu se otevíraly vchodové dveře. Nemohla jsem se ani pohnout, úlekem mi zdřevěněly nohy. Stála jsem tam nahá a bála se, co se bude dít. Ve dveřích stál Jirka s kufrem v ruce.

„Co tady prosím tě blbneš? Ty tady někoho máš?“ zavřel rychle dveře a pustil kufr na zem.

„Byla jsem se vykoupat a nevzala jsem si nic na sebe,“ vysvětlovala jsem s úlevou, že je to Jirka a ne zloděj.

Nevěděla jsem, jestli mi věří, nebo si myslí, že tady někoho mám, ale bylo mi to jedno. Cestou do ložnice jsem se jenom zeptala, jestli má hlad.

„Něco bych si dal, ale nejdřív si dám koupel.“

V ložnici jsem slyšela, i když se snažil, být potichu, že prohledává celý byt. Pobavilo mě to. Vylovila jsem ze skříně ten nový, páskový obleček, navlékla si punčochy a obula boty na vysokém podpatku. Při prvním kroku mírně zavravorala. Byla to výška. Pro jistotu jsem se po ložnici prošla tam a zpět, šlo to. Sice pomalu, ale šlo to. Zkontrovala jsem se v zrcadle, potěšeně se na sebe usmála. Ze skříně si vzala nejdelší župan, jaký tam byl, zavázala si ho a šla do kuchyně. Z lednice jsem vytáhla dva kuřecí řízky a udělala je Jirkovi na prudko. Akorát jsem krájela zeleninu, když přišel za mnou. Políbil mě na temeno.

„Copak mi chystáš? Ženuško?“

„Masičko, mužíčku,“ otočila jsem se na něj a viděla, že je pouze v ručníku.

Přistoupila jsem k němu a políbila ho na tvář.

„Posaď se, už to je,“ dávala jsem na stůl talíř a sklenici džusu. Při jídle se na mě zadíval.

„Ty jsi byla u kadeřnice?“ ptal se.

„Ne, ale u kadeřníka.“ Vyprávěla mu, jakou náhodou jsem na něj natrefila. A ukázala mu i dva volňásky na představení.

„Ale nemusím tam s tebou, že?“ ptal se vyděšeně Jirka.

„Nemusíš, vezmu Romanu, nebo Janu, ale nevíš, o co přicházíš. Abys nelitoval,“ zavtipkoval jsem. Víím, že na takovou zábavu není.

Dojídal, schválně jsem se posadila na židli vedle, otočila se tak, aby mi kolena směřovaly k Jirkovi a jako by náhodou, dala nohu přes nohu. Saténový župan mi sklouzl a odhalil síťované punčochy. Jirkovi zaskočil poslední sousto. Musel se napít.

„To je ten nový model?“ ptal se zvědavě.

Vůbec neviděl, co mám na sobě, kromě punčoch a bot. Vše bylo ukryto pod županem. Pohladil mě po koleni a mířil vzhůru, ke stehnu, ale včas jsem ho zastavila rukou. Bylo na něm vidět, jak je nervózní a zároveň z toho všeho vzrušený. Naznačil mi, abych si stoupla a šla k němu blíž. Stála jsem před ním a levou nohu jsem dala na kraj židle, kde seděl. Hladil mě po kotníku, přes lýtko až po stehno, ale opět jsem ho zastavila. Dala nohu na zem a odhrnula z jeho vzrušení ručník. Pořád zahalena do županu, jsem si s ním hrála pomalu a zlehka jak rukama, tak ústy. Dosáhl velice silného orgasmu. Chvilku mu trvalo, než se z něho vzpamatoval. Pořád seděl, jen si mě přitáhl a rozvázal mi pásek od županu. Dívala jsem se do jeho

překvapených očí. Stáhl mi župan z ramen a nechal ho volně spadnout na zem. Obdivně se na mě díval. Viděla jsem, že se mu to líbí. Tohle asi nečekal, pomyslela jsem si. Začal mě opět hladit po stehnech, potom po jejich vnitřní straně a v rozkroku. Vstřebávala jsem jeho horké doteky. Pokračoval nahoru po koženém pásku, co mi skrýval bradavky. U nich se zastavil, odsunul stranou kožený pásek, vstal a začal je postupně hladit rukou a potom laskat jazykem. Zavravorala jsem na těch vysokých podpatcích. Jirka mě zachytil a pro jistotu opřel o stůl. Líbal a dráždil mě rukou, později jazykem. Nakonec byl tak vzrušený, že mě položil na stůl a přivedl mě k orgasmu.

„Tak tohle jsem nečekal ani v nejdívočejším snu,” říkal, když mi pomáhal vstát. „Hrozně rád bych viděl i ten druhý obleček, ale jsem hrozně unavený, jak jsem za tebou spěchal. Zítra. Pojď si lehnout.“

„Ty sice jsi unavený z cesty, ale mám podezření, že jsi přijel dřív jenom pro to, aby si mě s někým nachytil.”

„To není pravda, chtěl jsem být co nejdřív s tebou,” bránil se.

„Tak proč jsi prohledával byt?” nebylo mi jasné.

„Promiň, ale když přijedu nečekaně ze služební cesty a manželku najdu úplně nahou v předsíni, tak to by asi napadlo každého, že tady máš milence. Nemyslíš?” mírně zvýšil hlas.

Chvíli jsme na sebe koukali a potom se smáli.

„Pojď spát, zítra mám volno, uděláme si hezký den,” vzal mě kolem ramen a vedl k ložnici.

SOBOTA

Jirka spal dlouho. Dostala jsem bláznivý nápad. Potichu jsem ve skříní vylovila ten druhý obleček a šla se do něj převléct do koupelny. Vyčesala jsem si vlasy do dvou culíků nad uši. Přichystala snídani a kávu, odnesla ji na terasu a vrátila se do kuchyně, kde jsem schválně pustila příborový nůž do dřezu, abych Jirku rachotem vzbudila. Povedlo se. Za chvíli Jirka mířil na záchod a do koupelny. V rychlosti jsem se přesunula na terasu, lehla si na opalovací lehátko, zavřela oči a čekala. Asi za dvacet minut, přišel Jirka na snídani. Tušila jsem, že stojí ve dveřích.

„No, tak takovou snídani si dám líbit,” řekl a stoupl si mi za hlavu. Políbil mě, já se prohnula v zádech. Začal mi rukama hladit bradavky, co mi vykukovaly z podprsenky. Při tom, se mi rozevřela košílka tak, že byly vidět mé kalhotky bez rozkroku. Na to, jsem ho začala hladit přes trenýrky a cítila, jak pomalu roste. Obešel lehátko na druhou stranu, prozkoumat kalhotky. Nejdříve pohledem, potom rukama. Lehl si za mnou, otočil si mě zády k sobě, zvedl mi nohu a dráždil mě rukou. Stáhl trenýrky a pronikl do mě. Pomalu se ve mně pohyboval, a při tom mi rukou dráždil klitoris. Přidával na rychlosti a než jsme došli k vyvrcholení, zazvonil zvonek. Nedal se vyrušit a pokračoval rychleji a rychleji nervózní z toho, kdo to otravuje. Došel do cíle, ale já ne. Poznal to. Vstal, natáhl si trenky a našťavaně šel otevřít.

Ještě na mě volal: „Nikam nechod’, to vyřídím rychle.”

„Jirku!!!“ Slyšela jsem ode dveří nadšené volání. „Už jsme se báli, že není nikdo doma. Vidiš dědečku, že je někdo doma.”

Tchýně, poznala jsem podle hlasu a dostala strach, že mě takhle uvidí. Doufala jsem, že je Jirka vezme do kuchyně a zavře za nimi dveře, abych se mohla jít převléknout.

„Radka není doma?” slyšela jsem, jak se ptá tchán.

„Ale je,” odpověděl Jirka. „Snídá na terase.”

Vytřeštila jsem oči a chytla se za hlavu. To je cvok, copak neví, co mám na sobě? Těmi řečmi je za mnou vlastně poslal. Co budu dělat? Už byly slyšet kroky přes obývací. Strhla jsem z lehátka molitan a omotala se do něho. Napjatě čekala, co se bude dít. S milým úsměvem vešly ti dva na terasu, ale když viděli, že se tam krčím zabalená v molitanu, tak se zastavili v polovině kroku a nechápali, co tam dělám.

„Stalo se Ti něco Radko?” ptala se starostlivě tchýně.

Naštěstí tchán pochopil. Trochu se zasmál a obrátil se na tchýni.

„Vždyť Jirka říkal, že snídají na terase, akorát my už snídáme něco jiného, než tihle dva, babičko.” Mrkl na mě.

Viděla jsem na tchýni, jak si promazává mozkové závity, také jí to došlo.

„Aha, jo tak?” zasmála se a já utekla do ložnice, kde jsem viděla Jirku, jak se svíjí v křečích smíchu na posteli.

Stoupla jsem si před něj a hodila po něm našťavaně molitan.

Utřel si uslzené oči. „Promiň, mě to v té chvíli vůbec nedošlo.”

Ani jsem se na něho nepodívala. Sundala jsem si košilku i kalhotky. Nahá a hlavně našťvaná, jsem stála před otevřenou skříní. Sehnula jsem se k zásuvce se spodním prádlem a hledala kalhotky a podprsenku stejné barvy. Jirkovi silné paže mě chytily za ramena a posadil si mě na klín. Ani jsem neslyšela, že si sundal trenýrky. Roztáhl mi nohy a rukou prozkoumal moji vlhkost. Mírně mě nadzvedl a posadil si mě na sebe zprudka a pokračoval ve stejné rychlosti. Mírně mě předklonil a za chvíli jsem dosáhla svého vyvrcholení, které se na terase nedostavilo.

„Měl by jsi jít za vašima, jsem tam hned,” podívala jsem se na něj, seděl na posteli pořád nahý.

„Zrovna dnes jsem chtěl snídat celý den,” řekl smutně, oblékl si trenýrky, kraťasy a šel.

Taky bych klidně snídala celý den, pomyslela jsem si. Kdy se nám to zase poštěstí. Oblékla jsem si černé plátěné šaty na propínání, rozpustila culíky a šla za nimi.

Udělal jsem si horkou kávu a posadila se za nimi.

„Přijeli jste na nákupy?” ptala jsem se.

Tchýně zavrtěla hlavou.

„Honza jel do Brna, tak nás tady vysadil a až si vyřídí, co potřebuje, tak pro nás přijede,” oznámil tchán.

Šla jsem do kuchyně odnést nádobí. Za chvíli byl u mě Jirka.

„Takže tady můžou být do večera. Teda, ne že bych je neviděla, ráda, ale zrovna dnes?” podívala jsem se Jirkovi do očí.

„Vydrž,” řekl a mizel v koupelně i s mobilem.

„Co budeš dnes vařit, Radunko?” zajímala se tchýně.

„Zjistím, na co bude mít Jirka chuť a podle toho,” řekla jsem.

V tom přišel Jirka.

„Vezmeme vás s Radkou na jídlo. Každý si dá to, na co má chuť,” oznámil Jirka.

„Já bych chtěl ochutnat to kuře, jak pořád ukazují v televizi tu reklamu. Svěřil se tchán.

Přišlo nám to s Jirkou legrační, ale proč ne. Na chvíli jsem se omluvila a odešla se do koupelny naličit. V zápětí přišel Jirka.

„Volal jsem Honzovi. Za hodinu za námi přijede do KFC. Potom budeš jenom moje,” řekl, přišel blíž a krásně mě líbal. Začal mě hladit, stáhl mi kalhotky a strčil si je do kapsy a odcházel.

„Co to znamená?” ptala jsem se.

Otočil se ve dveřích.

„Jdi bez nich, bude to sexy,” mrkl na mě a zmizel.

Co ho to popadlo? Tohle ještě nikdy neudělal, přemýšlela jsem. V rychlosti se naličila, navoněla a mohli jsme vyrazit. Výtah nás svezl do přízemí a šlo se pomalu k autu.

Dojeli jsme na velké parkoviště, kde bylo kolem spousta restaurací a rychlého občerstvení a zamířili do KFC.

Tchán šel s Jirkou dovnitř a já si sedla naproti tchýni venku ke stolu na lavičku.

„Co koťata? Už se narodila?” nadhodila jsem téma.

„Včera, je jich osm, snad je udám,” povzdechla si.

„Určitě, ujistila jsem ji, ale kdyby ne, tak s námi nepočítej,” varovala jsem ji v dobrém.

Jirka s tchánem toho nesli, jako pro celý zájezd.

„Chtěl jsem všechno ochutnat,” vysvětloval tchán.

„Tak hlavně, aby vám chutnalo,” řekla jsem a zakousla se do jednoho lahodného kousku.

Jirka s rodiči udržoval rozhovor a jednou rukou si dával kuře a druhou mi položil na koleno, aniž by se na mě podíval. Zpozorněla jsem a čekala, co se bude dít. Nedělo se nic, nechal voně ruku položenou a tak jsem opět začal jíst. Po chvíli sunul ruku výš a ještě výš, hladil mě na tříse a pokračoval v rozkroku. Bylo mi to nepříjemné, před Jirkovými rodiči. Nenápadně jsem ho odstrčila a dala si nohu přes nohu.

„Skočím si doplnit pití,” řekla jsem a šla.

Při návratu seděl na mém místě Honza.

„Ahoj švagrová!” volal na mě. „Já ti sedím na místě, že?”

„Ahoj švagře,” odpověděla jsem. „To nevadí.”

Posunul se víc k Jirkovi a já si sedla vedle Honzy. Podívala jsem se, co tomu říká Jirka. Ten se na mě ušklíbl. Musela jsem se tomu smát.

„Tak já nevím jak vy,” řekl Honza po chvíli, „Ale já jsem najedený až, až.”

Jídla tady hodně zbylo, ale to si vzal tchán s sebou, až na jeden kyblík s kuřecími kousky. Ten ukořistil Jirka.

Rozloučili jsme se s tím, že se uvidíme příští sobotu. Po cestě jsem s Jirkou ještě zajela nakoupit základní potraviny a pár maličkostí. Já jsem si přihodila do košíku kornout zmrzliny a Jirka čokoládu v tubě. Ještě dobré víno, oříšky a brambůrky.

Cesta domů byla dlouhá, stáli jsme v nekonečné koloně. Jirka mě začal pravou rukou hladit v rozkroku. Pohodlně jsem se opřela, dal nohy od sebe a nechala se dráždit. Po chvíli se kolona uvolnila a Jirka se věnoval řízení.

Tašky jsme naložily do výtahu, Jirka zmáčkl knoflík a přitiskl se na mě. Začal pod šaty hladit můj zadek a kousal mě do ucha. Výtah dojel až nahoru a dveře nám otevřela sousedka, která chtěla jet dolů.

„To se musíte pořád muckat ve výtahu, nebo před výtahem?” ptala se rozčileně.

Oba jsme ji při vystupování z výtahu pozdravili, ani nám neodpověděla a jela dolů.

Doma jsme uklidili nákup. Rozbalila jsem kornout zmrzliny a šla na terasu. Bylo mi hrozné vedro.

Lehla jsem si na lehátko do stínu a vychutnávala tu studenou pochoutku. Jirka si lehl na lehátko vedle, čokoládu položil na stolek a ještě se vrátil do kuchyně pro limonádu a skleničky. Sundal si triko a kraťasy. Posunul si lehátko na sluníčko, chtěl se opalovat. Věnovala jsem se zmrzlině a koutkem oka jsem si všimla, že mě Jirka pozoruje. Schválně jsem dělala, že ho nevnímám a začala jsem zmrzlinu lízat provokativně na vrchu, potom jsem jezdila jazykem dokola a nakonec si ji strčila do pusy a pokračovala v lízání okolo. Podívala jsem se na Jirku, který ze mě nespouštěl zrak.

„Ty potvoro,” řekl „Provokuješ?”

Dostalo ho to. Přeshla jsem k jeho lehátku, sedla si na něj obkročmo se zmrzlinou v ruce a umazala ho na hrudi. Potom jsem ji slízala. Pokračovala jsem na břiše, stehnech, a když si sundal spodky, tak i tam. Jak bylo po všem, zmrzlina ležela rozteklá na zemi.

„Dlužíš mi zmrzlinu,” usmála jsem se na něj a lehla si na lehátko do stínu.

„Dám ti moji čokoládu,” řekl a stále ještě nahý ke mně přistoupil s tubou čokolády v ruce. Položil ji na moje lehátko a rozpínal knoflíky na šatech. Potom mi je svlékl. Zůstala jsem na lehátku pouze v podprsence. Tu jsem si sundala sama. Lehla jsem si a uvolnila se. Jirka vzal čokoládu. Vyplázla jsem jazyk, trochu mi na něj nanesl. Schválně mi ji nechal ukápnout i na ret. Pokračoval s ní na ucho, krk a rameno. Postupně mi ji slízel. Přesl na prsa, tam čokoládou nešetřil. Kolem pupíku vykroužil kolečko, dal mi nohy od sebe a silnou vrstvu nanesl na třísla. Když ji z třísel dostával jazykem dolů, tak se dostala i na klitoris. Po těchto hrátkách jsme si spolu vlezli do vany a pořádně se umyli od jídla. Vyšli jsme nazí z koupelny, Jirka šel do kuchyně otevřít víno a já na terasu uklidit zmrzlinu. V kuchyni jsem ji hodila do koše, umyla si ruce a podala skleničky. Do misky jsme nasypali oříšky a šli na terasu. Jirka si posunul lehátko k mému, byl tam už stín, ale vedro bylo pořád. Nalil nám víno. Popíjeli jsme, leželi nazí na lehátcích a povídali si. Ideální sobota říkali jsme si.

„Až na tvoje rodiče,” připomněla jsem mu.

Zase se začal mást.

„Víš, jak mi bylo, když jsem tady stála v tom prádle a slyšela, že se blíží? Tak jsem se aspoň omotala do toho molitanu,” smála jsem se tomu také.

Dolil mi zbytek vína a šel pro druhou lahev. Trošku jsem se opila. Dopíjela jsem další skleničku a dostala škytavku. Nechtěně jsem se polila na hrudi. Nadzvedla jsem se na loktech a hledala nějaký

kapesníček, do kterého bych se utřela. Ale Jirka se ke mně naklonil a víno mi slíbal z těla. Začali jsme se líbat a pomilovali se.

Otřepala mě zima. Začal se zvedat vítr, vypadalo to na bouřku. Uklidili jsme věci z terasy do kuchyně, a zakryli lehátka, pod střechu, aby nezmokly.

Na nahém těle jsem měla husí kůži, byla mi zima. Šla jsem do koupelny a dala si rychlou horkou sprchu. Oblékla si froté župan a šla do obývacího pokoje, kde mezitím Jirka na konferenční stolek nachystal talíře, ubrousky a kbelík z KFC. Také byl oblečený. Až, když jsem viděla tu hostinu, tak mi zakručelo v žaludku.

„Máš hlad?“ ptal se Jirka.

„Strašný,“ usmála jsem se a sedla si na sedačku, vzala si kousek kuřete a z chutí se do něj zakousla.

„Pustíme si film? Kluci v práci mi ho doporučili,“ a už nastavoval DVD.

Seděli jsme vedle sebe na sedačce, dívali se na docela napínavý film. Mělo to děj a do poslední chvíle jsem nevěděla, jak to dopadne. Byly tam i místy odvážné erotické scény.

„Kam se na nás hrabou,“ řekl Jirka u jedné takové scény.

Objal mě kolem ramen a já si na jeho rameno položila hlavu. Příběh skončil dobře, ale byla tam ještě jedna poslední scéna. Odehrávala se na nějaké lovecké chatě. Stála tam dívka zády k hlavnímu hrdinovi. Ten si za ni postavil a začal ji hladit pod tričkem, lechtat na břiše, potom ji svlékal, políbil na půlky zadečku, šimral pod koleními jamkami a jazykem přejížděl po páteři.

Nejdříve jsem si myslela, že jsem tuhle scénu už v nějakém filmu viděla, ale v zápětí mi došlo, že jsem to zažila na vlastní kůži s Adamem na zámku. Říkal mi přece, že to viděl v nějakém filmu.

Vzpomněla jsem si na to, jaké to bylo fantasticky vzrušující při silné letní bouři. Venku se zablesklo a udeřil hrom. Lekla jsem se.

„Nechceš si tu poslední scénu vyzkoušet?“ ptal se Jirka.

„Nezlob se, ale jsem strašně unavená, dnes bylo těch scén až moc. Půjdu spát,“ zívla jsem a se smíšenými pocity odešla do ložnice.

Než si šel Jirka za mnou lehnout, tak jsem spala s docela živým snem. Byla jsem v noci na zámku, venku řádila silná letní bouře...

NEDELE

Ráno jsem se probudila sama v posteli. Hledala jsem Jirku. Byl v koupelně a sprchoval se.

„Zlobíš se, za ten včerejšek?“ ptala jsem se přes zástěnu, aniž bych ji odhrnula.

„Neblázní, proč? Nemusíme se po nikom opičit, my si vystačíme s vlastní fantasií,“ řekl.

Odešla jsem z koupelny udělat snídani a kávu. Venku pršelo. Jiří přišel do kuchyně v obleku. Musel do práce.

„Nebudeš se tady nudit?“ ptal se mě při loučení.

„Kdepak, budu šít oblečky na panenky,“ oznámila jsem mu svůj plán. „Jak dlouho budeš pryč?“

„Na večeri jsem zpět,“ slíbil. „Uvaříš? Nebo si někam zajdeme?“

„Nechám to na tobě,“ řekla jsem.

„Ozvu se ti. A domluvíme se,“ řekl a při tom se koukl na hodiny.

Spěchal, tak jsem ho nezdržovala. Převlékla jsem se do kalhot a trička, vytáhla si šití a pustila se do práce. Už mi docházely látky, když se rozezněl můj mobil. Volal Jirka.

„Jak jsi na tom?“ ptala jsem se.

„Kolem sedmé budu doma,“ oznámil.

V rychlosti jsem koukla na hodiny. Bylo pět.

„Kup nějaké dobré červené víno a já uvařím,“ řekla jsem do telefonu a v duchu přemýšlela, co uvařím.

„Uděláme si romantický večer?“ vyzvídal.

„Ještě nemáš dost?“ smála jsem se.

„Tebe nebudu mít nikdy dost, a když nemusím čekat, až bude doma klid a schovávat se s tebou v ložnici a můžu tě mít kdekoli v bytě, jsem z toho k neudržení. Mám na tebe už teď strašnou chuť,“ šeptal do telefonu.

„Už se těším na to, co se mnou uděláš, ale teď ti připravím nějakou dobrotu, abys měl dostatek energie,” ukončila jsem hovor.

Uklidila jsem šití, otevřela lednici a dumala, co uvařím.

Z lednice jsem vytáhla vepřovou panenku. Nakájela ji na tenké plátky, rukou naklepala, osolila a na každý plátek položila anglickou slaninu, do které jsem zamotala olivu s papříčkou. Plátky jsem přehnula, zašpendlila párátkem a dala na rozpálenou pánev. Zprudka opekla po obou stranách a zalila trochou červeného vína, které jsem měla otevřené v lednici. Přiklopila pokličkou, ztlumila plamen a zvolna dusila do měkka. Jako přílohu jsem uvařila rýži. Maso bylo měkké, rýže uvařená. Koukla jsem na hodiny. Měla jsem ještě půl hodinky pro sebe. Šla jsem si dát sprchu, hojně se navoněla a silně nalíčila. Rozčesala si pořádně vlasy a v předklonu si do nich nanesla tužidlo a vmáčkla ho do konečků vlasů. V ložnici jsem si oblékala tu sexy košilku, a kalhotky bez rozkroku. Akorát přišel Jirka. Pootevřela jsem dveře od ložnice tak, aby mě neviděl.

„Za pět minut bude prostřeno,” řekla jsem směrem do předsíně a v ložnici si obula lakýrky na vysokém podpatku.

„Skočím rychle do sprchy a hned jsem tam,” řekl Jirka.

V předsíni stála lahev červeného vína. V kuchyni jsem ji otevřela, prostřela, zapálila svíčky a na každý talíř jsem dala dva kopečky rýže, pár kousků masa a rýži polila šťávou z masa. Postavila víno na stůl i skleničky a hledala příbory, když jsem uslyšela hvízdnutí. Otočila jsem se a viděla Jirku, jak stojí se založenýma rukama ve dveřích a na sobě má tygrováné trenýrky, které na něm zbožňuji. Otočila jsem se zpět pro příbory.

„Ahoj miláčku, nalij prosím víno,” usmála jsem se na něj.

Otočila jsem se k němu s příbory v ruce. Podala jsem talíře s jídlem a ubrousky. Jirka pustil CD s romantickou hudbou. Seděli jsme naproti sobě. Pozvedli skleničky a přitukly si.

„Na co?” ptala jsem se.

„Na nás,” odpověděl a mrkl na mě.

Pustili jsme se do jídla. Bylo výborné. Povídali jsme si nenuceně o problémech ve firmě. Jirka vyhodil Radka, s kterým byly už dlouho problémy a potřeboval někoho jiného, a spolehlivého. Pomalu jsme dojedli.

„Bylo to výborné,” pochválil mi Jirka večeři.

Spokojeně jsem se na něj usmála a dala nádobí do dřezu, opláchla talíře od rýže a otevřela myčku, abych do ní dala nádobí od večeře. Když jsem stála ohnutá u myčky tak jsem slyšela, jak Jirka zakašlal.

„Ty seš tak sexy, že se mi až tají dech,” řekl. „A není to jenom tím oblečením. Je to tebou. Kdybys věděla, co se mi všechno honí hlavou, když jsem v práci a vzpomenu si na tebe, tomu bys ani nevěřila,” spustil najednou.

Zavřela jsem myčku. Postavila si židli vedle Jirky, ale opěradlem k němu. Vzala si svoji sklenici s vínem a provokativně jsem se na židli posadila obkročmo. Celou dobu jsem se dívala do jeho očí a dopila víno ve sklenici. Kalhotky odhalily můj rozkrok. Prázdnou skleničku jsem podávala Jirkovi, aby mi dolil.

„Opiješ se,” varoval mě, ale přes to mi trochu nalil.

Po chvíli mi vzal skleničku z ruky a postavil ji na stůl. Záměrně jsem se rukama zapřela o opěradlo a protřepala si vlasy. Tím jsem se prohnula v zádech a nejen, že se mi tím odhalilo břicho, ale zvětšily se otvory pro bradavky. Jednou rukou jsem si pročísla vlasy a olízla si rty. Viděla jsem, že to Jirku nenechalo v klidu, ale nedělal nic. Čekal na to, co budu dělat já. Šla jsem do mrazáku pro led. Vzala jsem si kostku ledu, stoupla si zády k lince, před Jirku a kostkou ledu si začala jezdit po bradavce a druhou rukou jsem se hladila po stehně. Pokračovala jsem s ledem a rukou jsem se začala dráždit. Jeho vzrušení nabývalo na síle a moje taky. Dlouho nevydržel se jenom dívat. Vstal silně vzrušený, vyzvedl mě na pracovní desku a dělal mi to dlouze a pusou. Dovedl mě až k orgasmu. Postavila jsem se na vratké nohy a začala hladit přes trenýrky Jirkovo vzrušení. Ten mě ale otočil, stáhl si spodky a udělal mi to ze zadu.

„Tolik, jako poslední dobou jsme snad nesouložili ani, když jsme spolu chodili,” smál se na mě Jirka. „Ty seš ale tak strašně rajcovní, že si nemůžu pomoci. Přivádíš mě k šílenství,” šeptla mi do ucha.

„To ty seš senzační milenec,” řekla jsem a šla si do ložnice pro noční košilku a do koupelny, kde jsem si vyprala kalhotky a dala si sprchu. Kalhotky jsem donesla na terasu, snad uschnou, už neprší, třeba bude zítka hezky.

Večer jsme strávili u televize s vínem a brambůrkami. Bylo nám hezky. Dávali nějakou bláznivou komedii. Smáli jsme se tak, až na nás soused Kopeček zaklepal na topení, jako znamení, že se máme ztišit.

„Chtělo by to nějaký rodinný domek,” povzdchl si Jirka.

Po komedii jsme se ještě podívaly na napínavý horor. Bála jsem se hodně, dokonce jsem musela dát nohy na sedačku, ze strachu, že zpod ní něco vyleze.

Ruku v ruce jsme šli do ložnice a v objetí usnuli. Měla jsem strašně neklidné sny. Zdálo se mi, že mě někdo honí a já mu nejsem schopna utéct. Najednou mě ten maniak ze snu chytil za ramena a já začala křičet strachy.

Otevřela jsem oči a viděla Jirku, jak se mnou cloumá za ramena a volá, ať se vzbudím. Nechápal jsem, co se děje a kde jsem.

„Měla jsi ošklivý sen,“ oznámil mi Jirka. „Vůbec jsem tě nemohl probudit.“

„To mám asi z toho hororu, zdálo se mi, že mě někdo honí.“ Seděla jsem na posteli a vzpomínala na to, co se mi zdálo.

„Už je to pryč,“ uklidňoval mě Jirka.

Otočila jsem se na bok, on se ke mně zezadu přitiskl a v bezpečí jsem klidně spala, až do rána.

PONDĚLÍ

Měla jsem erotický sen. Zdálo se mi, jako bych cítila v rozkroku veliké vzrušení. Otevřela jsem oči a zjistila, že to není sen, ale Jirka, který mi jazykem dráždí v rozkroku. Po vyvrcholení vykoukl Jirka zpod peřiny.

„Chtěl jsem tě vzbudit tak, jak jsem tě ještě nikdy nevzbudil,“ usmál se na mě.

Vstal a šel do sprchy. Smála jsem se jeho fantazii a šla do sprchy za ním. Odhrnula jsem zástěnu a viděla na něm, že má mírnou erekci. Sundala jsem si košili a vstoupila za ním pod sprchu. Zahrnula zástěnu a udělala mu to pusou. Vyvrcholení jsem si nechala nastříkat na hrud'. Potom jsme se umyli a šli do kuchyně.

Jirka se mi podíval do očí. Něco mi chtěl říct, to už na něm poznám.

„Já vím, že mívám pondělky volné, ale jestli pojedeme na víkend Frantovi na narozeniny, tak musím zůstat ve firmě od rána do večera, někdy do noci,“ čekal na moji reakci.

„Když mě budeš budit tak, jak dnes ráno, tak budu tvoje přesčasů přímo podporovat,“ řekla jsem to první, co mě napadlo.

Jirka odešel do práce, já bloumala po bytě. Zazvonil mi mobil. Romana.

„Ahoj, já nechci nějak otravovat, ale máš už nějaké oblečky?“ ptala se.

„No něco mám, ale došla mi látka, tak jsem už neměla z čeho šít,“ odpověděla jsem jí.

„No nekecej. Fakt? Teda ty seš maniak. Tebe bych potřebovala ve firmě,“ řekla.

„Možná u tebe nastoupím, jestli se naše firma nerozjede,“ zasmála jsem se do telefonu. „Kdy si pro to přijedeš?“

„Můžu dnes?“ váhala.

„Jasně, za jak dlouho?“ ptala jsem se.

„Hele, během půl hodinky jsem u tebe, chystej kávu!“ zvolala a zavěsila.

Rychle jsem se obula, popadla klíče od bytu a pelášila za roh do pekárny. Dostala jsem strašnou chuť na něco sladkého ke kávě. Po cestě jsem se ještě stavila v masně, koupila kuře a šla domů. Romana akorát parkovala opodál. Počkala jsem na ni před vchodem. Výtah nás vyvezl do bytu, já postavila na kávu a Romana se rozplývala nad oblečky, co měla nachystané v krabici.

„Teda, to je úžasný!“ volala nadšeně. „Je jich docela dost a při tom každý jiný. Já tě obdivuji.“

Kávu jsme si vzaly na terasu, sluníčko se činilo. Ke kávě jsme si zapálily.

„Tak to je pohodička,“ libovala si Romana. „Kávička, cigárko, skoro jako...“

Chtěla ještě něco říct, ale pohled se jí zastavil na kalhotkách bez rozkroku a tak přestala mluvit. Čekala jsem, co ještě řekne a když jsem nic neslyšela, podívala jsem se na ni, co se stalo. Zírala na ně s otevřenou pusou.

„Neříkej, že s Filipem jste nikdy nic takového nevyzkoušeli,“ ptala se jí na rovinu.

Zavrtěla hlavou. „Asi tomu nebudeš věřit, ale ne.“

„Tak to mohu jenom doporučit,“ mrkla jsem na ni. „Poslední dobou jsme si jenom užívali sexu a hlavně, když děti odjely,“ svěčila jsem se jí.

„A to máš jenom toto, nebo i něco jiného?“ ptala se zvědavě.

Vzala jsem ji do ložnice a ukázala, co jsem si koupila.

„Ty vole. To je dobrý, taky si něco pořídím, to bude Filip koukat,“ řekla vážně.

„A ještě jsem si koupila tyhle super plavky,“ ukázala jsem je Romaně.

Líbily se jí, dokonce moc.

„Tak je zítra vyzkoušíš,“ řekla. „Zajedeme si odpoledne na koupaliště. Co ty na to?“

Zajásala jsem. „Skvělé, zavolám ještě Janě, ať je nás víc,“ navrhla jsem.

To už ale zase musela letět. Ještě na chodbě se před výtahem otočila.

„Zítra ve tři budu před domem, tak se nachystej,“ oznámila a byla pryč.

Zavolala jsem Janě, ta souhlasila. Domluvily jsme se, že přijde ve dvě k nám a dáme si ještě kávu.

Spokojeně jsem šla na terasu a snědla ještě jeden čerstvý koblih s marmeládou a potom si to vyčítala.

Zapálila jsem si ještě jednu cigaretu. V kuchyni mi zvonil mobil. Neznámé číslo, to nemám ráda, ale zvedla jsem to.

„Prosím,“ řekla jsem.

„Dobrý den, tady Tomáš, kadeřník, nevím, jestli si mě pamatujete drahoušku.“

Svitlo mi hned.

„Pamatuji, co pro vás mohu udělat Tomáši?“ ptala jsem se.

„Víte, já jsem si koupil nové šaty a potřeboval bych je trošku poopravit. A vy jste říkala, že se mám ozvat, kdybych...“

Skočila jsem mu do řeči. „Vím, co jsem říkala. Klidně se stavte. Třeba hned, jestli je to akutní.“

„No teda vy jste zlatíčko,“ švitořil nadšeně do telefonu.

Nadiktovala jsem mu adresu a domluvili se, že za hodinu přijde. Podívala jsem se na sebe do zrcadla a radši si šla umýt vlasy a vyfoukat, aby si nemyslel, že nestarám o jeho výtvar. Byla jsem spokojená, ještě mírné líčení a hotovo.

Zazvonil zvonek, před domem. Do mikrofonu jsem řekla, jaké patro a zabzučela. Uvědomila jsem si, že na terase mám ty kalhotky. Honem jsem pro ně letěla a hodila je pro jistotu do ložnice. Výtah akorát přijel i s Tomášem. Ten nesl objemné šaty na věšáku ve vaku. Pozvala jsem ho dál a zeptala se, jestli nechce kávu.

„Teda,“ řekl, když přišel do kuchyně „Super byt.“

„Děkuji,“ řekla jsem a poslala ho do obývacího, ať se v klidu převleče do těch šatů.

Byl to spíš historický kostým. Neseděl mu přes prsa. Byl totiž do těch šatů hrozně hubený a samozřejmě, neměl prsa. Chvilku jsem chodila kolem Tomáše dokola a pak mě něco napadlo. Skočila jsem si do komory pro krabici se špendlíky a metry. Chvilku jsem ho měřila, psala si míry na papír, potom jsem dělala nákres.

„Podívejte se Tomáši,“ řekla jsem tomu hubenému klučínovi v dámských šatech.

„Napadlo mě, že bych vám z molitanu ušila takovou vycpávku do korzetu těch šatů stejné barvy. Přidělávala by se třeba na suchý zip, kdyby ty šaty nosil ještě někdo jiný. Co vy na to?“ ptala jsem se.

Stál tam a zíral na mě s otevřenou pusou.

„Nebo ne?“ zaváhal jsem.

„Ano, ano, no to je nápad přímo za milion!“ jásal. „Víte o tom, že jste geniální,“ objal mě.

„Spěcháte?“ ptala jsem se. „Protože jestli máte chvilku, tak bych to mohla udělat hned. Za hodinku to bude,“ oznámila jsem svůj plán.

„Tak super, jestli vám můžu s něčím pomoci, tak řekněte,“ nabídl se upřímně. „Třeba uvařím, co máte dnes v plánu?“ ptal se.

„Jenom budu péct kuře, to je hned,“ řekla jsem a už jsem šla do komory pro věci na šití a stroj.

„Tak já vám upeču takové kuře, že na něj hned tak nezapomenete drahoušku,“ oznámil. „Kde máš, teda promiňte, kde máte zástěru?“

Otevřela jsem zásuvku s utěrkami i zástěrami a nabídla mu tykání. Souhlasil.

„Já bych ale přece něco potřebovala,“ otočila jsem se na Tomáše.

„A copak beruško, jen si řekni,“ smál se na mě.

„Ty šaty,“ řekla jsem a oba jsme se smáli nahlas.

„Teda, já jsem ale šiša!“ zvolal a odešel se do obýváku.

Pustila jsem se do díla, Tomáš taky. Když si šaty vyzkoušel, tak mu padly, jako ulité. Točil se před zrcadlem v předsíni a byl nadšený.

„Teda, až toto uvidí kluci, tak se z toho zvednou a budeš tady mít frontu.“

Zase si oblékl civil a dal si se mnou kuře. Chutnalo fantasticky. Po jídle se zvedal.

„Co jsem dlužný?“ ptal se.

Nevěděla jsem, co říct, bylo mi to trapný.

„To nic nebylo, nech to být,“ řekla jsem.

„Tak na to rychle zapomeň, kočička. Já jsem si taky nechal v kadeřnictví zaplatit,“ podával mi tisícovku.

„Za co?“ nechápala jsem.

„A to je ještě málo, klukům řeknu 1500,- a opovaž se vzít si míň. Děkuji moc, jsi zlatíčko.“

A už nastupoval do výtahu.

Tak to by šlo, řekla jsem si. To jsou lehce vydělané peníze. Uklidila jsem stroj a vše ostatní. Přišla mi SMS od Jirky: DAME SI NEKDE OBED?

Odepsala jsem mu: PRIJD DOMU MAME KURE, JAKE UZ NIKDY NEBUDE.

Jirka: 20 MINUT :-D

Kuře Jirkovi chutnalo a hodně. Až dojedl, tak jsem mu řekla, kdo ho vařil a jaký bude zájem o můj výtvar. Trošku se zarazil, ale nic nenamítal. Akorát vyjádřil obavu z toho, aby k nám nechodili rovnou v šatech na představení. Tomu jsme se smáli, protože při představě, co by tomu řekla naše sousedka z patra, nebo Kopeček.

Potom se musel Jirka vrátit do práce. Odpoledne i večer jsem strávila u televize, zase jsem usnula v obýváku. V kolik Jirka přišel, to netuším, nechal mě spát.

ÚTERÝ

Vzbudila mě bolest v zádech ze sedačky. Zívala jsem ne celé kolo a s pusou do kořán, nakoukla do ložnice, ale nikdo tam nebyl. V kuchyni jsem našla na talíři chleba s máslem a na něm marmeládou nakreslené srdíčko. Vedle ležel lísek se vzkazem: KRÁSNÉ RÁNO, LÁSKO. Se smíchem jsem se do něho zakousla.

Napsala jsem Jirkovi SMS: I TOBE KRASNE RANO. DNES JEDU S ROMANOU NA KOUPALISTE, VRATIM SE VECER.

Odeslala jsem SMS a šla do sprchy. Při návratu ze sprchy mi na mobilu blikala obálka. Psal Jirka.

VECER ZKONTROLUJI, JAK JSI SE OPALILA.

Při čtení SMS, jsem se pousmála. Bylo devět hodin ráno. Začala jsem trochu uklízet v koupelně a pokračovala přes kuchyň a obývár. K úklidu jsem si pustila docela nahlas svoji oblíbenou hudbu, aby mi to šlo lépe od ruky. Všude jsem rozstříkala osvěžovač vzduchu. Spokojeně jsem se rozhlédla po uklizeném bytě.

V kuchyni jsem snědla zbytek včerejšího výborného kuřete, z mrazáku vytáhla lososa a uvařila si kávu, s kterou jsem šla na terasu. Dal si nohy před sebe na druhou židli a zapálila si poslední cigaretu z krabičky. Po kávě jsem ještě zalila všechny kytky v bytě, a že jich bylo. Postříkala jsem jim listy rozprašovačem, aby se osvěžily.

V ložnici jsem se oblékla do nových plavek. Chtěla by to vylepšit, říkala jsem si při pohledu do zrcadla. Do podprsenky jsem si dala ty gelové vycpávky ze Znojma a potěšeně konstatovala, že odvádějí výbornou práci. V nich můžu i do bazénu, protože jsou voděodolné. Na plavky jsem si oblékla černé šaty na propínání a hledala nějakou osušku, na kterou bych si u vody lehla. Ještě opalovací krém, hřeben, sponu do vlasů a byla jsem připravena. Vše jsem skládala do červené plátěné

tašky. Pití si koupím tam, říkala jsem si. Už jsem chtěla odejít z ložnice, ale vrátila jsem se ještě pro spodní prádlo, abych nejela z koupaliště v mokrých plavkách.

Zapípal mi mobil.

Jana: UZ BUDU U TEBE, JDU TROSKU DRIV ;-)

Odepsala jsem jí: NEVADI :-)

Zvonek zazvonil a ve dveřích stála Jana. Byla taková trochu jiná, nemohla jsem si pořád uvědomit, čím se mi zdá být jiná. Uvařila jsem nám kávu, nasypala k ní sušenky do misky a nesla to na terasu. Seděly jsme a pojídaly sušenky. Koukla jsem se na Janu. Měla na sobě květované šaty, moc jí slušely.

„Nezlob, se Jano, ale zdáš se mi nějaká jiná, hezčí,” Řekla jsem.

„To bude možná tím, že jsem si za poslední týden pořádně odpočinula. Vstávám, kdy chci, jím co chci a hlavně se nemusím o nikoho starat. Až na ten sex,” povzddechla si.

„To se taky brzy vyřeší, nesmíš přestat doufat,” povzbudila jsem ji.

„Kdy jedeš k vašim? V sobotu?” ptala jsem se.

„Asi už v pátek, stýská se mi po Terezce,” odpověděla.

„Teď mě něco napadlo,” mrkla jsem na Janu. „Pojď se mnou do Pavlova pokoje,” řekla jsem a šla první.

Zapnula jsem PC a najela na stránku erotických pomůcek. Jana nechápavě koukala z monitoru na mě.

Hned jsem jí to objasnila: „Vyber si nějaký model a zítra ti ho přiveze kurýr,” navrhla jsem. „Když ti tolik chybí sex, tak aspoň něco, ne?”

Docela jsme se při tom nasmály, ale nakonec si Jana jeden model vybrala a koupila. Ozval se zvonek u dveří.

„Romana,” řekla jsem zděšeně, jak nám ten čas utekl. Vypnula jsem počítač, popadla tašku, klíče, nazula letní botky a už jsme mířily dolů.

„Tak kam to bude dámy?” ptala se Romana, jakmile jsme se posadili do auta.

„Kam chceš,” řekla Jana.

Já nic neříkala, bylo mi to jedno.

„Tak tedy jedem!” zvolala Romana a už nás vezla neznámo kam.

Po cestě jsme poslouchaly naši nej písničku od Elánů a zpívaly ji nahlas. Bylo nám jedno, že z nás mají v ostatních autech a i lidé na chodnicích legraci. Jely jsme docela dlouho.

„Vystupovat, jsme na místě,” oznámila Romana.

Byly jsme na koupališti v Mokré. Sice malé, ale čisté a nepřehlcené. Dobrá volba. Zaplatily jsme vstupné a rozhlédly se, kam se uvelebíme.

„Tady by to nebylo špatné,” ukazovala Jana na plácek u bazénu. „Je to kousek do vody i k občerstvení a hlavně uvidíme na ty krásný chlapy, co hrají volejbal.”

Při řeči se na jednoho dívala a usmála se na něj. Dotyčný nelenil a úsměv jí oplatil. Zběžně jsme si ho s Romanou prohlédly, no žádný krasavec to teda nebyl. Rozprostřely jsme si tam své osušky, sundaly šaty a mířily do bazénu. Voda byla chladnější, ale skvěle nás osvěžila. Když jsme později ležely na osuškách, tak můj pohled zabloudil na hřiště, kde byl ten dotyčný, na kterého se Jana prve usmála. Sice nebyl vyložený krasavec, ale měl milé oči a to, že byl plešatý, mu dodávalo jakýsi šmrnc. Jana s Romanou si všimly, kam se dívám.

„Kdyby měl náušnice, tak vypadá jako mistr Propr,” řekla jsem a otočila se na ty dvě.

Romana se začala smát.

„Náhodou, podívej se, jak má vypracované tělo. Ten musí mít určité výdrž,” vzdychla a dívala se na něj, jak hraje.

S Romanou jsme mírně zabublalý smích a šly opět do vody. Jana zůstala na osušce a dívala se na svůj idol. Z bazénu jsme si šly pro peníze, že si skočíme na limonádu. Jana se k nám přidala. Stály jsme frontu na pití. Romana si všimla, že je za námi Janin idol. Nenápadně do mě drcla. Vylovila jsem z peněženky peníze a podala je Janě s tím, že s Romanou jdeme držet volná místa a nechaly ji ve frontě samotnou. Za chvíli se před námi odehrávalo hotové divadelní představení. On

mírně zakašlal, Jana si ho všimla, otočila se a usmáli se na sebe. Promluvil na ni první, něčemu se smáli.

„Tati, tati!“ přiběhl za idolem asi desetiletý klučina. „Kup mi prosím zmrzlinu,” řekl a zase odběhl.

Podívaly jsme se s Romanou na sebe a zase zpátky na ty dva. Něco si vyprávěli. Za chvilku byla Jana na řadě. Šla jsem jí pomoci a koupila si ještě cigarety. Sedly jsme si k Romaně na lavici.

„Tak co?” ptala se Romana nedočkavě.

Jana se na nás podívala. „Pozval mě na rande,” řekla. „Ale je ženatý a má dítě.”

„To snad není tělesná vada, ne?” ptala se Romana. „Půjdeš do toho?” chtěla vědět a já vlastně taky.

„Asi jo,” usmála se a podívala se kousek dál, kde seděl její idol se synem, co se věnoval zmrzlině.

„Hlavně se nezamiluj!” varovala jsem ji.

Dopily jsme a šly se osvěžit do bazénu. Slunily jsme se a poslouchaly rádio, které taky hrálo.

„Teda to je příšerný vedro. Pojdte se smočit,” navrhla Romana.

Posadily jsme se a Janin idol právě procházel kolem nás se synem do bazénu a něco nenápadně hodil na Janinu osušku. Byl to kousek papíru s telefonním číslem. Jak sestupoval schody do bazénu, tak se na Janu nenápadně usmál a Jana mu úsměv oplátila.

„Tak to by mě nenapadlo,” řekla obdivně Romana a zvedala se.

Šla do bazénu a my s ní. Bylo tam docela prázdné. Po mírném odpočívání na sluníčku, jsme si zašly na kávu. Jana si s sebou vzala mobil a uložila si do něj číslo z papírku.

„Jak se jmenuje?” zajímalo mě.

Podívala se na nás, usmála se a zašeptala: „Luboš.”

„Tak mu napiš, na co čekáš, seš doma sama. Vodit za ruku se s tebou nechce, tady jde o sex,” popohnala jsem ji.

Chvilí si psali SMS a potom se Jana podívala na hodinky.

„Nevadilo by vám, kdybychom už jely? Potřebuji se dát do kupy, večer mám rande,” celá zářila.

„Stejně už je plno hodin,” řekla Romana.

Plavky jsem měla suché, tak jsem se ani nepřevlékala a jen si přes ně oblékla šaty, sbalila věci do tašky a hotovo.

Janu jsme vysadily po cestě. Romana mi zastavila před domem. Vystoupila jsem sama, protože Romana spěchala. Dveře od domu akorát odemykal Jirka. Neviděl mě.

„Nějak brzy, co se stalo?” řekla jsem schválně nahlas.

Otočil se po hlase.

„Dnes to šlo docela rychle, přijal jsem náhradu za Radka. Celé dopoledne mi pomáhal, a proto jsem tu tak brzy. Zítra jsem ho pozval s manželkou na večeři. Přidáš se doufám k nám?” ptal se.

„S radostí,” usmála jsem se. „Aspoň poznám toho, díky němuž bude mít manžel víc času na svoji rodinu.”

„Jak ses měla?” ptal se Jirka při odemykání bytu.

„Docela fajn,” řekla jsem, „Ale strašný vedro. Jdu si dát studenou sprchu,” odešla jsem do koupelny.

Po mě se šel osprchovat i Jirka. Našel mě na terase. Seděla jsem tam v kalhotkách a podprsence a nanášela si na sebe krém po opalování. Jirka ke mně přišel jen ve spodním prádle. Podávala jsem mu mléko po opalování a otočila jsem se k němu zády. Začal mi ho nanášet na ramena, ale vadili mu ramínka podprsenky. Stáhl mi je z ramen. Potom mi podprsenku rozeplnul a natíral celá záda. Bez řečí mě zavedl do ložnice, položil na postel. Obkročmo si na mě sedl a zadíval se na mě.

„Teď pořádně zkontroluji, jak ses mi opálila,” řekl a nanášel mi mléko na ruce, ramena a hrud'. Měl mastné ruce a jezdil mi s nimi po hrudi. Chvilí mi dráždil bradavky, pokračoval na břiše a nohách. Když skončil, tak mi jen odhrnul stranou kalhotky, stáhl si spodky a pomalu do mě pronikl. Krásně a něžně se semnou pomiloval.

„Mám docela hlad,” zašeptal, když jsme vedle sebe leželi.

„Něco připravím,” řekla jsem a natáhla si na sebe tričko.

V kuchyni jsem vytáhla lososa z lednice, okořenila ho a dala na hlubší pánev. Zasypala ho zeleninou a za chvíli byl hotový. K němu opekla tousty. Šla jsem do ložnice říct, že je večeře, ale Jirka spal. Nebudila jsem ho. Večeři jsem si dala sama u televize. Zaujal mě nějaký film, když skončil, tak jsem si šla lehnout do ložnice.

STŘEDA

Probudila jsem se dřív než Jirka. Bylo půl sedmý. Políbila jsem ho na spící tvář.

„Nezaspal jsi? Je půl sedmý.“

„Dnes jdu na desátou,“ řekl a otočil se na druhý bok.

Odešla jsem z ložnice. Jak to mám vědět, ptala jsem se sama sebe. V klidu jsem si vychutnávala snídani a kávičku. Zase bude vedro, aspoň dětem vyšlo počasí. Olina mi psala ob den SMS, abych se o ně nebála. Ví, jaká jsem. Když má Jirka na desátou, tak nemá cenu chystat oběd. Večer jdeme na večeři, tak to mám dnes bez vaření.

Jiří přišel za mnou do kuchyně a objal mě.

„Promiň, byl jsem hrozně unavený,“ omlouval se.

„Já vím, ale měla jsem strach, abys nepřišel pozdě do práce. A včerejší večeři si dáš ke snídani,“ oznámila jsem mu a dávala talíř do mikrovlnky.

Po snídani si dal Jirka sprchu a šel do práce.

„Ještě se ti ozvu, ale ta večeře platí,“ připomenul mi.

„Počítám s ní, ale potřebovala bych nové šatičky,“ přitulila jsem se smíchem a políbila ho na rty.

Podal mi platební kartu a řekl: „Ne, abys šetřila, chci, abys vypadala skvěle.“ Zarazil se a dodal: „Teda, jestli to ještě půjde.“

Odešel a já dostala skvělý nápad. Zavolala jsem Tomášovi, že bych potřebovala učesat. Měla jsem přijít co nejdřív.

Na nic jsem nečekala, oblékla se a šla.

Vcházela jsem do salonu a viděla Lukáše, jak se vesele baví se svou kolegyní.

„No to je fofr!“ zvolal Tomáš, když mě viděl. „Tak co potřebuješ, zlatíčko?“

„Večer jdu na firemní večeři a potřebuji vypadat dobře,“ vysvětlila jsem.

„Dobře? „Nebo výborně?“ ptal se.

„Co nejlépe,“ odpověděla jsem.

„No a co budeš mít na sobě?“ chtěl vědět.

„To ještě nevím,“ řekla jsem po pravdě.

„Ale zlatinko, nejdřív se kupují šaty a účes se jim přizpůsobí,“ oznámil mi. „Vydrž,“ řekl a odešel za svoji kolegyní. Něco jí náruživě vysvětloval a pak přišel ke mně.

„Tak vstávej, kočko,“ zatlaskal. „Jdeme nakupovat a potom se sem vrátíme.“

Ještě v šoku z jeho reakce a zároveň potěšená, jsem s Tomášem vyšla na ulici. Věděl, kam jít. Za chvíli jsme stáli v jednom butiky a prohledávali šaty, kterých tady bylo požehnaně. Tomáš věděl, co by mi mohlo slušet. Vybral asi troje a poslal mě s nimi do kabinky. Postupně jsem se mu ukazovala.

„Není to špatný, ale není to ono,“ slyšela jsem už podruhé říkat Tomáše.

S povzdechem jsem se vrátila do kabinky a oblékla jsem si poslední šaty. Byly stříbrné, těsně nad kolena. Měly motýlí rukávky a širokou stuhu pod prsy, z které volně splývala ozdoba šikmo přes sukni. Sama sobě jsem se v nich líbila. S nádechem jsem odhrnula závěs u kabinky a s napětím čekala, co mi Tomáš řekne. Ten začal jásat, tleskat a poskakovat.

„To jsou ty pravé, берушко, ty ti sedí nejvíce!“ zajásal. „Boty k nim máš?“ ptal se. „A kabelku?“ dodal.

No vida, tak to mě ani nenapadlo. Ještě, že šel Tomáš se mnou. Kabelku jsem si chtěla vybrat tady, ale Tomáš mě zastavil.

„Ty snad nejsi ani ženská,“ povzdechl si. „Nejdřív si koupím boty a potom k nim kabelku,“ poučoval mě.

„Ty ano, ale mě to až do teď nenapadlo,“ řekla jsem mu se smíchem

Vyšli jsme hledat ty správné botky. Měla jsem z toho docela obavy, ale už v prvním obchodě nám padli do oka stříbrné páskové střevíčky na mírném podpatku. Těch pásků bylo přes nárt šest a po třech byly sepnuté nádherně zdobenou sponou. Při placení jsem si všimla za pokladnou na polici vystaveného stříbrného psaníčka se stejnou sponou, jako na střevíčkách. Tu jsem musela mít.

„Hotovo,” řekla jsem zvesela.

„Kdepak, ještě nějakou ozdobu do vlasů, manikúru, pedikúru a líčení. Máme co dělat!” vyvedl mě Tomáš z omylu. V galanterii jsme šli rovnou ke stříbrným ozdobám. Našli jsme jednu, co byla hodně podobná té na kabelce a botách. Vrátili jsme se do salonu.

„Tak čím začneme?” ptal se Tomáš.

„Kávou a cigaretou,” řekla jsem s prosbou v očích.

Tomáš uvařil dvě kávy a vzal je na privátní dvorek, kde byly židličky a stoleček s popelníkem.

Povzdechla jsem si: „To by člověk neřekl, jedna večere a tolik starostí.”

Dopili jsme a nechala jsem si od něj nalakovat nehty na nohách stříbrným lakem a na rukách také, ale na ně mi ještě nakreslil černé kudrlinky. Vypadalo to skvěle. Posadil mě do křesla před zrcadlo a vykouzlil mi krásný drdol, který zdobily propletené prameny vlasů. Na levou stranu mi připnul ozdobnou sponu. Moc se mi to líbilo. Nakonec mě nalíčil svými šmkami. Trošku výrazněji, stříbrné lesklé stíny a na kraj víčka mi nanasl třpytivé šedé stíny, které opticky zvětšily mé oči. Jedním profesionálním tahem vytvořil fixem na horním víčku linku. Řasenku, zdravíčko a bylo to.

Přinutil mě, abych se převlékla do nových šatů. Za chvíli jsem na sebe koukala do zrcadla a nepoznávala se.

„Tak to až uvidí Jirka, tak mě nepozná,” řekla jsem nadšeně.

Zazvonil mi mobil. Volal Jirka.

„Ahoj lásko, volám jenom, abych ti řekl, že o půl sedmý je ta večere. Vyzvednu tě v šest před domem.”

„Platí,” oznámila jsem mu nadšeně.

„Už se moc těším,” zašeptal.

„Máš na co,” řekla jsem a zavěsila.

„Volal Jirka, v šest mě vyzvedne,” oznámila jsem Tomášovi.

„Tak to jme to tak, tak stihly, už je pět,” podotkl.

„No nazdar,” zděsila jsem se. „To mám co dělat. Děkuji moc, jsi zlatíčko. Co jsem dlužná za účes a vše ostatní?” ptala jsem se.

„O tom vůbec nezačínej. Přátelé si pomáhají nezištně,” řekl.

Honem jsem se převlékla do toho, v čem jsem přišla a pelášila s novými šaty, boty a kabelkou domů.

Doma jsem si oblékla novou krajkovou podprsenku a kalhotky. Přetáhla si šaty opatrně přes hlavu a obula nové botičky. Do nové kabelky dala mobil a doklady, kapesníky a parfém. Mrkla jsem na hodiny. Bylo za deset šest. Pomalu jsem sjela výtahem a šla směrem k parkovišti. Jirka akorát parkoval. Zastavil a nevšiml si mě. Viděla jsem, že bere telefon. Volal mi.

„Ano lásko?” ptala jsem se do telefonu a při tom jsem stála kousek od auta a dívala se na něj.

„Já už jsem na parkovišti,” řekl.

„Já taky a koukám na tebe,” oznámila jsem mu.

Viděla jsem, jak se začal rozhlížet po parkovišti. Blížila jsem se pomalu k němu. Nevěřicně vystoupil z auta.

„Teda!” vzdychl obdivně. „Vůbec jsem tě nepoznal, promiň,” omlouval se.

Přišel za mnou, políbil mě na tvář a otevřel dveře spolujezdce. Posadil se vedle, zasunul kličky do zapalování a usmál se na mě.

„To budou koukat, co to vezu za kočku,” řekl a vyjeli jsme.

Zaparkovali jsme před restaurací a já čekala, až mi Jirka otevře dveře. Podal mi rámě, zamknul auto a šli jsme dovnitř. Číšník nám oznámil, že naši společníci jsou již tady a doprovodil nás ke stolu, kde seděl manželský pár.

„Dobrý večer,” pozdravili jsme s Jirkou zároveň.

„Dovolte, abych vás představil,” řekl Jirka. „Tohle je moje manželka Radka a tohle je Luboš a Jitka.”

Podaly jsme si ruce s Jitkou. Byla to od pohledu nepříjemná ženská. Propichovala mě pohledem. Mněla na sobě jakési černé vytahané šaty a ousaný culík. Při podávání ruky s Lubošem se mi zdál nějaký povědomý. Krásně se usmál, lehce, ale pevně mi stiskl ruku.

„Těší mě,” usmál se na mě.

„My se přece známe, ale jenom od vidění,” řekla jsem a on nechápal, co tím myslím.

Jirka mě usadil a já pokračovala.

„Viděli jsme se včera na koupališti, byl jste tam se synem,” připomněla jsem mu.

„Oh ano, potkali jsme se u bufetu,” vzpomněl si a naznačil mi očima, ať dál nepokračuji.

Opravdu by mě nenapadlo oznámit všem přítomným, že si včera na koupališti domluvil rande s Janou.

„Také jste tam byla s dětmi?” ptala se protivným hlasem Jitka.

„Ne s přítelkyněmi. Užily jsme si volné odpoledne,” odpověděla jsem jí a koukla, na Luboše.

„Užíváte si tak, že chodíte okukovat chlapy?” ryla Jitka.

Hraně jsem se na ni usmála.

„Okukovat chlapy? Tak to nemám já, ani moje přítelkyně při nejmenším zapotřebí zlato. Oni spíš okukují nás,” zase jsem se koukla na Luboše.

Ten se pro sebe usmál a pro jistotu se napil vody.

„Tak tam tedy chodíte, aby vás okukovali, já bych se na vašem místě styděla,” ryla pořád dál.

Jirka se nadechl a chtěl něco říct, ale já jsem mu položila ruku na koleno a tím jsem ho zastavila. Podívala jsem se na Luboše, kterému byl tento rozhovor nepříjemný. Něco Jitce řekl, ale ta ho okřikla.

Opřela jsem se o opěradlo, podívala se Jitce do očí a s kamenným výrazem jsem na ni promluvila.

„Podívejte se drahoušku. Já a moje přítelkyně si chodíme na koupaliště odpočinout. Po chlapech nekoukáme, a že oni koukají po nás, to je jejich problém. Ale kdybyste tam byla s námi, tak by se na vás určitě nikdo nekoukal, buďte v klidu,“ mile jsem se na ni usmála.

„Ty se mě nezastaneš?” spustila na Luboše, ale ten mlčel.

„Tak to je vrchol. Urážet se nenechám!” zakřičela a zvedala se k odchodu.

„Vy jste si začala,” řekla jsem jejím směrem. „Dáme si víno, pánové?” ptala jsem se s úsměvem.

Jitka odešla.

„Omlouvám se, ale musela jsem se bránit,” řekla jsem Lubošovi.

„To já se omlouvám, neměl jsem jí brát s sebou. Ona už jiná nebude,” povzdechl si Luboš.

Jirka promluvil: „Tak si objednáme, nebo poběžíš za ní?” podíval se na Luboše.

„Objednáme, nenecháme si kazit večer. Třeba si to někdy zopakujeme a já přivedu někoho milejšího,” mrkl na mě.

Jirka víno nepil, protože řídil, ale já a Luboš ano. Při třetí skleničce jsme si začali tykat. Byl to velice milý společník.

Doprovodil nás k autu, políbil mi ruku na rozloučenou a podržel mi dveře od auta. Nasedla jsem a Jirka se vedle mě usmál.

„Jak může mít tak senzační chlap takovou megeru?” nechápala jsem.

„Dlouho spolu nebudou,” řekl Jirka. „Rozvádějí se.”

„Ani se nedivím,” řekla jsem a pohládila Jirku po ruce. „Být chlap, tak bych s ní taky nevydržela.”

„Ale ty mi nerozumíš miláčku. O rozvod požádala ona.”

Překvapeně jsem zamrkala. K tomu nebylo co dodat. Zaparkovali jsme, Jirka mi otevřel dveře a začal mě líbat na parkovišti.

„Dnes jsi byla nejkrásnější žena v restauraci,” zašeptal mi do ucha.

Ruku v ruce jsme šli k domu. Ve výtahu jsme v líbání pokračovali. Ani jsme si nevšimli, že výtah zastavil. Jirka mě hladil pod sukni po zadku, cítila jsem jeho vzrušení. Otevřely se dveře a v nich opět stála naše sousedka.

„To snad není možný!“ zvolala.

Lekli jsme se a odstoupili od sebe. Pozdravili ji a chtěli jít do bytu.

„Já jsem vás nepoznala,” řekla, když si mě prohlédla. „Už jsem si myslela, že má váš muž milenkou. Ale ten výtah je na přepravu a ne na šmájchlovní,” dodala nasupeně a nastoupila.

Se smíchem jsme šli do bytu. Jirka si sundal sako a já boty. Povoloval si kravatu, ale nedařilo se mu rozepnout knoflík u krku.

„Počkej,” řekla jsem a rozeplula ho.

Jirka mi při tom dal ruce na boky a začal mě hladit. Sundala jsem mu kravatu, odhodila ji na zem a rozepínala všechny knoflíky. Ještě manžetové knoflíčky, ty jsem dala na botník, který stál vedle nás. Košile šla dolů. Jirka mi rukama zajel pod sukni, pevně mi stiskl zadek a přitiskl mě na své vzrušení. Začala jsem mu rozepínat pásek u kalhot a trhla rukou, a tím ho vyvlékla jedním tahem z kalhotových poutek. Rozepnula mu kalhoty a stáhla je ke kotníkům. Nechala jsem ho tam stát a odešla do obývacího, kde jsem zatáhla žaluzie, rozsvítila obě stojací lampy, které stály na krajích sedačky. Z terasy jsem si podala židli a pustila jsem CD Eurythmics. Hudba přilákala Jirku do obývacího.

„Kam ses mi ztratila?” ptal se.

Když viděl, co jsem tam přichystala, tak se na mě nechápavě podíval. Pomalým krokem jsem se k němu blížila. Stál tam pouze ve spodním prádle. Chytla jsem ho za ramena, otočila k sedačce a naznačila, ať si sedne.

„Pohodlně se usad’, za chvíli začne představení,” řekla jsem.

S pusou dokořán se posadil. Ovladačem jsem navolila píseň Sweet Dreams, ovladač položila na stůl a blížila jsem se k židli. Pohybovala jsem se do rytmu, držela se opěradla a kroutila zadečkem zády k Jirkovi. Poodstoupila jsem a předklonila se tak, abych viděla Jirkovu reakci. Spokojeně se usmíval. Jak jsem se dostávala z předklonu, rukama jsme se začala hladit po stehnech pod šatami a sundala si kalhotky. Otočila jsem se a hodila je Jirkovi. Chytil je ve vzduchu. Posadila jsem se na židli, dala nohy od sebe a hladila si vnitřní stranu stehů, předklonila se a zase vstala. Otočila jsem se k němu zády a rozeplula si na boku zip. Pomalu jsem se na Jirku otočila a sundala si šaty nejdříve přes ramena, potom stáhla přes prsa, a tahala níž. Houkala jsem se v bocích do rytmu hudby. Šaty byly dole, odkopla jsem je a začala se hladit na břichu, bocích a prsou. Jen v podprsence jsem si sedla na židli zády k Jirkovi a zkřížila jsem ruce na ramena, jako, že mě někdo objímá. Potom jsem se na židli položila, prohnula se v zádech, zaklonila hlavu a jedním pohybem, si uvolnila drdol. Zatřepala hlavou, aby se mi vlasy uvolnily z dokonalého propletení. Podívala jsem se na Jirku, zvedla jednu a pak druhou nohu. Zkřížila nohy a rozeplula si podprsenku. Otočila jsem se směrem k Jirkovi, přehodila nohy, jako ve slavném filmu a sundala si jedno ramínko po druhém. Když končila písnička, dala jsem kolena od sebe a zvedla ruce nad hlavu. Jirka seděl na sedačce a spokojeně se usmíval.

„Líbilo?” ptala jsem se a stála před ním nahý.

„Moc,” řekl. „Však se podívej,” ukazoval na své vzrušení.

Spokojeně jsem se usmála. Stoupala si těsně k němu a zatahala mu za vršek spodků, aby si je sundal. Seděl nahý a čekal. Sedla jsem si na něj obkročmo. Objala ho nohama za zády, byl nucený se posunout na kraj sedačky a pronikl do mě. Držela jsem se jeho ramen a vychutnávala si každý jeho pohyb. Vyvrcholil trochu dřív, než já, ale stihla jsem to v zápětí po něm. Políbili jsme se.

„Co to do tebe vjelo?” ptal se Jirka.

Ještě jsem mu seděla na klíně a tiskla se k němu.

„Jak to myslíš?” nechápal jsem jeho otázku.

„Nikdy jsi nic takového nedělala za celých šestnáct let, co jsme spolu,” vysvětlil.

„Však ty taky ne,” odpověděla jsem. „Nikdy jsi mě před tím nesvázal, nebo po mě nechtěl, abych chodila na veřejnosti bez kalhotek. Ale jestli chceš, tak toho můžeme nechat,” řekla jsem se žertem.

„Tak to ani náhodou!” vyděsil se. „Pojď se vykoupat,” postavil mě, vzal za ruku a šla jsme do koupelny.

Leželi jsme naproti sobě ve vaně, na sobě měli jenom pěnu.

„Chtěl bych ti něco říct,” podíval se na mě Jirka. „Jsem šťastný, že tě mám a že jsi taková, jaká jsi.”

„Co se ti honí hlavou?“ ptala jsem se.

„Jen jsem ti chtěl říct, že jsem rád, že nejsi jako Jitka. Chudák Luboš,“ smutně se pousmál.

Začal se smát nahlas.

„Ale hezky jsi jí to nandala, to se musí nechat. Vyletěla, jako špunt ze sektu.“

„Tady šlo o to, kdo z koho,“ řekla jsem a znovu si promítla, jak Jitka rychlým krokem odcházela z restaurace, jen se jí ten mastný culík houpal.

Nevydržela jsem to a řekla jsem mu o Lubošovi a Janě. Smál se tomu a konečně pochopil, co tím Luboš myslel, když řekl, že příště přijde s někým jiným.

„A kolik papírků přistálo na tvé osušce?“ ptal se pobaveně.

„Nepočítala jsem je,“ řekla jsem pohotově. „Ale při odchodu jsem s nimi naplnila celou popelnici.“

Společně jsme se tomu zasmáli.

Po koupeli jsme si zalezli do ložnice a usnuli.

ČTVRTEK

Hned ráno, jsem vzala telefon a volala Janě, abych jí řekla, o včerejší večeři.

„Já vím, Luboš mi to říkal,“ šeptala do telefonu.

„Proč šeptáš?“ ptala jsem se.

Chvilku jsem slyšela v telefonu nějaké zvuky. Po chvilce už Jana promluvila normálním hlasem.

„Luboš spal vedle mě, nechtěla jsem ho budit,“ vysvětlila.

No, tak to je gól pomyslela jsem si.

„Hele, ne aby sis ho hned k sobě nastěhovala a hlavně se do něj nezamiluj! Počkej aspoň, až se rozvede,“ udělila jsem jí pár rad, ale v duchu jsem tušila, že jsou zbytečné.

Slyšela jsem, že se Jirka vzbudil.

„Už musím končit,“ řekla jsem rychle. „A Jano, buď rozumná!“ neodpustila jsem si.

„Kampak jsi mi zmizela?“ ptal se Jirka a objal mě ze zadu.

Začal mi rukama hladit břicho, potom posunul ruce výš. Já zvedla ruce a hladila ho ve vlasech.

„Mám chuť na sprchu. Přidáš se ke mně?“ šeptal mi do ucha.

Na odpověď nečekal, vzal mou ruku a dovedl mě do koupelny. Zavřel za námi dveře a sundal si spodky. Já jsem čekala, co bude dál. Přenesl mě do vany i v košilce, posadil mě na její roh a pustil sprchu. Pouštěl mi proud vody na holé nohy, pokračoval výš. Košilka se mi lepila na mokré tělo. Všimla jsem si, jak ho to začíná vzrušovat. Pokračoval na břicho a prsa a pak mi proud vody pustil i na vlasy. Rukama jsem se opřela za zády a zaklonila hlavu. Jirka zastavil sprchu, uchopil přilepenou košilku ve výstřihu, podíval se mi do očí a vši silou ji roztrhl. Překvapeně jsem na něj zůstala zírat. Nanesl si na ruku sprchový gel a začal mi ho nanášet na celé tělo. Reagovala jsem na jeho dráždivé doteky, kroutila jsem se a začal vzdychat. Na mokré vlasy mi nanesl šampon. Stál nade mnou a krouživými pohyby mi vtíral šampon do vlasů. Jeho vzrušení, jsem uchopila do ruky a hrála si s ním. Jak jsem přidávala na rychlosti, tak mi Jirka rychleji šamponoval vlasy. Postavil mě, odlepila jsem ze sebe mokrou košilku, opřel mě o pračku, mírně si mě natočil, aby si mohl stoupnout za mě a prudce do mě pronikl. Vana ale klouzala. Vylezla jsem z ní a stoupla si před pračku, zády k Jirkovi. Pochopil a jedním skokem byl u mě. Udělal mi to pěkně rychle a drsně. Když bylo po všem, spláchla jsem ze sebe šampon a mýdlo. Jirka se osprchoval, omotal se ručníkem a začal se holit. Usmáli jsme se na sebe. Odcházela jsem z koupelny, ale Jirka mě chytil za loket. Tázavě jsem se na něj podívala. Na tváři měl pěnu na holení.

„Dnes skončím brzy, na oběd budu doma. Zajedeme spolu pro ten gril? Je čtvrtek, oslava je sice až v sobotu, ale volala mi Mirka, jestli bychom nepřijeli už v pátek. Bude to velká akce a sama s Anetou to nestíhá.“

„Jasně, jestli se uvolníš z práce, tak klidně,“ odpověděla jsem.

„V práci je to v pohodě, Luboš je schopný. A kdyby něco, za hodinu jsem ve firmě. Ale to jen v krajní nouzi,“ dodal rychle,

když viděl můj zklamaný pohled.

V klidu jsme posnídali, Jirka šel do práce, já šla koupit něco k obědu a večeři.

Koupila jsem čerstvé pečivo, v masně kotletku a nivu. Šla jsem kolem cukrárny do potravin pro hranolky, když mi za výlohou padly do oka marcipánové ozdoby na dort. Kromě různých zvířátek a kyticí, tam měli i gril z marcipánu. Vypadal velice reálně. Neodolala jsem a koupila ho švagrovi. Ještě jsem se stavila pro ty hranolky a pomalým krokem šla domů. Nevím proč, ale zatáhlo mě to do obchůdku, vedle našeho domu. Prodávali tam různé mírně kazové zboží za pár kaček. Koupila jsem tam ubrus, potištěný logem světově známého piva a otvírák na pivo.

Doma jsem uklidila nákup do lednice, vytáhla si šicí potřeby a stoj. A pustila se do díla. Z ubrusu jsem ušila zástěru do pasu s širokým lemem, našila na ni pár kapes a doprostřed širokého lemu jsem přišila dlouhý pás, vycpaný molitanem, který visel dolů, do jehož konce jsem zasunula otvírák na pivo, ale tak, aby se mohl používat. Spokojená se svým výtvozem jsem sklídila šití a pustila se do přípravy oběda.

Akorát bylo uvařeno a přišel Jirka. Dala jsem jídlo na talíře a ukázala mu, co jsem švagrovi ušila a i marcipánový gril. Byl nadšený.

„Teď ještě ten gril a bude to,“ a pustil se do jídla.

Po obědě jsem se šla převléct do letních šatů a mohli jsme vyrazit. Za chvíli jsme stáli v obchodě, kde bylo nepřeberné množství grilů.

„Víš, jaký typ máme koupit? Nebo mám volat tátovi?“ ptal se zoufale Jirka.

„Říkal, že by chtěl plynový,“ vzpomínala jsem. „Nejsou nejlevnější, proto si na něj chtěl vzít půjčku.“

Vybrali jsme jeden praktický, co měl i poličky na odkládání. K němu vzali ještě kufřík s náradím pro grilování a spokojeně šli k pokladně. Naložili vše do kufru auta a vyrazili na benzinku natankovat a koupili velkou plynovou bombu. Zaparkovali jsme na parkovišti, ale nechtělo se nám tahat ten velký gril a bombu s sebou do bytu.

„Něco mě napadlo,“ podíval se na mě Jirka. „Zítra mám volno, do práce jdu až v pondělí, co kdybychom vyjeli hned? První noc přespíme u našich,“ podíval se na mě a čekal, co mu odpovím.

„Dej mi hodinku na zabalení a můžeme vyrazit,“ usmála jsem se.

Doma jsem sobě a Jirkovi uvařila kávu, vzala si tužku a papír a psala na něj seznam věcí, které vzít s sebou. Balím se tak od nepaměti. Potom jen ze seznamu odškrtnám, co mám a hledám to, co nemám. Dopila jsem kávu, dopsala seznam a šla balit. Před cestou jsem si ještě dala sprchu, upravila účes a oční linky. S kabelkou šminek jsem odcházela z koupelny do ložnice. Jirka už měl sbaleno. Oblékala jsem si černé prádlo, a hledala gelové vycpávky. Cítila jsem se v nich lépe. Všimla jsem si, že mně se zájmem pozoruje.

„Teda taková maličkost a co to udělá v podprsence, to je neuvěřitelný,“ přišel ke mně blíž.

Začal mě líbat na prsou. Zastavila jsem ho.

„Myslíš, že bychom stihli ten obchod ve Znojmě, kde jsem je koupila? Potřebovala bych aspoň ještě jednu,“ podívala jsem se Jirkovi do očí.

Koukl na hodinky. Byli tři odpoledne.

„Určitě, ale radši vyjedeme hned,“ zavelel.

V rychlosti jsem si oblékla černé propínací šaty, které jsem měla vyprané na terase.

Ještě jsme zkontrolovali všude zavřená okna a dveře na terasu, popadli tašky, z lednice jsem vzala marcipánový gril a dala ho pro jistotu do termotašky. Jirka zamknul byt a já přivolala výtah.

Na parkovišti jsme dali tašky do kufru ke grilu s bombou, pustili si klimatizaci a CD Daniela Landy, kterého oba rádi posloucháme a mířili směr Znojmo.

O půl pátý jsme byli v centru Znojma. Zavedla jsem Jirku do obchůdku. Byla tam ta stejná prodavačka. Pamatovala si mě a se zářivým úsměvem mě i Jirku pozdravila. Řekla jsem jí své přání a vzala si pro jistotu vycpávky dvojce. Jirka se podíval mile na prodavačku.

„Neměla byste ještě něco pro manželku, co by jí slušelo tak, jak to fialové prádlo?“ ptal se jí.

Prodavačka se chápavě usmála a mířila ke stojanu s prádlem. Donesla tři barvy kompletů. Bled'ounce modrý, červený s černou kajkou a bílý. Já si je šla vyzkoušet do kabinky. Nejvíce se mi líbila bílá krajková podprsenka bez ramínek, a s

vycpávkami mi to v ní slušelo.

„Můžu se podívat?“ slyšela jsem Jirku za závěsem.

Na odpověď nečekal a už byl u mě. Obdivně mi zíral na prsa. Rukou mi začal hladit oblíny. Stála jsem tam pouze ve spodním prádle a všimla si Jirkové narůstající boule v jeho světlých plátěných kalhotách. Sundal mi kalhotky, jednu nohu mi dal na židli, co stála v kabině, klekl si a začal mě dráždit jazykem.

„Neblázni,“ zašeptala jsem.

Ale podlehla jsem jeho šikovnému jazyku. Když už jsem byla hodně vlhká a vydrážděná, tak si Jirka stáhl kalhoty a trenýrky, posadil se na židli. Sedla jsem si zády k němu a nechala se vynést až do nebe.

Bylo nám jasné, že prodavačka ví, co se v kabině odehrálo. Oblékli jsme se, vzali prádlo a s provinilým úsměvem vyšli z kabinky.

Prodavačka stála u pokladny a něco počítala. Když nás viděla, tak se na nás usmála.

„Vybrali jste si?“ ptala se.

„Bereme vše,“ řekl Jirka a podal jí kartu. „Hned jsem zpět,“ dodal a zamířil z obchodu. Dveře byly zamčené. Podíval se tázavým pohledem na prodavačku.

„Klíč je v zámku,“ usmála se na Jirku. „Raději jsem zamkla, aby jste mněli při zkoušení soukromí,“ vysvětlila a už se chopila prádla a sundávala z něj ochranné visačky. Cítila jsem, jak se mi hrne krev do tváří. Tak to je trapas, řekla jsem si pro sebe. Podávala mi luxusní tašku s prádlem a kartu, když v tom přišel Jirka, s obrovskou kyticí růží a krabicí bonbónů.

„Je vidět, že své práci rozumíte, proto jsme sem přijeli nakoupit až z Brna,“ podával jí růže a bonbóny.

„Děkujeme a na shledanou,“ řekl Jirka a nechali jsme ji tam stát překvapenou s plnou náručí.

„Tak tohle se jí asi často nestává,“ smála jsem se na ulici.

„Myslíš, že si to lidé nerozdávají ve zkušených kabinkách?“ ptal se pochybovačně Jirka.

„To nemyslím, ale ty bonbóny a kytka,“ obhajovala jsem svůj názor.

„To máš asi pravdu,“ připustil.

Mířili jsme k autu. Nasedli a jeli ke tchýni. Zaparkovali jsme před bránou, věci nechaly v autě a už na dvoře dvojhlasně volali: „Ahoj všichni!!!“

„Děti!“ volala nadšeně tchýně ve dveřích domu. „Proč jste nezavolali, že přijedete? Nemám nic upečeno,“ oznámila nám.

„Vy jste taky naposledy nezavolali,“ odpověděl Jirka.

Šli jsme do obývacího za tchánem.

„Ahoj tati,“ pozdravil Jirka za nás oba.

„Rád vás vidím,“ řekl tchán.

A spustil na tchýni do kuchyně: „Proč by měli volat? Nás už nemohou překvapit, jako my je naposledy a najíst se určitě nepřišli,“ smál se tchán.

„Koupili jste ten gril?“ ptal se tchán.

„Je v kufru,“ ujistil ho Jirka.

Šli se na něj hned do auta podívat. Viděla jsem na tchánovi, že měl radost.

„Kolik to stálo?“ ptala se tchýně.

„Moc ne, byl ve slevě,“ zalhal Jirka.

Že to všechno stálo deset tisíc, neřekl. Dali jsme si u nich kávu. Šla jsem si zapálit na dvůr. Přišel za mnou Jirka. Objal mě zezadu kolem pasu.

„Přespíme tady?“ ptal se.

„Ale jenom přespíme, nechci se milovat pod střešou tvých rodičů,“ oznámila jsem mu.

Houpal se semnou v bocích a po mých slovech přestal. Najednou odešel do obývacího.

„Novákovi jsou doma?“ slyšela jsem, jak se ptá rodičů.

Tchýně koukla na hodinky.

„To těžko, budou v hospodě, taky tam za chvíli odcházíme,“ řekla tchýně.

Jirka vyšel na dvůr, mrkl na mě a vyběhl z vrat. Běžel přes náves do hospody. Šla jsem za tchánem do obývacího pokoje.

„Dobře jste koupili, Radko,“ pochvaloval si tchán. „Opravdu byl ve slevě?“ ptal se nevěřicně. „Je to jeden z novějších modelů,“ podíval se mi nevěřicně do očí.

„Opravdu byl ve slevě. Byl to totiž poslední vystavený kus a ty prodávají mnohem levněji, než ostatní,“ lhala jsem pohotově.

Toto mi uvěřil. Už se vracel Jirka. Přišel do obývacího pokoje.

„My dnes přespíme na chatě u Nováků,“ oznámil všem a podíval se s úsměvem na mě. „Zítra ráno jedeme k Frantovi. Pomůžeme jim s přípravou, tak se uvidíme v sobotu,“ řekl.

Na odpověď nečekal a vzal mě za ruku a vedl k autu.

„Tak v sobotu,“ řekla jsem ještě ve dveřích a šla s Jirkou k autu.

Podal mi klíče od chaty a nastartoval. Přijeli jsme na chatu, Jirka dal tašky z kufru auta do kuchyně na zem a šel pustit vodu a elektřinu. Já otevřela okenice a dveře na terasu. Bylo slyšet, že Jirka s někým telefonuje. Doufala jsem, že to není hovor z práce, a nebude muset odjet.

„Zajedeme si na večeři,“ oznámil, když za mnou přišel do chaty.

Souhlasila jsem, hlad jsem tedy měla. Jirka zavřel dveře na terasu, zamknul chatu a já čekala u auta.

„Autem nejedeme,“ usmál se.

„Ale říkal jsi, že si na večeři zajedeme,“ opakovala jsem jeho slova.

„Zajedeme, ale ne autem, nýbrž na lodičce. Volal jsem bráchovi. Řekl mi, kde schovává klíč,“ oznámil mi a už jsme šlapali k vodě.

Jirka odemknul zámek od řetězu, kterým byla loďka zabezpečená. Nechal mě nastoupit, řetěz dal do loďky, zámek také, odrazil a vesloval směrem na pláž. Slunce zapadalo a koupalo se ještě dost lidí. Rukou jsem vyzkoušela teplotu vody. Byla příjemně teplá. Vystoupili jsme z loďky, Jirka ji pro jistotu zamknul a ruku v ruce jsme šli kolem řady restaurací, ale jenom v jedné připravovaly výborné pstruhy. Mířili jsme právě tam. Objednali jsme si pivo na zažehnání žízně a pstruha se džbánkem bílého vína, co se k němu hodil. Výborně jsme si pochutnali. V klidu dopili víno, trochu mi stoupl do hlavy. Při odchodu jsme si všimli plakátu, nalepeném na sloupu před restaurací. Oznamoval, že se dnes v deset hodin večer bude v letním kině promítat náš oblíbený film, Muži v černém I. Jen jsme se na sebe podívali a zamířili směrem k letnímu kinu. Koupili si lístky, zbývalo nám ještě půl hodiny do promítání. Chvilku jsme se procházeli, kolem vody, potom jsme šli zpět do kina. Celou dobu mě Jirka držel kolem ramen. Po promítání jsme se vrátili k lodičce a Jirka vesloval zpět. Seděli jsme naproti sobě, všude byla tma, jen sem tam svítila nějaká okna v chatkách, co stály v obou řadách kolem vody. Seděla jsem na lavici těsně na špičce lodičky. Opřela jsem se zády o její modrou barvu, potom si na ni lehla, spustila ruce do vody a koukala se na hvězdy. Čekala jsem, jestli neuvidím nějakou padat. Všude bylo ticho a klid, jen bylo slyšet, v pravidelných intervalech, jak se vesla noří do vody a vynořují z vody. Najednou vesla ztichla. Podívala jsem se na Jirku.

„Stalo se něco?“ ptala jsem se.

„Počítáš hvězdy?“ ptal se a dal vesla do loďky.

„Ne, čekám, jestli nějaká nebude padat,“ řekla jsem po pravdě.

Lehla jsem si zpět a čekala dál. Jirka se také chvíli díval na nebe, ale žádné padající hvězdy jsme se nedočkali.

„Tak mám pro tebe jediné řešení,“ oznámil mi. „Co kdyby sis jednu sama utrhla?“

To už mě začal hladit po lýtkách, stehnech a jejich vnitřní straně, přes kalhotky. Mírně jsem se nadzvedla, a Jirka mi je svlékl. Sundal si košili, dal ji na dno loďky a já si na ni lehla, roztáhla nohy a nechala ho, aby mě dráždil rukou. Stáhl si kalhoty a pronikl do mě. Loďka se s námi houpala. Po celou dobu jsem se dívala na hvězdné nebe nade mnou, a když jsem se blížila k orgasmu, tak jsem se mezi ně vznesla. Byl to tak strašně silný a romantický zážitek, že mi chvíli trvalo, než jsem sestoupila znovu do loďky. Jirka mě objímal a čekal, až začnu normálně dýchat.

„Utrhla sis hvězdu?“ ptal se mě.

„Celou náruč,“ odpověděla jsem se spokojeným úsměvem.

Po tmě jsme šli od vody do kopce, každou chvíli jsem zakopávala o kořeny stromů. Nakonec mi Jirka svítil mobilem na cestu, až před chatu.

„Budeme spát nahoře?“ ptala jsem se.

„Spát? Mě se tedy spát nechce, ale věci donesu nahoru,“ řekl.

Šla jsem za Jiřím, z tašky vytáhla osušku a mýdlo a utekla do sprchy. Omotaná v osušce jsem se vracela za Jirkou. Zhasla dole světlo a doufala, že třeba bude už spát. Byla jsem už dosti unavená. Nespal, ležel na posteli, ruce pod hlavou a pod nohama deku z auta, kterou tam vozí od té doby, co jsme si jednou udělali piknik v přírodě. V pokoji svítila pouze lampička na nočním stolku. Na jednu noc nemělo cenu povlíkat si peřiny. Ležel tak a díval se na mě. Koukla jsem se na židli, přes kterou měl přehozené kalhoty s opaskem. Vzala jsem z nich opasek, pomalu přistoupila k Jirkově hlavě, dala mu jeho ruce k sobě a spoutala ho páskem na zápěstí. Zvedla jeho spoutané ruce a konec pásku se snažila připevnit o kovovou konstrukci postele. Snad to bude držet, pomyslela jsem si. Stoupla jsem si tak, aby na mě dobře viděl. Stála jsem před Jirkou pouze v osušce a začala jsem si hladit ramena, krk, zaklonila hlavu, prohnula jsem se v zádech a protřepala vlasy. Jednu nohu jsem si dala na postel a rukou si přejela od kotníku, až po zadek. Otočila jsem se k Jirkovi zády a rozmotala si osušku. Držela jsem ji tak, že mě viděl zahalenou. Pohupovala jsem se v bocích a zvedala ruce i s ručníkem, až nad zadek. Ten jsem na něj vyšpulila a zatřásla s ním. Pomalu jsem se otáčela, ale tak, abych byla před Jirkou stále zahalená. Dívala jsem se na něj, před sebou držela napnutou osušku a zase ji kousek po kousku zvedala, až jsem mu odhalila svůj rozkrok. Potom jsem rukama posouvala osušku směrem dolů. Nechala jsem si zakryté bradavky a viděla, že je dost vzrušený. Usmála jsem se na něj a pustila osušku na zem. Obkročmo jsem si sedla Jirkovi na lýtko a vysvobodila ho z prádla. Posunula jsem se níž a bradavkami jsem se dotýkala po jeho penisu. Příznivě na to reagoval. Potom jsem si ho vzala do úst a lechtala ho při tom na koulích. Poznala jsem, že je vzrušený na doraz, tak jsem přestala a začala hladit sama sebe. Opět jsem pokračovala svými ústy a jazykem a zase přestala. Zoufalý a vyčerpaný se na mě podíval. Přestala jsem ho mučit a nasedla na něj a nechala ho ve mě po chvíli vybuchnout obrovským gejzírem. Osvobodila jsem mu ruce a schoulila se mu na rameno.

„Jednu chvíli jsem myslel, že to nepřežiji,“ řekl ještě zadýchaný Jirka. „Kdybych byl starší pán, tak bych určitě dostal infarkt.“

Přikryli jsme se dekou a spali nazí až do rána.

PÁTEK

Opět zvonil Jirkův mobil. Vzala jsem ho a viděla, že volá Mirka.

„Jen jsem se chtěla zeptat, kdy dojedete?“ ptala se do telefonu.

„Ráno,“ odpověděla jsem jí. „Budeme se snažit co nejdřív.“

„No, ale už bude deset, a než dojedete,“ vypočítávala.

„Cože? To už je tolik?“ koktala jsem do telefonu zmateně. „Za třicet minut jsme u vás,“ řekla jsem a zavěsila.

Budila jsem Jirku. „Vstávej, už bude deset. Volala Mirka, ať přijedeme co nejdřív.“

„Tolik?“ lekl se. A začal se honem oblékat.

Také jsem se v rychlosti oblékla, Jirka šel vypnout vodu a elektřinu, já zavřela okenice, popadla jsme tašky a už jsme ujížděli do vesnice. Zastavili u Nováků, vrátili jim klíč a spěchali do sousední vesnice.

Mirka viděla auto přijíždět oknem z kuchyně. Otevřela a ve dveřích volala:

„Já myslela, že si za mě dělá Radka srandu, když řekla, že tady budete do půl hodiny.“

„Na dnešek jsme spali na chatě,“ vysvětloval Jirka. „Byli jsme unavení, tak jsme si přispali.“

„Ani se radši neptám, co vás tak unavilo,“ usmála se. „Nám stačilo to, co říkali vaši, když k vám přijeli neohlášení,“ smála se a dívala se při tom na Jirku.

Ten jenom výmluvně pokrčil rameny. Mirka šla udělat kafe a já jsem si stoupla před Jirku.

„Doufám, že to vaši nedali vyhlásit obecním rozhlasem, nebo jsem tady naposledy,“ řekla jsem našťavaně a šla do kuchyně.

Vím, že Jirka za svoje rodiče nemůže, ale nechtěla bych, být celé vesnici pro legraci. Oknem z kuchyně jsem viděla Jirku, jak s někým dost našťavaně telefonuje. Za chvíli přišel za námi, políbil mě na tvář a sedl si vedle mě ke stolu. Dostali jsme

vydatnou snídani. Mirka mi ukazovala dort, byl krásný. V tom jsem si vzpomněla na marcipánový gril. S hrůzou jsem pro něj šla do auta. Termo tašku, jsem položila na stůl, rozepnula zip a opatrně nakoukla do vnitř. Nemohla jsem věřit svým očím, gril byl v pořádku. Se spokojeným úsměvem, jsem ho dávala Mirce, ať ho dá na dort.

„To je skvělé!“ jásala. „Franta bude mít radost,“ řekla potěšeně.

„A ještě je v autě jeden gril,“ řekl Jirka, zvedl se a šel pro něj.

Dal ho do chodby. Mirka se šla podívat.

„No tak ten se luxusní, ale my tady nemáme plyn,“ řekla smutně.

„Neboj švagrová,“ uklidnil ji, plyn máme taky s sebou. „V kufru je velká plynová bomba.“

Jirka odnesl gril na zahradu, že ho tam rovnou sestaví. Šla jsem s ním, abych mu otevírala dveře a vrata na zahradu a nechala ho, ať se činí. Na dvorku se batolilo osm roztomilých štěňátek. Chvilí jsem se s nimi pomazlila a šla Mirce na pomoc. Dělal jsem asi pět druhů pomazánek, Mirka nakládala maso do různých marinád. Přijela Aneta s nákupem, kam byla vyslána a dostala bojový úkol. Nepustit tátu až do zítřejší oslavy na zahradu. Naštěstí měl hodně práce, pravděpodobně přijde až v noci. Kluky odvezla Aneta k babičce, jak jsem pochopila z jejich rozhovoru, aby se tady nemotali. Na oběd nebyl čas, tak jsme se jenom odbyli. Pustila jsem se do dvou nepečených dortů s piškoty. Do jednoho dortu jsem namáčela piškoty do kávy a do druhého do rumu. Později jsem šla na zahradu zkontrolovat Jirku a nesla mu limonádu. Gril vypadal velice dobře. Akorát ho chtěl připojit k plynu, když zjistil, že je tam úplně jiná přípojka, než potřebuje. Nechal gril grilem a šli jsme do kuchyně, kde byla Mirka sama.

„Kde je Aneta?“ ptala jsem se.

„Přijel pro ni ten její, odjeli se koupat k vodě. Ta se vrátí až večer,“ řekla. „Už je to stejně skoro všechno hotové, zítra ráno se akorát namažou jednohubky a obloží chlebíčky.“

Skládala nádobí do myčky. Viděla, že je tam s námi i Jirka.

„Tak co?“ ptala se. „Složeno?“

„Složeno, ale fungovat to nebude. Musím zajet do města pro jiný ventil,“ oznámil Mirce.

„Já pojedu s tebou, Mám ještě nějaké věci u bráchy, a zapomněla jsem koupit pár maličkostí. Nevadí?“ ptala se Mirka Jirky.

Potom se otočila na mě a řekla: „Jo, málem bych zapomněla. Radko, má přijet Lukáš, asi za dvě hodiny s osvětlením na zahradu a rovnou to i zapojí, tak ho pusť na zahradu,“ řekla mi ve spěchu a už se letěla převlíct.

Šla jsem s Jirkou k autu a vzala si svou tašku do Anetina pokoje, kde jsme měli spát. Vrátila jsem zpět za Jirkou, který čekal před domem.

„Nevadí, že tady budeš sama?“ ptal se.

„Prosím tě,“ mávla jsem rukou. „Trochu uklidím kuchyň a půjdu si hrát se štěňaty.“

Když odjeli, tak jsem uklidila kuchyň, vytřela podlahu a šla před dům vylít vodu do kanálu. V chodbě jsem si vzala z kabelky cigarety a mobil. Seděla na schodku a čekala, až uschne podlaha. Bylo příšerné vedro. Rozhodla jsem se, že si skočím do bazénu, než přijede Lukáš. Cigarety s mobilem jsem odložila na bar a šla do Anetina pokoje, oblékla si plavky, před zrcadlem na nich upravila červené stuhy zavázané přes boky a vyšla jsem z pokoje. Už jsem byla v chodbě na cestě k bazénu, ale ozval se zvonek. Myslela jsem si, že je to Lukáš. Otevřela jsem s úsměvem dveře a úsměv mi ztuhl na tváři. Předemnou stál Adam s krabicí plnou venkovního osvětlení, kterou držel zdravou rukou. Druhou měl pořád v sádře.

„Tak tebe bych tady ani v nejmenším nečekala.“ řekla jsem mu.

Vypadal stejně překvapený, jako já.

„Ahoj,“ řekl. Tohle posílá Lukáš, že to přijede zapojit, až ho Franta pro něco pošle,“ vysvětloval.

„Tak to polož někam sem do chodby,“ poodstoupila jsem ode dveří.

Dívala jsem se, jak mu to zase strašně sluší. Měl na sobě opět orvané krátké rifle a červené tričko bez rukávů.

Myslela jsem si, že hned pojede pryč.

„Poprosím tě o něco na pití a pojedu,“ řekl.

Šla jsem před ním do kuchyně. Opíral se o bar a čekal, až mu podám něco k pití. Byla jsem tam před ním v plavkách a připadala si, jako nahá. Podávala jsem mu sklenici s limonádou a hromadou ledu.

„Kde je Mirka? Měl bych ji pozdravit,” řekl a rozhlížel se kolem.

„Není tady, jela s Jirkou pro něco do města,” odpověděla jsem.

„Ani děti nejsou doma?” ptal se se zájmem a upřel na mě ten svůj spalující pohled. Když viděl, že jsem zavrtěla hlavou, obešel bar a pomalu se ke mně přibližoval a stále se mi díval do očí. Mírně jsem couvla, ale narazila jsem zadkem o bar. Zazvonil můj mobil. Volal Jirka. Zvedla jsem ho.

„Ahoj,” řekla jsem do telefonu a dívala se při tom Adamovi do očí. „Copak se děje?”

„Trošku nás zdržel Mirčin bratr, teprve teď jedeme pro ten ventil a nakoupit,” oznamoval mi, ale to už mě Adam vyzvedl na bar, rozvázal mi vzadu na krku podprsenku, která mi tím sklouzla z prsou na břicho, a začal mě hladit na nich hladit. Při tom se mi stále díval do očí. Vůbec jsem nevnímala, co mi Jirka říká do telefonu. Dívala jsem se do Adamových uhrančivých očí. Jirka mi vyprávěl nějakou legrační historku, ale nemohla jsem se na ni soustředit, protože mi Adam rozvazoval stuhu na jednom boku, ale při tom mě stále hypnotizoval. Sklonil se níž a svůj jazyk přitlačil na můj klitoris docela silně a pomalu s ním začal pohybovat. Moje tělo začalo na Adamovo laskání reagovat. S vypětím všech sil jsem se snažila nevzdychat.

„Lukáš už přijel,” řekla jsem stručně do telefonu Jirkovi a ukončila hovor.

Bylo mi jasné, že se co nevidět přestanu ovládat. Položila jsem telefon a oddávala se té krásné rozkoši. Adam přidával na rychlosti. Sténala jsem víc a víc a za chvíli křičela, na celé kolo. Přestal a jednou rukou si sundal rifle. Druhou měl pořád v sádře. Prudce do mě vstoupil, chytil mě vzadu za vlasy a začal tvrdě přirážet. Těsně před mým vyvrcholením změnil polohu. Postavil mě na zem. Prudce mě otočil k baru a pronikl do mě ze zadu. Opět tvrdě narážel a po každé, když byl ve mně nadoraz, plácl mě zdravou rukou silně po zadku. Bylo to zvláštní, vůbec mě to nebolelo, ale naopak, bylo to hrozně vzrušující. Když se blížilo naše vyvrcholení, tak mě chytil ze zadu za vlasy a silně zatahal. Potom přišel orgasmus nás obou. Když bylo po všem, otočil si mě k sobě a upravoval mi vlasy.

„Máš to ráda na tvrdo, že? To jsem poznal už tehdy v noci před chatou,” řekl ještě zadýchaný.

Mé oči najednou sklouzly k oknu, kde akorát parkoval Lukáš. Utekla jsem do pokoje tak, jak jsem byla. Spodní díl mi držel jen na jedné straně a podprsenka mi visela na břiše.

Stála jsem za dveřmi a napínala uši, jako netopýr. Bylo slyšet Adama říkat, že jsem šla pro nějakou prodlužovačku. V rychlosti jsem se oblékla do spodního prádla a šatů, pročísla si vlasy, pořádně jsem se nadechla pro uklidnění a vyšla z pokoje.

„Žádnou jsem nenašla,” říkala jsem schválně nahlas při cestě z pokoje.

Přišla jsem do kuchyně, podívala se na Lukáše.

„Ahoj,” pozdravila jsem ho mile. „To je dobře, že jsi tady, nevíš, kde má Franta prodlužovačky?” ptala jsem se, jako by se nic nestalo.

„Má je přece v dílně,” řekl Lukáš. „Adame, pojď mi pomoci, ať to máme brzy zapojené,” řekl směrem k Adamovi a šli spolu do dílny, a od tam rovnou na zahradu, kde se pustili do díla. Na bazén jsem už neměla ani pomyšlení. V kuchyni jsem připravila těm dvěma ledové pití a nesla ho na zahradu.

„Stihnete to, než se Franta vrátí?” ptala jsem se s obavou v hlase.

„Buď v klidu, klidně dvakrát,” odpověděl mi Lukáš.

Byla jsem zralá tak akorát na panáka. Místo panáka, jsem si udělala kávu a šla na schod vedle oleandru i s krabičkou cigaret.

Ještě jsem neměla kávu ani dopitou a přijel Jirka s Mirkou. Pomohla jsem jim vynést taška plné laskomin do kuchyně a Jirka šel ke grilu nainstalovat ventil.

Společně s Mirkou jsme uklidily nákup.

„Seš hodná, že jsi tady uklidila,” řekla Mirka.

„Maličkost,” mávla jsem rukou.

„Půjdeš se mnou zahrnat ovce?” ptala se, když bylo vše uklizené.

„Jasně,” řekla jsem, jako bych to dělala denně.

Přešly jsme dvůr na zahradu, kde se všichni tři snažili zavěsit osvětlení na altán. Pokračovaly jsme až dozadu na louku, kde se páslo pět ovcí. Mirka otevřela ohradu.

„Stoupni si s roztaženýma rukama tak, aby šly rovnou dolů na dvůr,“ dala mi pokyn.

Stála jsem o kousek níž, a udělala, co mi řekla. Fungovalo to. Šla jsem za nimi pořád s roztaženýma rukama, pyšná na to, jak mi to jde. Hnala jsem je kolem altánu, ale nevšimla jsem si, že tam pánové nechali na zemi tašku s nářadím. Zakopla jsem o ni a jak dlouhá tak široká žuchla obličejem do trávy. Mirka se začala smát a všichni se k ní samozřejmě přidali. Poslední ovečka se po mě otočila, asi jí nebylo jasné, co tam dělám. Přišla ke mně a začala mi žvýkat šaty na zádech. Plazila jsem se jako partyzán trochu dál, abych si mohla stoupnout, ale ovce držela moje šaty pevně, nemohla jsem se dostat z jejího sevření. Jirka s Lukášem přiskočili k ovci a silou ji ode mě odtrhovali. Chvilí s ní zápasili a to už jsem slyšela, jak látka ve švech nevydržela a praská. Ležela jsem tam na trávě ve spodním prádle. Ti čtyři se lámali v pase smíchy, až si utírali slzy. Posadila jsem se, vyplivla trávu z pusy a viděla, jak poslední ovce spokojeně kráčí do své ohrady a v tlamě si nese moje šaty.

„Teda, ty seš komik,“ slzela Mirka smíchy.

„Miláčku, není ti nic?“ ptal se smějící se Jirka.

Adam tam stál, díval se na mě a také se smál. Když jsem se na něj podívala, tak se smíchem přestal a díval se mi do očí. Stoupala jsem si. Podívala se na Adama, potom na všechny.

„Co bych pro vaše pobavení neudělala,“ řekla jsem a kráčela ze zahrady do domu.

Prošla jsem kolem ovcí a viděla, že jedna pořád žvýká moje šaty.

„Třeba se s nimi udus,“ štekla jsem po ní nenávisťně a zašla do domu.

V koupelně jsem si umývala ruce od trávy a hlíny. V zrcadle se odrážela moje tvář, celá ušpiněná od hlíny. No to mám šup, řekla jsem si polohlasně a prádlo od trávy, doufám, že to pustí. Přešla jsem do pokoje, v tašce vylovila čisté prádlo, oblečení, ručník a šla zpět do koupelny. Napustila jsem do umyvadla vodu, do ní přidala trochu bělicího přípravku, namočila spodní prádlo a stoupala si pod sprchu. Už oblečená do ¾ kalhot a trička s ručníkem ve tvaru turbanu na hlavě jsem se snažila dostat trávu z prádla. Naštěstí to pustilo. Ještě pořádně vymáchat a už se mohlo dát sušit. Akorát jsem otevřela dveře a vycházela s koupelny, když za nimi stál Adam. Chtěla jsem vyjít na chodbu, ale on mě zastrčil zpět.

„Neblázni!“ zavolala jsem na něj.

Nedal se odbýt. Přitiskl mě k umyvadlu, strhl ručník z mokrých vlasů, pevně mi s nimi škubnul, až jsem zaklonila hlavu a vášnivě mě líbal. Cítila jsem, jak se mi podlamují kolena.

„Radko!“ ozvalo se volání v chodbě.

„Jirka!“ sykla jsem a zděšeně koukla po Adamovi. „Co teď?“ šeptala jsem zoufale.

Adam zalezl do sprchy a zahrnul za sebou závěs.

„Co se děje?“ ptala jsem se a vycházela z koupelny.

„Já jsem se lekl, že ses naštvála,“ řekl Jirka.

„Ne, ale byla jsem jako prase a prádlo taky. Musela jsem ho vyprat,“ ukazovala Jirkovi mokré prádlo v ruce.

Skočila jsem ho pověsit na dvorek.

„Nazdar švagrová, přijela sis vyprat?“ volal na mě švagr, který se právě vrátil z práce.

„Ne tak docela, prala jsem se o šaty s jednou vaší ovci. Vyhrála, ale naštěstí mi prádlo nechala, asi není podle jejího vkusu,“ smála jsem se na švagra.

Nerozuměl, tomu, ale to už u nás byla Mirka a vše mu ochotně vyprávěla. Franta mířil na zahradu, ale Mirka mu to nedovolila. Šla jsem si vyfoukat vlasy. V kuchyni seděl Adam s Jirkou u stolu a o něčem se bavili. Bylo mi to nepříjemné. Procházela jsem kolem nich a oba na mě mrkli.

„Co podnikneme?“ ptal se mě Jirka, když jsem se přišla do kuchyně napít.

„Nevím, krčila jsem rameny, „Ale mám docela hlad.“

Z ložnice vyšel akorát Franta.

„Tak to napravíme. Zvu vás na večeři!“ zvolal.

Ve dveřích se objevil Lukáš. Franta se na něj podíval a zvýšeným hlasem se zeptal, jestli už udělal to, co po něm v práci chtěl, anebo jestli zase běhal někam za ženskýma. Lukáš se rozpačitě podrbal za uchem, nevěděl, co má říct.

„Lukáš pomáhal mě,” vysvětlovala Mirka, která akorát přicházela. „A s čím, to uvidíš zítra,” přistoupila k němu a dala mu pusku.

Na to se Adam zvedl, že musí jet a Lukáš taky. Zůstali jsme tam sami čtyři.

„Tak jdeme na tu večeři?” ptal se Franta a my souhlasili.

Šli jsme pěšky do místní hospůdky se zahrádkou. Výborně tam vařili a čepovali dobré pivo. Opila jsem se z něj. Jirka na mě poznal, že mám dost.

„Nechceš jít raději spát?” ptal se.

Souhlasně jsem přikývla. Venku byla už tma, hlava se mi motala z piva. Vzali jsme si klíč od Franty s tím, že ho dáme na předem určené místo, abychom na ně nemuseli čekat.

„Je tady krásně,” řekla jsem a zůstala stát se zakloněnou hlavou pozorujíc hvězdy.

„To máš pravdu,” souhlasil Jirka.

Také se zastavil a začal mě líbat.

„Škoda, že máš kalhoty,” zalitoval a pomalu jsme se rozešli k domu.

V pokoji jsem se převlékala do delšího trička na spaní a Jirka šel do sprchy. Motala se mi hlava. Postel se semnou točila, jako kolotoč. Jednu nohu jsem vystrčila na zem z postele, ale otáčky nepolevovaly. Žaludeční šťávy se mi začaly hromadit v krku a už jsem utíkala k záchodu. A hodila do něj odporný gejzír.

„Jsi v pořádku?” klepal na dveře Jirka.

„Hmmm,” stačila jsem za sebe vydat a hodila druhou vlnu.

Výrazně se mi ulevilo. Jirka stál na chodbě a čekal na mě.

„Už je mi líp,” řekla jsem mu a v pokoji lovila kartáček na zuby.

Opláchla jsem si studenou vodou obličej a vyčistila zuby. Použila ústní vodu a šla zkontrolovat po sobě záchod. Raději jsem dokola nalila gel a vydrhla štětkou. S Ledovým pitím jsem přišla do pokoje, kde už Jirka spal. V noci mě budila šílená žízeň.

SOBOTA

„Jak ti je?” Zaznělo nade mnou.

Otevřela jsem jedno oko a viděla Jirku, jak stolí v pokoji, oblečený se sklenicí vody a v ní šumí prášek. S úsměvem mi ji podával. Vděčně jsem se na něj usmála a celý obsah vypila na ex.

„Docela to jde, budu v pořádku, jenom mě trochu bolí hlava,” odpověděla jsem.

„To bude v pořádku,” řekl.

„Dám si studenou sprchu a budu fungovat. Než přijedou vaši, tak budu fit,” řekla jsem a zvedala se z postele.

„Naši už jsou tady. Bude poledne,” podíval se na mě se smíchem na tváři. „Ale s gratulací čekáme na tebe.”

„Dejte mi půl hodinky,” vdychla jsem.

Studená sprcha působila jako životabudič. Hlava mě po ní přestala bolet. Oblékla jsem si Ty stříbrné šaty, a pod ně novou podprsenku bez ramínek. Trošku se nalíčila, učesala a vzpomněla si na zástěru, která ještě nebyla zabalená. Vysypala jsem z luxusní tašky spodní prádlo a dala do ní zástěru. Taška byla bez loga, tak snad nikdo nepozná, odkud ji mám. Vykročila jsem do kuchyně, kde bylo strašně moc lidí. Se všemi jsem se přivítala.

Mirka vytáhla za lednice dort, zapálila na něm svíčky a všichni jsme zpívali gratulační píseň a fotili. Frantovi se líbil marcipánový gril. Už se po něm Aneta natahovala, ale on jí plácnul přes ruku, až ji měla celou od krému. Na přeskáčku jsme gratulovali. Dostal hromadu dárků, které ihned rozbaloval. Měl radost ze všeho, jako malý kluk. Sáhl do dárkové tašky a vytáhl zástěru. Hned si ji uvázal kolem pasu a šel do lednice pro pivo. Na zástěře se chopil visícího otvíráku.

„Funguje to!” zvolal radostně a zhluboka se napil.

Potom jsme se přesunuli na zahradu, kde stál gril zakrytý velkou plachtou. Radost byla obrovská.

„Mámo, dones maso, dáme si pořádněj dlabanec!!!“ volal Franta na Mirku, ale ta už za ním stála s naloženým masem. Na zahradu jsme s Mirkou a Anetou nosily víno, pivo, chlebičky, jednohubky, saláty, dresinky, no bylo toho moc. Žaludek jsem měla pořád jako na vodě. Jirka to na mě viděl.

„Dej si pivo, to ti pomůže,“ přišel za mnou s jednou kuželkou.

„Ani omylem,“ odstrčila jsem kuželku.

„Ale to ti opravdu pomůže,“ souhlasil Franta s Jirkou.

Nalila jsem si tedy trochu do skleničky a s odporem se napila. A byla to pravda, opravdu se mi udělalo lépe. Seděla jsem ve stínu a pozorovala ten cvrkot kolem. Honza se točil kolem Evy, kterou dnes oficiálně uvedl do rodiny. Přisedla si za mnou Anna.

„Jak to, že tady není Pavel s Olinkou?“ ptala se.

Vysvětlila jsem jí, že jsou oba až do konce prázdnin na táboře. Chvilí jsme si ještě povídaly. Ten její tady nebyl, ale neptala jsem se proč. S mobilem v ruce, jsem šla za Frantou, chtěla jsem ho vyfotit. Zapózoval mi ve vysoké kuchařské čepici na hlavě s nápisem MISTR GRILU, kterou od někoho dostal a se zástěrou, kterou si otevíral další kuželku. Fotka se povedla, poslala jsem ji jako MMS Olině a Pavlovi.

Všichni jsme se najedli až k prasknutí. Do velkého pytle jsem posbírala papírové tácky od jídla a ubrousky, na podnos dala příbory a nesla je do kuchyně. Zazvonil zvonek. U dveří stál Petr a Pavel, Mirčini bratři. Přivítali jsme se a poslala jsem je na zahradu. Příbory jsem dala do myčky a chystala velkou konvici kávy. Mléko a cukr jsem postavila na táč, a přemýšlela, jak to vzít vše najednou i s hrníčky.

„Tady se mi schováváš,“ slyšela jsem Jirku.

„Jdeš akorát. Pomůžeš mi s tím? Sama bych to nezvládla,“ řekla jsem Jirkovi.

„Ale nejdřív pomůžeš ty mě,“ zašeptal a objal mě.

Ve dveřích stála Aneta. Mírně zakašlala.

„Nepotřebuješ s něčím pomoci, teto?“ ptala se.

Jirka mě se smíchem pustil a poodstoupil.

„Seš hodná, odneseš kávu na zahradu?“

Přikývla, vzala jeden táč a šla. Asi si myslela, že druhý vezmu já, ale to už se semnou Jirka zamykal v jejím pokoji.

„Ty seš v těch šatech tak strašně sexy,“ šeptal, když se na mě díval ode dveří.

Provokativně jsem se otočila dokola a zamávala sukní, jako při kankánu. Přišel blíž a silně mě tiskl k sobě.

„Nechci mít ty šaty pomačkané,“ šeptala jsem.

„Rozkaz,“ usmál se, rozeplnul mi na boku zip a začal mi je přetahovat přes hlavu. Sukni vykasal k pasu a políbil mě na kalhotky a břicho. Sunul je výš přes prsa, políbil mě na obě prsa. Potom jsem zvedla ruce, mírně se předklonila a šaty byly dole. Jirka si stoupl přede mě a začal mě hladit na prsou, co se mi dmuly z podprsenky, díky vycpávkám. Mapoval po nich svými ústy a hladil mě po zadečku. Nevydržela jsem jen tak stát. Přitiskla jsem se tělem na jeho rozkrok. Chvilí jsem se o něj třela. Dráždila ho rukou. Stáhl si kalhoty pod kolena, sedl na kraj postele, mě si otočil zády k sobě, sundal mi kalhotky a posadil si mě na klín. Pronikl do mě a lehl si. Já na něm seděla s nohama na zemi a udávala tempo. Bylo to rychlé. Oblékli jsme se a já si šla k oleandru na cigaretu a po ní dala ještě jednu. Zůstala jsem tam asi déle, protože za mnou stála Mirka.

„Stalo se něco?“ ptala se starostlivě.

„Ne, jenom jsem si šla na cigaretu,“ zamávala na ni s hořícím zbytkem. „Ale už jdu. Nebo je něco potřeba?“ ptala jsem se.

„Jdu mazat jednohubky a chystat ještě chlebičky,“ oznámila mi.

„Pomůžu ti.“ típla jsem cigaretu a šla za ní do kuchyně.

Sotva jsme naplnily jeden podnos, někdo přišel a vyměnil ho za prázdný. Když to tak bylo po páté, tak se Mirka naštvála.

„Hele a dost!“ zavolala na jednoho za svých synů. „Krmíte s tím ovce, že to tak mizne?“ ptala se ho.

Ten se jen usmál a zavrtěl hlavou.

„Ne, ovce ne, jen strejdu Petra a Pavla,“ oznámil a popadl další táč.

„Polož to, nech to tady a řekni strejdům, že se sem nepřišli nacpat, ale slavit,” řekla a pokračovala ve zdobení chlebičků.

Podívala se na mě.

„Jsou oba, jako kyseliny. V zimě jsem je tady měla na zabíjačce a skoro všechno sežrali. Neměla jsem z čeho dělat tlačenko, škvarků jsme měli miskou, no hrůza a to ještě chtěli výslužku,” nechápavě kroutila hlavou.

Smála jsem se nahlas. Je fakt, že oba jsou pěkně při těle. Přes břicho si nevidí ani na nohy. Hned mě napadlo, jak můžou s takovým břichem provozovat sex, ale radši jsem myšlenku zahнала dřív, než jsem si to začala představovat.

Zazvonil zvonek, Mirka šla otevřít. S někým se radostně vítala a do kuchyně přišla s nějakou ženskou o něco mladší, než já. Vysoká blondýna s delšími vlasy. Na sobě měla tak kratinké šaty, že jí sotva zakrývaly zadek. Ukazovala jí směr na WC. Vrátila se za mnou k práci.

„Tohle je Adamova nová kočka,” mrkla na mě Mirka a dál se věnovala krájení okurek na chlebičky.

Vypadl mi z ruky nůž. Dělal jsem, jakoby nic a dál mazala jednohubky. Adam má vkus. Blesklo mi hlavou.

„Nová kočka?” ptala jsem se, jako by nic.

„Jo, potkali se tady někde, je taky z Prahy,” odpověděla.

To už šla ze záchodu kolem nás.

„Představím vás,” zastavila ji Mirka. „Tohle je Růžena a tohle Radka, moje švagrová.” představila nás Mirka.

Podaly jsme si ruce a mile se na sebe usmály. I když nerada, musela jsem si přiznat, že je moc hezká. Opřela se o bar a pozorovala, jak nám to jde od ruky. Kdybys tak holka, věděla, co se tady včera na tom baru odehrálo, asi by ses divila. Řekla jsem si pro sebe.

„Chcete s něčím pomoci?” ptala se Růžena.

„Seš hodná, ale jdi za Adamem, ať tam není sám,” odpověděla jí Mirka.

„Vezmi tam tady ten tác,” podala jsem jí do ruky obrovský tác naplněný chlebičky a jednohubkami.

„A dej ho co nejdál od těch dvou obřích chlapů!” dodala pohotově Mirka. „Nebo se odtud do večera nedostaneme.”

Asi za půl hodiny toho bylo nachystáno do zásoby dost.

„Dáme si kafe?” mrkla na mě Mirka.

„Ráda,” mrkla jsem na ni taky.

Kávu jsme si vazaly na zahradu za ostatními. Bylo tam už pěkně veselo.

„Aneto, máš to tady chvíli na starosti,” oznámila jí Mirka. „My s Radkou potřebujeme pauzu..”

Jirka se bavil s rodiči, byl tady také Lukáš. Kývli jsme si na pozdrav. S radostí jsem se posadila na první volné místo s hrnkem v ruce. Natáhla si nohy pohodlně před sebe a chtěla si usrknout, když jsem se podívala na před sebe. Seděl tam Adam s Růženou. Viděl, že jsem se při pohledu na něj trošku zarazila a mírně se tomu usmál. Růžena mu něco šeptala do ucha a hladila ho při tom po tváři, ale Adam se díval pořád na mě. Dost mě to znervózňovalo. Vstala jsem a šla za Jirkou. Ten mě plácl z legrace po zadku. Na Adama jsem si zakázala se dívat, ale stejně jsem se neuhlíдалa. Všichni se náramně bavili a já se snažila o totéž. Dost mi v tom pomáhala vodka, kterou jsem ředila džusem. Začala jsem po zahradě poletovat, jako motýl se sklenicí v ruce. Chvilí jsem se bavila s Annou, Evou, Anetou, Lukášem a dál, kromě Adama. Tomu jsem se vyhýbala, jako čert kříži.

Když se začalo stmívat, tak byli tchán s tchýní na odchodu. Jenomže nastal problém. Všichni pili a nikdo nechtěl riskovat. Jirka měl také slušnou špičku. Svítila mu očička, jako baterky. Přemýšleli jsme, jak to udělat, komu zavolat, aby pro ně přijel.

„Já jsem nepil,” řekl Adam. „Odvezu vás,” nabídl se.

Tchán a tchýně se všemi rozloučili a jeli s Adamem domů. Rozsvítilo se venkovní osvětlení a vypadalo to úžasně. Zahradní altán zářil. Přisedla si za mnou Růžena.

„Teda, to je bezvadný, taková letní párty,” řekla nadšeně. „Máš skvělou a velkou rodinu,” dodala.

„To mám,” souhlasila jsem. „A to tady ani nejsou všichni,” podotkla jsem.

Jirka za mnou přišel, sedl si vedle mě, posadil si mě na klín. Přitukli jsme si spolu a krátce se políbili.

„A vy jste jako manželé?” ptala se nás Růžena.

Jirka se usmál, dal mi pusku na nos, otočil se na Růženu a přikývl.

„A jak dlouho?” ptala se jak trubka.

Byla trochu opilá.

„Šestnáct let,” odpověděl jí Jirka a při tom se mi díval do očí.

„Tak to bych nevydržela,” řekla Růžena. „Šestnáct let s jedním chlapem, ani omylem. Nanejvýš rok a pryč.”

Ještě něco říkala, ale my jsme ji neposlouchali, věnovali jsme se sami sobě. Začala jsem Jirku hladit ve vlase, na uchu a libat na krk.

„Nechte si to do Brna!” volal na nás Honza. „Tady se dnes slaví! Je to tak brácho?” podíval se na Frantu.

„Jasně! Dnes se bude pít až do rána!” zvolal a pozvedl panáka.

Všichni ho napodobili a kop do sebe panáka.

Ozvala se Růžena: „Docela bych si zatancovala.”

Vstala a na svých vratkých nohách se začala točit dokola. Zatočila se asi víc, než chtěla a spadla Honzovi do klína. Zůstala mu tam drze sedět, dala si koketně nožku přes nožku a chytla ho kolem krku. Viděla jsem na Evě, že se jí to nelíbí. Adam už byl zpět. Přišel za námi, vzal si Růženu stranou a začal jí potichu nadávat. Ozvala se hudba. Všichni, až na Jirku jsme tancovali. Najednou spustila skupina Žentour píseň Proklínám. Strnula jsem a koukla na Adama. Ten ke mně natáhl ruku a já mu podala svou. Začali jsme tancovat. Adam se nenápadně rozhlédl kolem sebe a zašeptal mi do ucha: „Vida, už máme svoji písničku.”

„Nemusím ti doufám připomínat, že to co mezi námi bylo, nemělo nic společného s city?” řekla jsem a podívala se mu do očí.

Tichým hlasem mi odpověděl: „Nemusíš, opravdu šlo jen o sex, ale ten nejlepší, jaký jsem kdy zažil.”

„Neříkej, že Růžena tě neuspokojuje,” řekla jsem.

Pro jistotu jsem se také rozhlédla kolem, jestli náš rozhovor někdo neslyší. Každý se věnoval svému. Hledala jsem pohledem Jirku. Bavl se o něčem s Annou.

„Ale jo, docela, ale není to žhavé, ani živočišné, je to jen nudný sex,” řekl a dal mi ruku na zadek.

„Toto je přes čáru,” dotkla jsem se jeho ruky na mém pozadí a odešla z tanečního plácku.

Růžena se zatím opila pod obraz a usnula u stolu.

„Nějak ti ta tvoje růže zvadla,” řekl se smíchem Lukáš, když se Adam vracel ke stolu.

„Co se dá dělat,” pokrčil Adam rameny. „Tak my pojedeme,” zvedal Růženu.

Chvilí se ji snažil nějak probrat, ale to se mu nepodařilo. Nakonec si ji přehodil přes rameno, jako pytel brambor a šel s ní k autu. Po cestě se omlouval Frantovi a Mirce. Ti jen mávli rukou. Lukáš šel s nimi a pomohl Adamovi otevírat dveře a naložit Růženu do auta. Lukáš se za chvíli vrátil na zahradu a přisedl si za mnou.

„Co doma?” ptal se. „Všechno klape?”

„Buď v klidu,” ujistila jsem ho. „Do konce víc, než dřív. A co ty? Nikoho nemáš?” ptala jsem se.

„Taková se ještě nenarodila,” odpověděl se smíchem.

„Pedofile,” smála jsem se.

„Ale Olina je dost hezká. Co kdybych si ji nabrnknul? Byli bychom všichni jedna velká rodina,” žertoval.

„Tak na to rychle zapomeň!” zvolala jsem a plácla ho po rameni.

Dali jsme si pár panáků a šli jsme tancovat. Docela se mi motala hlava. Odskočila jsem si na záchod. V koupelně, mě překvapil Jirka. Byl opilý, ale ne moc.

„Tak tady seš, hledal jsem tě,” usmál se na mě a políbil mě na krk.

Začal se ke mně lisat.

„Slyšels bráchu,” připomenula jsem mu s úsměvem. „Máme si to nechat do Brna.”

„Však ty budeš mluvit jinak,” při těch slovech se na mě díval do zrcadla.

Nechápala jsem, co má v plánu. Hladil mě po zádech, bocích a potom mi dal ruce pod šaty a sundal mi kalhotky. Svlékl mi je úplně, strčil si je do kapsy, plácl mě přes zadek, vzal za ruku a odcházel se mnou z koupelny přes kuchyň směrem na zahradu. V kuchyni jsem se zastavila.

„Mám strašnou žízeň,” řekla jsem.

Zastavil se a čekal, až se napiju. Z linky jsem si podala vysokou sklenici a napustila si do ní studenou vodu. Pila jsem tak hltavě, že jsem se polila a trochu vody vylila i na zem. Zasmála jsem se tomu. Byla jsem opilá. Udělala jsem krok dopředu, abych dala sklenici do dřezu, ale uklouzla jsem na kluzké podlaze, sklenice mi vypadla z ruky, rozbila se a já spadla celou svou vahou na levou stranu a do levé ruky jsem si zarazila střep. Velký střep mi trčel z levého předloktí. Všude bylo plno krve, udělalo se mi z toho špatně.

„Ježiši? Co to vyvádíš?” ptal se Jirka.

„Bolí to,” řekla jsem a dívala se zoufale po Jirkovi.

Ten vylítl na dvůr a volal někoho, ať přijde. Přiběhli všichni a zděšeně na mě koukali.

„Ten střep nesmí ven,” řekl Franta.

Posadil mě na židli, položil mi ruku na stůl a zkoumal, rozsah zranění.

„Doneste led a obinadla!” zavelel. „Ta rána je hluboká, bude to chtít pár stehů.”

Touž jsem hrůzou protáčela panenky.

„Volám Adama, aby tě odvezl do nemocnice,” oznámil Lukáš a už měl mobil u ucha.

Franta mi zakroutil rukou a z rány vytrysklo dost krve. Na ránu mi opatrně přiložil sáček s ledem. Adam už zvonil u dveří. Byl tu strašně rychle.

„Kabelku, nemám kabelku. Mám tam doklady,” blekotala jsem.

Za chvíli mi někdo podával kabelku. Vzal ji Adam.

„Pojedu s vámi,” řekl Jirka.

Franta ho zastavil.

„Podívej se na sebe, vždyť seš bledší, než Radka. Klepeš se jak ratlík, ještě by ses jim tam složil. Oni to zvládnou,” řekl Franta.

Adam mě podpíral cestou k autu, usadil mě a pomohl mi zapnout pásy. Naklonil se přede mne a já z něho cítila vůni mýdla.

„Dáme vědět, jak jsme na tom,” oznámil Adam, nasedl vedle mě a nastartoval.

Za chvíli jsme byli v nemocnici. Ani tam nebylo moc lidí. Když jsme nahlásili řezné poranění, tak jsem měla přednost. Bála jsem se, že mi třeba zůstane kousek střepu v ruce a že mě to bude bolet. Během chvílky volali mé jméno, s obavou jsem se podívala na Adama.

„Mám jít s tebou?” ptal se.

„To zvládnou,” plaše jsem se na něj usmála a vstala.

Adam si stoupl také a zlehka mě políbil na rty. V ordinaci mi pokládali běžné otázky. Na co jsem alergická a podobně. Doktor si prohlížel zraněnou ruku. Bolestivě ji promáčkal.

„Máte v sobě alkohol?” ptal se.

„Ano, byla jsem na oslavě narozenin,” řekla jsem po pravdě.

„Oslavujete často?” pokračoval ve výslechu.

Vypadám jako alkoholička? Ptala jsem se sama sebe v duchu. Byl mi protivný. Normálně bych mu něco řekla, ale neměla jsem náladu. A krom toho, ještě mi to nezašil. Zavrtěla jsem hlavou. Kývl, něco naťukal do počítače.

„Jiné střepy v ruce nejsou,” poznamenal, když mi odstranil ten velký z ruky. „Ale vidím to tak na šest stehů.

„Sestro! Opíchejte to a připravte mi šití,” řekl od počítače.

Nervózně jsem si poposedla a uvědomila si, že nemám kalhotky. Musela jsem se tomu pousmát. Opilá, s dírou v ruce na pohotovosti, bez kalhotek.

„Ono to moc k smíchu není,” podíval se na mě doktor. „Žádnou bolest teď neucítíte, ale jak to bude přicházet k sobě, tak ano. Na nějaký čas bych vám doporučil neslat. Anebo slavit, ale bez alkoholu.”

Sestra mi potřela něčím ruku a opíchala mi to kolem. Za chvíli jsem ruku vůbec necítila. Doktor si nasadil rukavice, a chopil se šití. Raději jsem se dívala jinam. Na ránu mi dal gázu, zalepil ji a sestra mi ji ovázala.

„Ještě sestřičko, píchněte mladé paní injekci proti bolesti,” řekl doktor a sedal si opět k počítači.

„Postavte se, píchnu vám to do zadečku,” oznámila mi.

Vytřeštila jsem na ni oči a začínala panikařit. Co si o mě asi pomyslí, když jsem bez prádla?

„Nebo to chcete píchnout do ruky?” ptala se.

„Ano, do ruky, prosím,” řekla jsem s velkou úlevou.

Dostala jsem nějaké rady a recept na prášky proti bolesti. Vyšla jsem z ordinace. Adam přecházel nervózně po chodbě. Jak mě uviděl, objal mě.

„Bolelo to?” ptal se starostlivě.

„Nebolelo, mám to umrtvené a dali mi ještě injekci proti bolesti,” ukázala jsem na náplast na ruce.

„Proč ti ji nepíchli do zadku? Tam to méně bolí,” nechápal.

Přistoupila jsem k němu blíž, nevím, jestli jsem byla ještě opilá, nebo zdrogovaná. Naklonil se ke mně.

„Protože nemám kalhotky,” zašeptala jsem mu do ucha a začala se tomu smát.

Překvapením zamrkal a pak mi dal ruku kolem ramen a vedl mě pryč z nemocnice. Po cestě se smál nahlas.

„No ty seš teda éro,” řekl před nemocnicí.

„Je tady někde otevřená lékárna?” ptala jsem se Adama a zdravou rukou, zamávala receptem.

„O jedné nonstop vím, dovezu tě tam,” uklidnil mě.

Došli jsme k autu. Adam mi otevřel dveře, a jak mě pásal, tak mě políbil. Krásně si hrál jazykem s mým.

Potom nasedl a jeli jsme. Pohodlně jsem se usadila, opřela hlavu o opěradlo a měla jsem strašnou chuť Adamova provokovat. Nohy jsem si zvedal na palubní desku před sebe. Šaty se mi vyhrnul, ale nebylo nic vidět.

„Hraješ si se mnou?” ptal se Adam a snažil se věnovat řízení.

„Ne, jenom odpočívám,” řekla jsem se smíchem.

Zastavil před lékárnou. Odepnul si pás a rukou se přesvědčil, že jsem nelhala. Vzal si ode mě recept a šel pro léky sám.

„Hned jsem zpět,” oznámil mi a vystoupil z auta.

Ani nevím jak, ale usnula jsem. Probudilo mě drncání auta. Všude byla tma, světlo před námi osvětlovalo nějakou polní cestu.

„Kam mě to vezeš?” ptala jsem se.

„Jenom kousek,” odpověděl Adam a za chvíli zastavil a vypnul motor.

Odepnul si pás a můj také.

„Léky jsem ti vyzvedl,” ukázal na místo u řadicí páky, kde ležela krabička z lékárny „Co ruka? Nebolí?”

„Je umrtvená, prý bude bolet, až bude přicházet k sobě,” zopakovala jsem to, co mi řekl doktor a dala si léky do kabelky.

„Tak toho bychom měli využít,” řekl potichu.

Začal mě líbat, tak, jak to umí jen on. Jednu ruku mi položil na stehno a sunul ji směrem k rozkroku.

„To vždycky nenosíš kalhotky na veřejnosti?” ptal se.

„Jenom někdy,” řekla jsem po pravdě.

„Jsi zvrhlá a to se mi líbí,” dodal a opět mě líbal a hladil.

Dala jsem nohy od sebe a nechala, aby mě dráždil rukou.

Přestal, vystoupil z auta, obešel ho, otevřel mi dveře a pomohl mi vystoupit. Rozhlédla jsem se. Byli jsme někde na samotě. Silnice v nedohlednu a nikde ani živáčka.

„Kde to jsme?“ rozhlížela jsem se.

„Kousek od vesnice,“ řekl. „Ale přesto daleko od lidí na to, aby nás někdo viděl, nebo slyšel.“

Adamovi zazvonil v autě mobil. Sedl si opět za volant a s někým telefonoval. Potom přišel ke mně. Stála jsem opřená o zavřené dveře spolujezdce a dívala se na nebe.

„Franta. Nechala sis prý mobil u nich a ptal se, jak jsme na tom. Řekl jsem mu, že ještě nejsme na řadě,“ vysvětlil.

„Kolik je hodin?“ chtěla jsem vědět.

„Budou dvě,“ odpověděl a na chvílinku se vrátil do auta. Zapnul CD přehrávač. Z repráků se začala linout píseň, Proklínám.

„A co Růžena? Bude tě hledat,“ řekla jsem mu, když byl u mě. Chytil mě kolem pasu, hladil mě po holém zadečku a řekl jenom: „Nemluv.“

Nadechla jsem se, chtěla mu ještě něco říct, ale on mě začal líbat a hladit ve vlasech. Byl hrozně něžný.

„Strašně jsem se o tebe bál, když mi Lukáš volal,“ říkal mi mezi polibky.

Vychutnávala jsem jeho hru s mým jazykem a také ho hladila ve vlasech. Silně si mě přitiskl. Strčila jsem mu zdravou ruku do kalhot a hrála si s jeho vzrušením. Zasténal a zaklonil hlavu. Najednou jsem měla strašnou chuť udělat něco bláznivého. Vytáhla jsem ruku z jeho kalhot. Odstrčila ho od sebe, udělala krok dopředu, chytla ho pravou rukou na hrudi silně za tričko a otočila ho zády k autu. Bylo to hrozně rychlé, nečekal takové chování a zavrával a opřel se zády o auto. Zůstal stát zády opřený a čekal, co se bude dít. Stoupla jsem si před něj, a přetahovala mu triko přes hlavu. Podívala jsem se mu do očí a dala jsem mu facku. Celý v šoku na mě vytřeštil oči, ale já mu dala ještě jednu. Potom jsem ho prudce políbila a rozepínala mu zip u kalhot s knoflíkem. Spadly mu ke kotníkům. Otočila jsem se k němu zády a sundala jsem si šaty a pověsila je na keř, co rostl přede mnou. Pomalu se k němu otáčela jen v podprsence. Chytil jsem ho za ramena a otřela svůj rozkrok o jeho a prohnula se při tom v zádech. Přitiskl si mě k sobě víc jednou rukou, ale já ho po ní silně plácla. Povolil sevření. Narovnávala jsem se a rukama mapovala, jeho zarostlý hrudník. Líbala jsem ho na bradavky a rukama se posunula na břicho. Dal mi ruce na boky, ale já ho po té zdravé zase plácla, tak mi boky pustil. Podívala jsem se mu do očí. Ztěžka dýchal. Rukama se sunula ještě níž a cítila, že je dost vzrušený. Vedle mě leželo na zemi Adamovo triko. Nohou jsem si ho přisunula blíž a klekla na něj. Adam hlasitě vzdychl. Stáhla jsem mu trenýrky, pevně uchopila do ruky a dráždila jsem ho na špičce jazykem, tak rychle, jak to šlo. Cítila jsem, že je vzrušený na maximum. V tom jsem ho zatahala za koule. Ne moc silně. Hekl překvapením, ale líbilo se mu to. Po chvíli, když jsem ho opět dráždila jazykem, jsem zatahala znovu. Hned na to, dosáhl silného a hlasitého orgasmu.

„Tak to bylo něco,“ řekl a opíral se na vratkých nohách o dveře auta. „Jak jsi věděla, že tahání za koule mám nejradši?“ ptal se ještě celý zadýchaný.

„Od Růženy,“ řekla jsem s vážnou tváří.

Překvapeně se na mě podíval. Nevydržela jsem to a začala se nahlas smát.

„Nevěděla jsem to,“ řekla jsem po pravdě. „To byl momentální nápad.“

„No proto,“ řekl Adam. „Růžena to totiž neví. O tom ví jen moje bývalá žena.“

Po chvíli mě položil na kapotu a začal líbat na kolena, stehna a rozkrok. Dal mi nohy od sebe.

„A tohle máš ráda zase ty,“ řekl a silně mě tlačil jazykem na klitoris.

Začal s ním pomalu pohybovat, a za chvíli jsem se vznášela někde mezi hvězdami. Když jsem se snesla zpět na zem, byl opět vzrušený. Dal mi Levou nohu za hlavu a udělal mi to. Po druhé jsem se vznesla do nebe. Zhroutil se na mě a ztěžka dýchal.

„Teda, s tebou je to neuvěřitelný,“ vzdychl a začal se oblékat.

Vzala jsem si kabelku a odskočila si do křoví. Našla jsem balíček kapesníků a dala se trochu do pořádku. Adam už byl oblečený, triko měl špinavý od hlíny. Držel mé šaty. Také jsem se oblékla, nasedla do auta a vyjeli jsme. Na rádiu ukazovaly hodiny 03:25. Než jsme odbočili k domu, Adam zastavil a dlouze mě líbal. Potom se na mě usmál, povzbudivě mrkl a zastavil mi před domem. Nechal mě vystoupit a odjel.

Otevřely se dveře. V nich stál Jirka.

„No konečně,“ řekl a objal mě.

Dal mi pusu na čelo. Dovedl mě do kuchyně, kde nebylo po nehodě ani památky. Posadili jsme se ke stolu. Vyprávěla jsem mu, co mi dělali a kolik mám stehů a že tam bylo docela dost lidí. Také o tom, jak si doktor myslel, že jsem alkoholička. Ruka mě začala bolet. Sáhla jsem do kabelky pro prášek. Jirka mi podal sklenici vody a já jeden zapila.

„Kde jsou ostatní?“ ptala jsem se.

„Mirka s dětmi spí. Franta je s Lukášem na zahradě a ostatní šli pěšky domů,“ odpověděl.

„Nevadí, když půjdu spát?“ ptala jsem se. „Jsem strašně unavená.“

„Pomůžu ti,“ řekl Jirka a šel se mnou do pokoje.

Pomohl mi do trička na spaní. A kalhotek. Ruka dost bolela. Doktor mě varoval, ať jsem v klidu. Ale já ho neposlechla, ale vůbec toho nelituji. Lehla jsem si a během chvilky usnula

NEDĚLE

Ráno mě vzbudila bolest ruky. Jirka spal vedle mě. Šla jsem do kuchyně polknout prášek. Seděl tam pobledlý Franta i Lukáš. Srkali vývar a Mirka se otáčela v kuchyni.

„Dobré ráno,“ řekla jsem všem a brala si prášek.

„Bolí?“ ptala se Mirka.

„Jako čert.“

„Za týden to bude dobrý,“ utěšoval mě švagr.

Sedla jsem si ke stolu a Mirka mi nalila polévku. Poděkovala jsem a pomalinku ji snědla. Šla jsem do koupelny, abych se dala trošku do pořádku. Naštěstí jsem měla pravou ruku zdravou, tak jsem se zvládla odlíčit a znovu nalíčit i učesat. V pokoji jsem hledala oblečení. Všimla jsem si, že Jirka nespí. Usmíval se na mě s rukama pod hlavou.

„Jak je marode?“ ptal se.

„Vzbudila mě bolest, ale už jsem si vzala prášek. Budu potřebovat tvoji pomoc,“ v ruce jsem držela podprsenku.

Najednou se posadil na postel, podíval se na mě. „Teď jsem si vzpomněl, že jsi včera neměla kalhotky,“ řekl.

„Neměla, tak jsem se pěkně zapotila, když mi chtěli píchnout injekci do zadku. Nakonec mi ji ale píchlí do ruky,“ odpověděla jsem mu.

„A Adam si v nemocnici nevšiml, že je nemáš?“ vyzvídal.

„Ne,“ odpověděla jsem po pravdě.

V nemocnici si toho nevšiml, na to jsem ho upozornila já sama, ale to jsem si nechala samozřejmě pro sebe.

Jirka vstal, pomohl mi z trička. Stála jsem před ním nahá. Začal si mě prohlížet.

„To ať tě ani nenapadne!“ varovala jsem ho. „Aspoň jeden den, než se to uklidní.“

Nechtěně souhlasil. Pomohl mi s oblékáním. Po tom prášku jsem byla dost omámená. Šla jsem na zahradu a ve stínu na lehátku jsem si četla časopis. Jirka mi přinesl nakrájený řízek a bramborový salát. Trochu jsem snědla.

„Pojedeme?“ ptal se, když viděl, že jsem dojedla.

„Ano,“ souhlasila jsem.

Na dvorku jsem ještě udělala pár fotek štěňat pro děti. V pokoji vše Jirka sbalil do tašek, rozloučili jsme se, poděkovali a mířili k autu. Cestou jsme se stavili u tchýně a tchána.

„Mankote, co se ti stalo? Radko?“ ptala se tchýně.

Jirka jim vše vysvětlil.

„To není nic vážného, jenom pár stehů,“ ukončila jsem debatu o tom, co se mohlo stát, kdyby.

Tchýně nám nachystala s sebou králíky a kuřata, vejce, kompoty, marmelády, brambory, plno ovoce a zeleniny. Naplnila nám skoro celý kufi.

„Co s tím budeme dělat?“ hrozil se Jirka.

„Však vy si s tím poradíte,“ řekl tchán a podával Jirkovi dvě plata vajec.

Za všechno jsme poděkovali a už chtěli nastoupit do auta, když u nás zastavilo jiné auto. Za volantem seděl Adam a vedle něj Růžena. Adam vystoupil, přišel k nám a ptal se, co ruka. Jirka mu hrozně děkoval, za to, že se mnou jel do nemocnice a vydržel tam tu hroznou dobu, než jsem přišla na řadu. Adam po mě hodil nenápadně pohledem a já se radši honem podívala jinam. Potom mi podal ruku. Pohlídl mi ji palcem, ale naštěstí si toho nikdo nevšiml. Nasedl do auta a odjížděl. Růžena nám zamávala a byli pryč. Rozloučili jsme se ještě jednou s tchýní a tchánem a vyjeli jsme.

„Představ si,“ řekl po chvíli Jirka. „Ten Adam nechtěl nic ani na benzín. Je to strašně fajn chlap,“ dodal.

Podíval se na mě. „Neboj, lásko, doma si odpočineš, ruka se zahojí a na vše zapomeneš,“ usmál se na mě.

Akorát jsme projížděli kolem zámku a v rádiu hráli písničku Proklínám. Ano, musím zapomenout. Říkala jsem si. Vyjížděli jsme za Znojma, když mi zapípala SMS.

„Nějaké neznámé číslo,“ řekla jsem Jirkovi a potichu si četla zprávu.

NEBYLO TO JEN O SEXU! ADAM

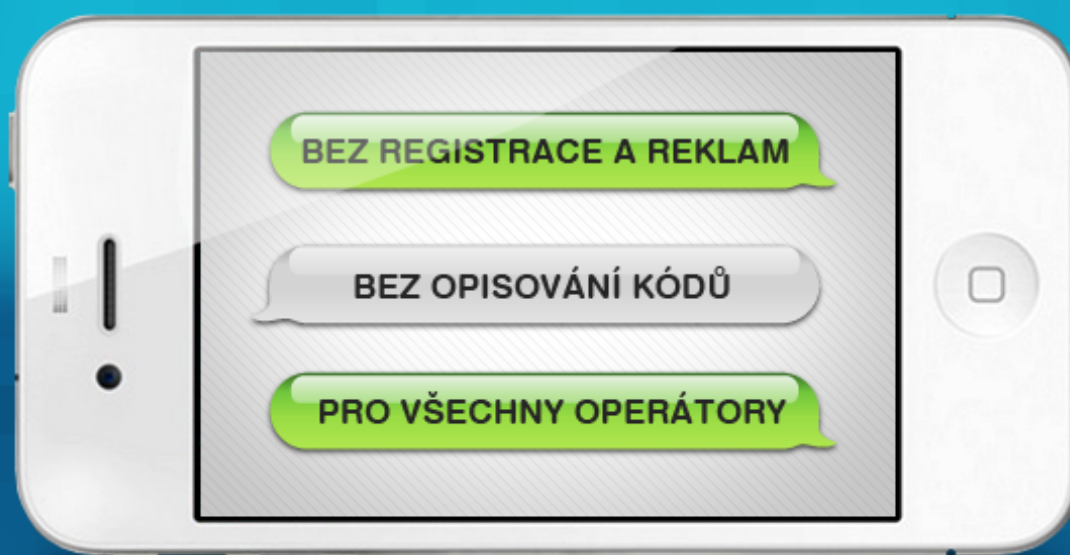
Musela jsem si ji přečíst ještě jednou, celá zmatená jsem koukala na zprávu.

„Kdopak ti to píše?“ ptal se Jirka.

„Jen operátor, že má pro mě nové telefonní číslo a k němu spoustu výhod,“ zalhal jsem a vymazala zprávu.

„Hned zítra si tam zajdu,“ usmála jsem se na Jirku a nechala se odvést domů.

SMS ZDARMA DO VŠECH SÍTÍ

EsemeS.CZ
SMS zdarma z internetu